

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (ส่งเสริมการเกษตร)

ปริญญา

ส่งเสริมการเกษตร

ส่งเสริมและนิเทศศาสตร์เกษตร

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภวังจันทร์ จังหวัดระยอง

Factors Related to Jack Fruit Planting of Farmers in Wang Chan District
Rayong Province

นามผู้วิจัย นายณรณ เตมีประเสริฐกิจ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์ พชรชาติ ศรีบุญเรือง, ค.ด.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์สุรินทร์ นิยมางกูร, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์พิชัย ทองดีเลิศ, ค.ด.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ธีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง

Factors Related to Jack Fruit Planting of Farmers in Wang Chan District
Rayong Province

โดย

นายณชน เตมีประเสริฐกิจ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (ส่งเสริมการเกษตร)

พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ณชน เติมปีประเสริฐกิจ 2557: ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปลูกขนุนของเกษตรกรใน
อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ปรินญาวิทยาสตรมหาบัณฑิต (ส่งเสริมการเกษตร)
สาขาวิชาส่งเสริมและนิเทศศาสตร์เกษตร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อาจารย์
พัชรวดี ศรีบุญเรือง, ค.ศ 232 หน้า

วิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ศึกษาปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล 2) ศึกษาความรู้ในการ
ปลูกขนุน 3) ศึกษาปัจจัยด้านเศรษฐกิจ 4) ศึกษาปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสารในการปลูกขนุน 5) ศึกษา
ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ปัจจัยด้านความรู้ในการปลูกขนุน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ
และปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสารต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
6) ศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการปลูกขนุนของเกษตรกร กลุ่ม
ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ เกษตรกรผู้ปลูกขนุนจำนวนทั้งสิ้น 112 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการ
สัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ค่าแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
และค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด การทดสอบสมมติฐานใช้ค่าไคสแควร์กำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.01 และ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 58.0) มีอายุเฉลี่ย 42.45 ปี
การศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 50.9) มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-5 คน สถานภาพ
การสมรสเกษตรกรสมรสแล้ว (ร้อยละ 72.3) มีประสบการณ์ในการปลูกขนุน เฉลี่ย 4.86 ปี และมี
อาชีพเดิม คือ ทำไร่ (ร้อยละ 58.9) เกษตรกรผู้ปลูกขนุนมีรายได้ของครัวเรือน เฉลี่ย 397,946.43 บาท/ปี
รายได้จากขายผลผลิตขนุน เฉลี่ย 51,607.14 บาท/ปี รายได้ มีจำนวนแรงงานในการปลูกขนุนเฉลี่ย
2.37 คน สภาวะหนี้สินเกษตรกรส่วนใหญ่กู้เงิน (ร้อยละ 51.8) การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน พบว่า
เกษตรกรผู้ปลูกขนุนเปิดรับสื่อบุคคล จากเพื่อนเกษตรกรมากที่สุด (ร้อยละ 95.5) สื่อมวลชนจาก
วิทยุมากที่สุด (ร้อยละ 86.6) และสื่อกิจกรรมจากการประชุมมากที่สุด (ร้อยละ 76.8) และเกษตรกร
ที่มีระดับความรู้มาก จะมีสัดส่วนของผู้ที่มีระดับความคิดเห็นในการปลูกขนุนอยู่ในระดับมาก

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับขนุน
ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน
ของเกษตรกร ที่มีผลต่อปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปลูกขนุนของเกษตรกรอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Nathon Tameeparsekid 2014: Factors Related to Jack Fruit Planting of Famers in Wang Chan District, Rayong Province. Master of Science (Agricultural Extension), Major Field: Agricultural Extension, Department of Agricultural Extension and Communication. Thesis Advisor: Patcharavadee Sriboonruang, Ph.D. 232 pages.

The objectives of this research were to study 1) individual basically factors 2) knowledge to plant a jackfruit 3) economics factors 4) media exposure factors of jack fruit factors 5) relationship between individual basically factor, knowledge to plant a jackfruit factor, economics factors and media exposure to plant a jackfruit factor of farmers in Wang Chan District, Rayong Province. 6) Problems and suggestions for the way developing and supporting to plant a jackfruit of farmers. The sample were collected from 112 farmers who have been planted a jackfruit in Rayong area by using interviewing and statistically analyzed for frequency percentage, mean, standard deviation (S.D.) maximum and minimum and Chi-square.

The results revealed that 1) most of jack fruit famers were males (58 percent) average age of 42.45 years, education in elementary level (50 percent), family members 4-5 persons. married(72.3 percent)and experience in the jack fruit average 4.86 year. There were cultivator (58.9 percent). Average household income were 397,946.43 bath/year income of jack fruit 51,604 bath/year. Average labor 2.37 person. The farmers borrow (51.8 percent). The most expose media about jack fruit from person media; farmers (95.5 percent) mass media; radio (86.6 percent)activities; training (76.8). The farmers had knowledge of jack fruit at high level. They had opinion about jack fruit cultivation also in the high level.

Hypotheses testing found that experience in the jack fruit, individual basically factors, knowledge to plant a jackfruit, economics factors media exposure factors, of jack fruit factors had relationship with the decision of farmers to Planting Jack Fruit in Wang Chan District, Rayong Province at 0.01 and 0.05 level of significance.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จเสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขจาก อาจารย์ พัทธราวุธ ศรีบุญเรือง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รศ.ดร. สุรินทร์ นิยมางกูร อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมและ รศ.ดร.จันทรรักษ์ อุดมเศรษฐ์ที่ได้ให้คำแนะนำตรวจสอบแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อภราดร คุณแม่มาลี เตมีประเสริฐกิจ และครอบครัวเตมีประเสริฐกิจที่เป็นกำลังใจให้การสนับสนุนตลอดระยะเวลาการศึกษา และขอบคุณกำนันสำเภา ชาวระสาอดำนันตำบลพงตาเยี่ยมที่คอยช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลและเกษตรกรผู้ปลูกขนุนทุกคนเพื่อนๆ ปริญญาโทสาขาส่งเสริมการเกษตร ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจที่ดีมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแด่ครอบครัวเตมีประเสริฐกิจที่คอยช่วยเหลือ แนะนำให้กำลังใจและสนับสนุนการศึกษามาเป็นอย่างดี ตลอดเวลาจนสำเร็จการศึกษา ญาติ พี่น้อง เพื่อนๆ คณะครูอาจารย์ทุกท่านที่คอยสั่งสอนให้ความรู้ คำแนะนำให้การศึกษาครั้งนี้ประสบความสำเร็จไปได้ด้วยดี

ณชน เตมีประเสริฐกิจ
มิถุนายน 2557

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(21)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
ขอบเขตการวิจัย	3
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ	3
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	6
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้	6
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร	9
แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น	21
การปลูกขนุนในประเทศไทย	28
การปลูกขนุนในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	40
สมมติฐานการวิจัย	43
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	45
กรอบแนวคิดการวิจัย	47
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	48
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย	48
วิธีการสุ่มตัวอย่าง	49

สารบัญ

หน้า

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	49
การวัดตัวแปร	50
การทดสอบเครื่องมือ	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล	54
การวิเคราะห์ข้อมูล	55
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	57
ผลการวิจัย	57
ข้อวิจารณ์	203
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	211
สรุปผลการวิจัย	211
ข้อเสนอแนะ	213
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	215
ภาคผนวก	220
ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการวิจัย	221
ภาคผนวก ข ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์	229
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	232

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของเกษตรกรผู้ปลูกขนุน จำแนกตาม ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล	58
2	จำนวนและร้อยละของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความรู้ เกี่ยวกับขนุน ของเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	61
3	จำนวนและร้อยละของเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับ ความรู้เกี่ยวกับขนุน	63
4	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	64
5	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน	67
6	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับ ความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	68
7	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและความคิดเห็นกับ การปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	72
8	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและคิดเห็นกับการ ปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	73
9	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและความคิดเห็น ปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา	74
10	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและระดับความ คิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	75

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
11	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและระดับความคิดเห็น กับการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านการตลาด	76
12	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและระดับความคิดเห็น กับการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน	77
13	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็น ต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	78
14	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็น กับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	79
15	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็น กับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา	80
16	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็น กับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	81
17	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็น กับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด	82
18	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็น ต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน	83
19	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและ ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	84

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
20	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	85
21	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา	86
22	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	87
23	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด	88
24	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน	89
25	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	90
26	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	91
27	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา	92

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
28	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	93
29	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด	94
30	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน	95
31	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	96
32	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	97
33	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา	98
34	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	99
35	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด	100

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
36	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน	101
37	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	102
38	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	103
39	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา	104
40	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	105
41	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด	106
42	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน	107
43	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสบการณ์ในการปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	108

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
44	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสบการณ์ในการ ปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้าน พื้นที่การปลูก	109
45	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสบการณ์ในการ ปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้าน การดูแลรักษา	110
46	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสบการณ์ในการ ปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ด้านการเก็บเกี่ยว	111
47	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสบการณ์ในการ ปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้าน การตลาด	112
48	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสบการณ์ในการ ปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร รวมทุกด้าน	113
49	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และ ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	114
50	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และ ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	115

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
51	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา	116
52	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	117
53	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด	118
54	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน	119
55	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	120
56	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	121
57	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา	122
58	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	123
59	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด	124

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
60	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน	125
61	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการปลูก ขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ ขนุน	126
62	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการ ปลูกขนุนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้าน พื้นที่การปลูก	127
63	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการปลูก ขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการ ดูแลรักษา	128
64	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการ ปลูกขนุนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้าน การเก็บเกี่ยว	129
65	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการ ปลูกขนุนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ด้านการตลาด	130
66	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการ ปลูกขนุนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวม ทุกด้าน	131

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
67	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับ ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	132
68	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับ ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	133
69	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับ ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	134
70	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับ ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	135
71	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับ ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านการตลาด	136
72	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับ ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรรวมทุกด้าน	137
73	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	135
74	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	139

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
75	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา	140
76	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	141
77	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านการตลาด	143
78	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรรวมทุกด้าน	143
79	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่นและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ด้านพันธุ์ขนุน	144
80	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่นและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ด้านพื้นที่การปลูก	145
81	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น และระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา	146

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
82	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	147
83	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการตลาด	148
84	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรรวมทุกด้าน	149
85	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านญาติพี่น้อง และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	150
86	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านญาติพี่น้อง และระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	151
87	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านญาติพี่น้อง และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการดูแลรักษา	152
88	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านญาติพี่น้อง และระดับความคิดเห็นต่อ	153

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
89	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านญาติพี่น้อง และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการตลาด	154
90	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านญาติพี่น้อง และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรรวมทุกด้าน	155
91	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	156
92	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	157
93	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการดูแลรักษา	158
94	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	159
95	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการตลาด	160

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
96	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรรวมทุกด้าน	161
97	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	162
98	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	163
99	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการดูแลรักษา	164
100	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	165
101	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการตลาด	166
102	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรรวมทุกด้าน	167

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
103	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านโทรทัศน์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	168
104	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านโทรทัศน์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	169
105	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านโทรทัศน์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการดูแลรักษา	170
106	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านโทรทัศน์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	171
107	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านโทรทัศน์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการตลาด	172
108	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านโทรทัศน์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรรวมทุกด้าน	173
109	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	174

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
110	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	175
111	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการดูแลรักษา	176
112	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	177
113	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการตลาด	178
114	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรรวมทุกด้าน	179
115	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	180
116	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	181

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
117	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการดูแลรักษา	182
118	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	183
119	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการตลาด	184
120	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรรวมทุกด้าน	185
121	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการสาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน	186
122	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการสาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	187
123	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการสาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการดูแลรักษา	188

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
124	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการสาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว	189
125	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการสาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านการตลาด	190
126	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านการสาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรรวมทุกด้าน	191
127	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ด้านพันธุ์ขนุน	192
128	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการและระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ เกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก	193
129	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ด้านการดูแลรักษา	194
130	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ด้านการเก็บเกี่ยว	195

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
131	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ด้านการตลาด	196
132	จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร รวมทุกด้าน	197
133	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	198

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แสดงการเลือกรับข่าวสารตามกระบวนการเลือกรับสาร	13
2	แบบจำลองการสื่อสารของ Berlo	16
3	กรอบแนวคิดการวิจัย	47

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นเมืองผลไม้ในประเทศไทยขนุนเป็นผลไม้ที่มีชื่อเป็นมงคลเป็นผลไม้ชนิดหนึ่งที่นิยมบริโภค โดยขนุนเมื่อสุกจะนำมาทำเป็นขนมหรือบริโภคเป็นผลไม้ เมื่อผลขนุนอ่อนจะนำมาบริโภคฝักเอามาทำเป็นส่วนประกอบในการทำอาหาร เมล็ดนำมาคั่วรับประทานได้ในประเทศไทย ขนุนปลูกกันทั่วทุกภาคของประเทศแต่นิยมปลูกกันมากในภาคตะวันออก ตะวันตกและภาคกลาง อีกทั้งขนุนยังเป็นผลไม้ที่มีสรรพคุณทางยาด้วยขนุนเป็นผลไม้ชนิดหนึ่งที่นิยมบริโภคกันมาก ปริมาณการปลูกขนุนเพิ่มขึ้นมากแต่ละปี จะเห็นว่าประเทศไทยมีการส่งออกขนุนไปยังต่างประเทศ เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2553 มีการผลิตขนุนสด 12,283 ตัน มูลค่า 65,673,948 บาท ปี พ.ศ.2554 มีการผลิตขนุนสด 16,548 ตัน มูลค่า 85,780,000 บาท ในปี พ.ศ. 2555 มีการผลิตขนุนสด 18,200 ตัน มูลค่า 120,000,000 บาท จะเห็นได้ว่าขนุนในประเทศไทยมีจำนวนการผลิตเพิ่มขึ้นทุกปี (สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, 2556) เพราะว่าขนุนเป็นผลไม้ที่มีความต้องการเพิ่มมากขึ้นจากตลาดขึ้นทุกปี ทั้งในตลาดในประเทศ และนอกประเทศ โดยประเทศที่เป็นคู่ค้าที่สำคัญได้แก่ จีน เวียดนาม

อำเภอวังจันทร์เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดระยอง ที่มีพื้นที่การเพาะปลูกผลไม้ และขนุนเป็นผลไม้ชนิดหนึ่งที่มีการปลูก เป็นสินค้าผลผลิตการเกษตรอันดับที่ 3 รองจากทุเรียนและมังคุด ของอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง โดยส่วนใหญ่ เกษตรกรจะปลูกขนุน แต่การปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์นั้น ยังไม่ยึดการปลูกขนุนเป็นอาชีพหลัก โดยการปลูกขนุนนั้นเป็นอาชีพเสริม แต่ทั้งนี้ขนุนยังเป็นที่ต้องการของตลาดต่างประเทศ เช่น จีนและเวียดนามเป็นสินค้าที่มีการขั้บราคาได้อย่างรวดเร็ว เหตุผลหนึ่งมาจากการที่สามารถส่งออกไปยังต่างประเทศได้และมีส่งออกเพิ่มขึ้นทุกปี (สำนักงานเกษตรจังหวัดระยอง, 2554)

ในอำเภอวังจันทร์จังหวัดระยองนั้นการทำการเกษตรการทำสวนผลไม้เป็นอาชีพของประชากรส่วนใหญ่โดยคิดเป็น 80% ของประชากรทั้งหมด โดยในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยองคิดเป็นสัดส่วนของการทำการเกษตรได้ดังนี้ ปลูกยาง 75% ทุเรียน 10% มันสำปะหลัง 6% ขนุนและมังคุด 2% และผลไม้ชนิดอื่นๆ 5% (สหกรณ์นิคมชะแวง, 2554)จะเห็นได้ว่าเกษตรกรส่วนใหญ่จะทำอาชีพปลูกขนุน

ดังนั้นผู้วิจัยสนใจการปัจจัยที่มีผลในการปลูกขุ่นทำให้เกษตรกรเลือกที่จะปลูกขุ่นขุ่นของอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง นั้นมีปัจจัยใดบ้างเพราะอำเภอวังจันทร์มีเนื้อที่ในการปลูกขุ่น 3,900 ไร่ (สำนักงานเกษตรอำเภอวังจันทร์, 2553) จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าเพราะเหตุใดการปลูกขุ่นของเกษตรกร ทั้งที่ในการปลูกขุ่นนั้นต้องใช้เงินทุนสูงและราคาของขุ่นนั้นมีมูลค่าน้อยกว่าผลไม้ชนิดอื่น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาว่าปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อการการปลูกขุ่นของเกษตรกรเหล่านั้น เพื่อนำไปสู่การวางแผนทางในการพัฒนาการส่งเสริมการปลูกขุ่นในพื้นที่อื่นๆต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลในการปลูกขุ่นของเกษตรกรผู้ปลูกขุ่น ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
2. เพื่อศึกษาความรู้ในการปลูกขุ่นของเกษตรกรผู้ปลูกขุ่น ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
3. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านเศรษฐกิจในการปลูกขุ่นของเกษตรกรผู้ปลูกขุ่น ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
4. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับขุ่นเกี่ยวกับการปลูกขุ่นของเกษตรกรผู้ปลูกขุ่น ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
5. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของเกษตรกรผู้ปลูกขุ่น ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
6. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ปัจจัยด้านความรู้ในการปลูกขุ่น ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับขุ่นและศึกษาความคิดเห็นของเกษตรกรต่อการปลูกขุ่นของเกษตรกร ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
7. เพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการปลูกขุ่นของเกษตรกร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการวิจัยที่ได้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนากิจการปลูกขนุนในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
2. เป็นข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยในเรื่องความสัมพันธ์ต่อการปลูกขนุนต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลกับความสัมพันธ์ต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ผู้วิจัยทำการศึกษากับเกษตรกรผู้ปลูกขนุนที่ได้ลงทะเบียนกับสหกรณ์การเกษตรวังจันทร์ อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ทั้งหมด 155 คน

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายและขอบเขตของศัพท์ปฏิบัติการเพื่อให้เกิดความเข้าใจในแนวทางเดียวกัน ดังต่อไปนี้

เกษตรกร หมายถึง เกษตรกรปลูกขนุนและลงทะเบียนกับสหกรณ์การเกษตรวังจันทร์ อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยองปี พ.ศ. 2555 จำนวน 155 คน

ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล หมายถึง ลักษณะทั่วไปส่วนบุคคลของเกษตรกรผู้ขนุน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา จำนวนสมาชิกในครัวเรือน สถานภาพการสมรส อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และประสบการณ์ในการทำสวนขนุน

เพศ หมายถึง เพศของเกษตรกรผู้ทำการปลูกขนุนในอำเภอวังจันทร์จังหวัดระยอง

อายุ หมายถึง จำนวนปีเต็มของเกษตรกร ซึ่งนับจากปีที่เกิดจนถึงวันที่ให้ข้อมูล อายุเกิน 6 เดือนให้ปัดเป็น 1 ปีเต็ม หน่วยเป็นปี

ระดับการศึกษา หมายถึง วุฒิการศึกษาชั้นสูงสุดของเกษตรกร ได้แก่ ต่ำกว่าประถมศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน หมายถึง จำนวนสมาชิกของเกษตรกร รวมตัวเกษตรกรเอง ประกอบด้วย สามี ภรรยา บุตรชาย บุตรหญิง บิดา มารดา และบุคคลอื่นๆ ภายในครัวเรือน หน่วยเป็นคน

สถานภาพสมรส หมายถึง สถานะการครองคู่ในปัจจุบันของเกษตรกร ได้แก่ โสด สมรส หย่าร้าง และแยกกันอยู่มีหน่วยเป็นคน

อาชีพเดิมก่อนปลูกขงุน หมายถึง อาชีพที่เกษตรกรทำก่อนมีการเปลี่ยนมาปลูกขงุน ได้แก่ ทำสวน ทำนา ประมง ค้าขาย รับจ้าง และรับราชการ

ประสบการณ์ในการปลูกขงุน หมายถึง ระยะเวลาในการทำสวนขงุนของเกษตรกรจนถึงปี พ.ศ. 2555

ความรู้เกี่ยวกับการปลูกขงุน หมายถึง ความสามารถในการจำแบ่งออกเป็นความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่องซึ่งเป็นข้อเท็จจริง วิธีดำเนินงาน และหลักการเกี่ยวกับการปลูกขงุน เช่น พันธุ์ การปลูก การดูแลรักษา และการเก็บเกี่ยว

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ หมายถึง สภาพทั่วไปด้านเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้ขงุน ได้แก่ รายได้ต่อปีของครัวเรือน สภาพหนี้สินและ จำนวนแรงงานในการปลูกขงุน

รายได้ต่อเดือนของครัวเรือน หมายถึง รายได้ทั้งหมดของเกษตรกรซึ่งเป็นรายได้จากการขายผลผลิตจากขงุนและรายได้จากการประกอบอาชีพนอกภาคการเกษตร โดยไม่หักค่าใช้จ่ายในปีการผลิต พ.ศ. 2555 มีหน่วยบาทต่อปี

สภาพหนี้สิน หมายถึง สภาพการกู้ยืมเงินเพื่อใช้ในการลงทุนการเพาะปลูกขงุนของเกษตรกรจากสถาบันการเงิน หรือแหล่งเงินทุนต่างๆ โดยแบ่งเป็น กู้ และไม่กู้

จำนวนแรงงาน หมายถึง จำนวนแรงงานในการทำสวนขุ่นทั้งหมดในครัวเรือนของเกษตรกร และแรงงานที่เกษตรกรจ้างเพื่อทำสวนขุ่นในตั้งแต่เริ่มปลูกจนถึงปี พ.ศ. 2556 หน่วยเป็นคน

ปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับขุ่น หมายถึง สภาพทั่วไปทางการรับรู้ของเกษตรกร ได้แก่ การได้รับข่าวสารจากสื่อบุคคล สื่อมวลชน และสื่อกิจกรรมเกี่ยวกับขุ่น

การรับเปิดข่าวสารเกี่ยวกับขุ่น หมายถึง แหล่งข่าวสารเกี่ยวกับขุ่นที่เกษตรกรได้รับ แบ่งเป็น 3 ประเภท

1. สื่อบุคคล ได้แก่ เพื่อนเกษตรกร ผู้นำท้องถิ่น ญาติ/พี่น้อง และเจ้าหน้าที่ของรัฐ
2. สื่อมวลชน ได้แก่ แผ่นพับ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วารสารทางการเกษตร
3. สื่อกิจกรรม ได้แก่ การเข้ารับการฝึกอบรม การประชุม การสาธิต การศึกษา ดูงาน และนิทรรศการที่จัดขึ้นในท้องถิ่น

การปลูกขุ่นของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง หมายถึง การพิจารณาทางเลือกที่สนับสนุนให้เกษตรกรปลูกขุ่น ได้แก่ ด้านพันธุ์ พื้นที่ในการเพาะปลูกขุ่น การดูแลรักษา การเก็บเกี่ยวและการตลาด ด้านการรับรู้ข่าวสารและการส่งเสริมของรัฐและอื่นๆ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การวิจัยเรื่องปัจจัยการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์จังหวัดระยอง ประกอบด้วย ข้อมูลที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร
3. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
4. การปลูกขนุนในประเทศไทย
5. การปลูกขนุนในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้

ความหมายของความรู้

ราชบัณฑิตยสถาน (2551) ให้ความหมายของความรู้ หมายถึงสาระ ข้อมูล แนวคิด หลักการ ที่บุคคลรวบรวมได้จากประสบการณ์ในวิถีชีวิตความรู้เป็นผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม และเทคโนโลยี บุคคลเรียนรู้จากประสบการณ์ การศึกษา อบรม การรับถ่ายทอดทางวัฒนธรรม การรับรู้ การคิด และการฝึกปฏิบัติ จนสามารถสรุปสาระความรู้และนำไปใช้ประโยชน์ได้หรือพัฒนาไปสู่ระดับที่ดีสูงขึ้น

Bloom (1967) นิยามว่าความรู้ หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลสามารถจำระยะลึกได้ในสิ่งต่างๆ ที่ได้เรียนรู้

Good (1973) ได้กล่าวว่าความรู้ หมายถึง การประมวลประสบการณ์ต่างๆ ที่บุคคลได้รับจากการศึกษาข้อเท็จจริง (fact) ความจริง (truth) ปรากฏการณ์และรายละเอียดต่างๆ โดยผ่านการรวบรวมและสะสมไว้เพื่อำหรับนำไปใช้ประโยชน์หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งความรู้คือความสามารถในด้านสติปัญญาและทักษะต่างๆ ที่เกิดจากการเรียนรู้ตนเอง

บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ (2542) ให้ความหมายว่าความรู้หมายถึงการระลึกถึงเรื่องราวต่างๆ ที่เคยมีประสบการณ์มาแล้วได้และรวมถึงการจำเนื้อเรื่องต่างๆ ทั้งที่ปรากฏอยู่ในแต่ละเนื้อหาวิชา และที่เกี่ยวพันกับเนื้อหาวิชานั้นด้วยเช่นระลึกหรือจำได้ถึงวัตถุประสงค์วิธีการแบบแผนและเค้าโครงของเรื่องนั้นๆ

นิทัศน์ วิเทศ (2542) กล่าวถึงความรู้ว่า หมายถึง กรอบของการผสมผสานระหว่างประสบการณ์ ค่านิยม ความรอบรู้ในบริบท และความรู้แจ้งอย่างซ้ำซ้อน เป็นการประสมประสานที่ให้กรอบสำหรับการประเมินค่า และการนำเอาประสบการณ์กับสารสนเทศใหม่ๆ มาผสมรวมเข้าด้วยกัน มันเกิดขึ้นและถูกนำมาประยุกต์ในใจของคนที่รู้

ดังนั้นความรู้ (Knowledge) จึงเป็นการรับรู้เบื้องต้นซึ่งบุคคลส่วนมากจะได้รับผ่านประสบการณ์โดยการเรียนรู้จากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า แล้วจัดระบบโครงสร้างของความรู้ที่ผสมผสานระหว่างความจำกับสภาพจิตวิทยา ด้วยเหตุนี้ความรู้จึงเป็นความจำที่เลือกสรรสอดคล้องกับสภาพจิตของตนเองและกระบวนการภายใน อย่างไรก็ตามความรู้ก็อาจจะส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกของมนุษย์ได้

กล่าวโดยสรุป ความรู้ หมายถึง สาร ข้อมูล แนวคิด หลักการ ที่บุคคลรวบรวมได้จากประสบการณ์ในวิถีชีวิตการที่มนุษย์เราสามารถนึกได้ระลึกได้จดจำ และเข้าใจจากการได้รับข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริง รูปแบบ วิธีการ กฎเกณฑ์ แนวปฏิบัติ สิ่งของ เหตุการณ์ หรือบุคคล ซึ่งได้จากการสังเกตประสบการณ์หรือจากสื่อต่างๆ ประกอบกันความรู้ก็อาจจะส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกของมนุษย์ได้

การทดสอบวัดความรู้

การวัดความรู้เป็นการวัดความสามารถในการระลึกเรื่องราว ข้อเท็จจริง หรือประสบการณ์ต่างๆ ที่บุคคลได้รับคำสอนการบอกกล่าวการฝึกฝน จากผู้สอนรวมทั้งจากตำราต่างๆ ด้วยคำถามวัดความรู้ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท (ไพศาล หวังพานิช, 2526) ได้แก่

1. คำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องเป็นการถามรายละเอียดของเนื้อหาข้อเท็จจริงต่างๆของเรื่องราวทั้งหลายประกอบด้วยคำถามประเภทต่างๆเช่นศัพท์นิยามกฎความจริงหรือรายละเอียดของเนื้อหาต่างๆ
2. คำถามเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการเป็นการถามวิธีการปฏิบัติต่างๆตามแบบแผนประเพณี ขั้นตอนของการปฏิบัติงานทั้งหลาย เช่น ถามระเบียบแบบแผนลำดับขั้นแนวโน้มนำการจัดประเภท และหลักเกณฑ์ต่างๆ
3. คำถามเกี่ยวกับความรู้รอบยอด เป็นการถามความสามารถในการจดจำข้อสรุปหรือหลักการของเรื่องที่เกิดจากการผสมผสานหาลักษณะร่วมเพื่อรวบรวมและย่อลงมาเป็นหลักหรือหัวใจของเนื้อหานั้น

ซึ่งจากการที่ความรู้เป็นความสามารถในการใช้ ข้อเท็จจริง (Fact) หรือความคิด (Idea) ความหยั่งรู้ยังเห็น (Insight) หรือความสามารถเชื่อมโยงความคิดเข้ากับเหตุการณ์ต่างๆ เราจึงสามารถวัดระดับความรู้ของบุคคลได้ด้วยแบบทดสอบวัดความรู้ ซึ่งที่นิยมใช้มี 2 รูปแบบ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) ดังนี้

1. แบบปากเปล่า (Oral Test) เป็นการทดสอบที่อาศัยการซักถามเป็นรายบุคคล ใช้ได้ผลดีถ้ามีผู้เข้าสอบจำนวนน้อยเพราะต้องใช้เวลาสามารถถามได้ละเอียดเพราะสามารถโต้ตอบกันได้
2. แบบเขียนตอบ (Paper-pencil Test) เป็นการทดสอบที่เปลี่ยนแปลงมาจากการทดสอบปากเปล่าเนื่องจากจำนวนผู้เข้าสอบมากและมีจำนวนจำกัดแบ่งได้เป็น 2 แบบคือ

2.1 แบบความเรียง (Essay Test) เป็นการสอบที่ให้ผู้ตอบได้รวบรวมเรียบเรียงคำพูดของตนเองแสดงทัศนคติความรู้สึกละความคิดได้อย่างอิสระภายใต้หัวข้อที่กำหนดให้เป็นข้อสอบที่สามารถวัดพฤติกรรมด้านการสังเคราะห์ได้เป็นอย่างดีแต่มีข้อเสียคือการให้คะแนนทำได้ยาก

2.2 แบบจำกัดคำตอบ (Fix-response Type) เป็นข้อสอบที่มีคำตอบถูกภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดให้อย่างจำกัดข้อสอบแบบนี้แบ่งออกเป็น 4 แบบคือ

2.2.1 แบบถูกผิด (True-false) เป็นการกำหนดความมาให้ และให้เลือกตอบว่าถูกหรือผิด ใช่หรือไม่ใช่ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เป็นต้น

2.2.2 แบบเติมคำ (Completion) เป็นการให้ผู้ตอบค้นหาคำตอบเอง แต่จำกัดให้ตอบเพียงสั้นๆ

2.2.3 แบบจับคู่ (Matching) ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ทางด้านซ้ายซึ่งเป็นกลุ่มตัวขึ้น (Premises) และทางด้านขวาซึ่งเป็นกลุ่มตัวเลือก (Responses) ที่เป็นคำ กลุ่มคำ เลข สัญลักษณ์ ซึ่งจะต้องนำมาจับคู่กัน

2.2.4 แบบเลือกตอบ (Multiple choice) ประกอบด้วย ส่วนที่เป็นปัญหาและส่วนที่เป็นคำตอบ ปัญหาอาจอยู่ในรูปของคำถามหรือประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ เรียกว่า Stem ส่วนคำตอบจะอยู่ในรูปของ คำ กลุ่มคำ ตัวเลข หรือสัญลักษณ์ เรียกว่า Alternatives ผู้ตอบจะเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเรียกว่า (Answer) ส่วนตัวเลือกอื่นๆ เรียกว่าตัวลวง (Distracters)

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร

McCombs and Becker (1979) ได้ให้ความหมายของการเปิดรับข่าวสารไว้ดังนี้

1. การแสวงหาข้อมูล (Information Seeking) คือบุคคลจะแสวงหาความรู้เพื่อต้องการให้มีความคล้ายคลึงกับบุคคลอื่นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือเรื่องทั่วไป

2. การเปิดรับข้อมูล (Information Receptivity) คือบุคคลจะเปิดรับข่าวสารเพื่อต้องการทราบข้อมูลที่ตนเองสนใจอยากรู้เช่นเปิดดูโทรทัศน์เฉพาะเรื่องหรือรายการที่ตนเองสนใจ หรือมีผู้แนะนำมา

3. การเปิดรับประสบการณ์ (Experience Receptivity) คือบุคคลจะเปิดรับข่าวสารเพราะต้องการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อผ่อนคลายอารมณ์

Assael (1985) ได้ให้ความหมายของการเปิดรับไว้ว่า เป็นการที่ประสาทสัมผัสของผู้บริโภคจะถูกกระตุ้นโดยสิ่งเร้า ซึ่งผู้บริโภคจะเป็นผู้เลือกเองว่าสิ่งเร้าใดตรงกับความต้องการของผู้บริโภค ผู้บริโภคจะหลีกเลี่ยงการเปิดรับสิ่งเร้าที่ตนไม่ต้องการ ไม่สนใจและเห็นว่าไม่สำคัญ และหากผู้บริโภคเลือกก็จะเกิดกระบวนการเปิดรับ ทั้งนี้กระบวนการเปิดรับจะมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการรับสารด้วย โดยที่ความสนใจ (Interest) และความเกี่ยวข้อง (Involvement) ของผู้บริโภคกับสิ่งเร้านั้นจะสะท้อนออกมาในระดับของความตั้งใจ (Attention) ที่ผู้บริโภคให้กับสิ่งเร้า

พฤติกรรม的开รับข่าวสารของบุคคลนั้นผู้รับสารแต่ละคนมีพฤติกรรม的开รับข่าวสารแตกต่างกัน Merrill and Lowenstein (1971) กล่าวว่าปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันให้บุคคลได้มีการใช้สื่อมีดังนี้

1. ความเหงาเป็นเหตุผลทางจิตวิทยาโดยตรงที่ว่า ปกติคนเราจะไม่ชอบที่จะอยู่ตามลำพังเนื่องจากเกิดความรู้สึกสับสน วิตกกังวล หวาดกลัว และการเมินเฉยจากสังคม จึงชอบหรือพยายามที่จะรวมกลุ่มเพื่อสร้างสรรค์กับผู้อื่นเท่าที่จะอำนวยให้ เมื่อบุคคลต้องอยู่ตามลำพังไม่สามารถที่จะติดต่อสร้างสรรค์กับบุคคลอื่นๆ ในสังคมได้สิ่งที่ดีที่สุดคือการอยู่กับสื่อต่างๆ ที่ใช้ในการสื่อสาร และแท้จริงคนบางคนพอใจที่จะอยู่กับสื่อมวลชนมากกว่าอยู่กับสื่อบุคคลเพราะสื่อมวลชนไม่สร้างแรงกดดันในการสนทนาหรือทางสังคมให้แก่ตนเอง

2. ความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของมนุษย์ ดังนั้นสื่อมวลชนจึงถือเอาความอยากรู้อยากเห็นเป็นหลักสำคัญอย่างหนึ่งในการเสนอข่าวสาร ปกติมนุษย์จะอยากรู้อยากเห็น โดยเริ่มจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดไปจนถึงอยู่ห่างตัวเองมากที่สุด และไม่ว่าสิ่งที่สนองความอยากรู้อยากเห็นนั้นจะเกิดจากวัตถุ สิ่งของ ความคิด หรือการกระทำของเพื่อนบ้านหรือเพื่อนร่วมโลก ความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่างๆ นอกเหนือจากสิ่งเหล่านั้นจะมีผลกระทบต่อตนเองทั้งทางตรงและทางอ้อมนั้น แต่เป็นความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่เกิดขึ้นในแง่ต่างๆ เช่น สาเหตุของเหตุการณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น รวมทั้งผลกระทบซึ่งอาจจะเกิดขึ้นกับตนเองหรือผู้อื่นด้วย

3. ประโยชน์ใช้สอยของตนเองโดยพื้นฐานมนุษย์เป็นผู้เห็นแก่ตัว ในฐานะที่เป็นผู้รับสาร จึงต้องแสวงหาและใช้ข่าวสารบางอย่างเพื่อประโยชน์ของตนเองเพื่อช่วยทำให้ความคิดของคน บรรลุเป้าหมาย เพื่อให้ข่าวสารที่ได้มาเสริมสร้างบารมีเพื่อให้ได้รับความสะดวกสบายหรือเพื่อความสนุกสนานบันเทิงข่าวสารเหล่านี้ไม่ว่าจะให้คุณในทางปฏิบัติจริง โลงจิตใจ หรือทางความคิด ก็สามารถที่จะหาได้จากสื่อมวลชนเป็นส่วนใหญ่ นอกจากประโยชน์ใช้สอยแล้ว เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้รับสารมักจะแสวงหาข่าวสารที่สนับสนุนมโนทัศน์ความคิดเห็นที่มีอยู่ก่อน (Preconceptions) แล้ว รวมทั้งอคติของตนเองอย่างไม่รู้ตัวเสมอ เมื่อเป็นดังนี้ ผู้รับสารจึงแสวงหาข่าวสารที่สอดคล้องกับ ทักษะทางจิตใจที่มีอยู่ก่อนแล้ว (Predispositions) ข่าวสารที่แสวงหาจึงจะไม่เป็นข่าวสารที่ขัดแย้งกับ ความเชื่อของตน นอกจากนั้นประสบการณ์และปรัชญาแห่งชีวิตก็เป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะกำหนดว่า จะเลือกสื่อและข่าวสารอย่างไร

4. ลักษณะเฉพาะของสื่อมวลชนทั่วไป นอกจากองค์ประกอบเกี่ยวกับ อายุ เพศ การศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม หรือองค์ประกอบที่ไม่สามารถเห็นเด่นชัด เช่น ทักษะ ความ คาดหวัง ความกลัว เป็นต้น จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการใช้สื่อแล้ว สื่อมวลชนแต่ละอย่างก็จะมี ลักษณะเฉพาะตัว ที่ผู้ที่รับข่าวสารแต่ละคนแสวงหาและได้ประโยชน์ไม่เหมือนกัน ลักษณะเฉพาะตัว ของสื่อแต่ละอย่าง จึงมีส่วนที่ทำให้ผู้รับข่าวสารมีจำนวนและองค์ประกอบแตกต่างกันไป ทั้งนี้เพราะ ผู้รับข่าวสารแต่ละคนย่อมหันหน้าเข้าหาลักษณะเฉพาะบางอย่างจากสื่อที่จะสนองความต้องการ และ ทำให้ตนเองเกิดความพึงพอใจ เช่น หนังสือพิมพ์ มีลักษณะเฉพาะที่สำคัญคือให้ข่าวสารละเอียดกว่า วิทยุ และ สามารถนำติดตัวได้สะดวก เป็นสิ่งที่แสดงสถานภาพทางสังคมและเป็นการสัมผัสกับ สังคมภายนอก ส่วนสื่อวิทยุและโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น เป็นสื่อที่สามารถปลดปล่อย อารมณ์ได้ดีที่สุด ทำให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจที่ได้แข่งขันและสามารถเอาชนะผู้อื่นได้ สามารถ ชดเชยความรู้สึกที่ตนเองไม่มี เป็นต้น

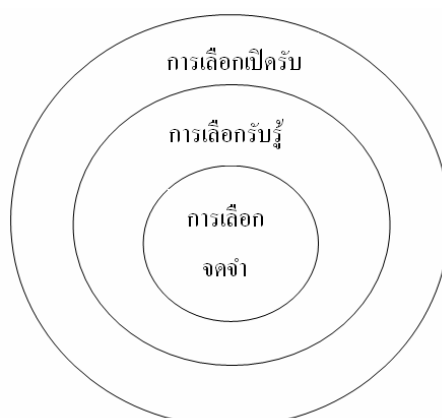
ข่าวสารเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับกิจกรรมต่างๆในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องอาศัยการแลกเปลี่ยนข่าวสารความคิดเห็นความรู้ และประสบการณ์ซึ่ง กันและกันข่าวสารจะทำให้มนุษย์มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลทันต่อเหตุการณ์นอกจากนั้นข่าวสารยังเป็นปัจจัยสำคัญที่มนุษย์ใช้ประกอบความคิดเห็นต่อการ โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในภาวะที่ไม่แน่ใจใน เรื่องใดเรื่องหนึ่งความต้องการข่าวสารจะเพิ่มมากขึ้น ข่าวสารที่มีมาจากหลายแหล่งด้วยกันขึ้นอยู่กับว่ามนุษย์เลือกที่จะรับข่าวสารเรื่องนั้นๆ จากแหล่งใด มนุษย์นั้นจะไม่รับข่าวสารทุกอย่างที่ผ่าน เข้ามาสู่ตนทั้งหมดแต่จะเป็นผู้เลือกใช้สื่อประเภทต่างๆเองและจะเลือกรับรู้เพียงบางส่วนที่คิดว่ามี ประโยชน์โดยขึ้นอยู่กับความพึงพอใจในการตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้ของตนเอง ซึ่ง

กาญจนา แก้วเทพ (2543) ได้กล่าวว่าปัจจัยทางด้านการต้องการข่าวสารของบุคคลทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารขึ้นแต่เนื่องจากบุคคลทุกคนมีความเป็นปัจเจกบุคคลทำให้เกิดความต้องการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกันซึ่งหลักในการเลือกเปิดรับข่าวสารของบุคคลหรือผู้รับสารนั้นถือเป็นตัวแปรแทรกกลางในแบบจำลอง Stimulus-Response Theory ซึ่งทำให้อิทธิพลของสื่อไม่เป็นไปอย่างโดยตรง

กระบวนการการเลือกรับรู้ (Selective Perception)

Klapper (1960) กล่าวว่ากระบวนการการเลือกรับรู้ (Selective Perception) ประกอบด้วย

1. การเลือกเปิดรับ (Selective Exposure) คนเรามีแนวโน้มที่จะเปิดตัวเองให้สื่อสารตามความคิดเห็นและความสนใจของตน และหลีกเลี่ยงไม่สื่อสารในสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความคิดเห็นและความสนใจของตน แม้ว่าการเลือกเปิดรับสารจะเอนเอียงไปตามลักษณะส่วนบุคคลดังกล่าว แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเรื่องที่บุคคลรู้สึกตัวหรืออยู่ในระดับจิตสำนึก นอกจากนี้การเปิดรับนี้อาจเป็นได้ในระดับจิตไร้สำนึกด้วยเช่นกัน
2. การเลือกรับรู้ (Selective Perception) การเลือกรับรู้หมายถึง แนวโน้มของคนเราที่จะเปิดรับและตีความ เพื่อให้การสื่อสารนั้นเป็นไปตามความคิดเห็นและความสนใจของตน โดยการบิดเบือนสารให้มีทิศทางเป็นที่พึงพอใจของตน ด้วยเหตุนี้ คนๆ หนึ่งจึงอาจได้ยินผู้พูดพูดในสิ่งหนึ่ง ขณะที่อีกคนหนึ่งได้ยินผู้พูดคนเดียวกันนั้นพูดในสิ่งที่แตกต่างกัน ในแง่ทฤษฎีแล้วผู้ฟังหลายคนอาจได้ยินสารอย่างเดียวกันที่แตกต่างกันออกไป
3. การเลือกจดจำ (Selective Retention) การเลือกรับรู้มีความเกี่ยวข้องกับการเลือกจดจำอย่างเห็นได้ชัด ในความเป็นจริงแล้วเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างสองกระบวนการนี้มักยุ่งยากในบางสถานการณ์ กล่าวคือความพร้อมที่จะจดจำสารมักเกิดขึ้นแก่คนที่สนใจและพร้อมจะเข้าใจ และพร้อมที่จะลืมสารเมื่อไม่สนใจที่จะรับรู้และไม่พร้อมที่จะเข้าใจ

ภาพที่ 1 แสดงการเลือกรับข่าวสารตามกระบวนการเลือกรับสาร
ที่มา: Klapper (1960: 19-25)

จากหลักการเลือกเปิดรับข่าวสารของผู้รับสารทั้ง 3 หลักที่กล่าวมาทำให้ผู้รับสารต้องแสวงหาข่าวสาร (Information acquisition) ที่ตรงตามความต้องการและความสามารถในการเปิดรับข่าวสารเป็นอย่างมากเนื่องจากในปัจจุบันข้อมูลข่าวสารนั้นมีมากมายและหลายช่องทางทำให้ผู้รับสารต้องเลือกที่จะเปิดรับข่าวสารที่สะดวกตรงต่อความต้องการและเป็นข้อมูลที่ถูกต้องที่สุดจากประเด็นนี้ได้มีข้อสรุปหลายประการเกี่ยวกับการแสวงหาข่าวสารของผู้รับสารดังนี้

Atkin (1973) กล่าวว่าข่าวสารมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตประจำวันให้เป็นไปอย่างราบรื่นดังนั้นในกรณีที่บุคคลต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนหรือต้องเปลี่ยนสถานะแวดล้อมเช่นในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุต่างๆหรือเวลาต้องโยกย้ายที่อยู่หรือที่ทำงานในกรณีดังกล่าวนี้ผู้รับสารจะมีความต้องการที่จะแสวงหาข่าวสารมากกว่าปกติทั้งนี้เนื่องจากสภาวะของข่าวสารที่จะช่วยลดความไม่แน่นอนและช่วยให้ผู้ใช้สารสามารถควบคุมสถานการณ์ได้ทำให้สรุปได้ว่าสำหรับบุคคลที่มีการเปิดรับข่าวสารอย่างกว้างขวางและมีทักษะที่ดีในการแสวงหาข้อมูล ก็จะมีความรู้และเท่าทันสภาวะแวดล้อมมากขึ้น

Schramm (1973) ได้กล่าวสรุปถึงกลยุทธ์ในการแสวงหาข่าวสารเป็นหลักไว้ว่าผู้ใช้สื่อจะใช้วิธีการที่ต้องใช้ความพยายามน้อยที่สุด (Effort required) แต่ทว่าสามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ได้ (Expectation of reward) อย่างไรก็ตามการที่คนแต่ละคนจะต้องใช้ความพยายามมากหรือน้อยแค่ไหนนั้น ยังขึ้นอยู่กับทักษะความสามารถในการแสวงหาข่าวสารของเขาอีกด้วยเช่นกันจากพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารที่กล่าวมานั้น มีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมที่แตกต่างกันไปของบุคคล

เนื่องจากบุคคลเลือกที่จะเปิดรับข่าวสารในเรื่องที่แตกต่างกันและเลือกเปิดรับข่าวสารจากสื่อที่หลากหลายทำให้เกิดความรู้ความคิดเห็นและทัศนคติที่แตกต่างกันออกไปซึ่งปัจจัยต่างๆเหล่านี้เป็นปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อพฤติกรรม的开รับข่าวสารของบุคคลแต่ยังมีปัจจัยที่สำคัญมากอีกประการหนึ่งที่มีผลทำให้พฤติกรรมของบุคคลนั้นมีความแตกต่างกัน คือข้อมูลพื้นฐานทางประชากรของบุคคลนั้นๆนั่นเองได้แก่ ประสบการณ์ทำให้ผู้รับสารแสวงหาข่าวสารต่างกัน การประเมินสาระประโยชน์ของข่าวสาร ผู้รับสารจะแสวงหาข่าวสารเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนอย่างไรอย่างหนึ่ง ภูมิหลังที่ต่างกันทำให้มีความสนใจแตกต่างกัน การศึกษาและสภาพแวดล้อมทำให้มีความแตกต่างในพฤติกรรมการเลือกสื่อและเนื้อหาข่าวสาร ความสามารถในการรับสารซึ่งเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจที่เป็นตัวทำให้ระดับการเปิดรับข่าวสารแตกต่างกัน บุคลิกภาพมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติการโน้มน้าวใจตลอดจนระดับของผู้รับสาร สภาพทางอารมณ์ของผู้รับสารทำให้ผู้รับสารเข้าใจหรืออาจเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจความหมายของข่าวสารก็ได้ และทัศนคติเป็นตัวกำหนดท่าทีของการรับและสนองต่อสิ่งเร้าหรือข่าวสารที่ได้พบ

De Fleur (1970) ได้กล่าวถึงตัวแปรแทรกที่มีอิทธิพลในกระบวนการสื่อสารระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร โดยเน้นให้เห็นว่าข่าวสารมิได้ไหลผ่านจากสื่อถึงผู้รับสารและเกิดผลโดยตรงทันที แต่มีปัจจัยบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับผู้รับสารแต่ละคน เช่น ปัจจัยทางจิตวิทยาและสังคมที่ส่งผลให้การส่งสารไม่เป็นไปตามเจตคติของผู้ส่งสาร โดยมีทฤษฎีสำคัญที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

1. ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences Theory) ซึ่งให้ผู้ส่งสารได้ตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้รับสารที่มีคุณลักษณะแตกต่างกันหลายประการ เช่น บุคลิกภาพ ทัศนคติ สถิติปัญญา ความเชื่อ และความสนใจ เป็นต้น และความแตกต่างนี้ยังขึ้นอยู่กับสภาพทางสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้นสารจะมีอิทธิพลมากขึ้นหรือน้อยขึ้นขึ้นอยู่กับธรรมชาติของผู้รับสาร โดยแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับทฤษฎีนี้คือ บุคคลมีความแตกต่างกันในด้านบุคลิกภาพและสภาพทางจิตวิทยา ความแตกต่างกันดังกล่าวนี้เป็นเพราะบุคคลมีการเรียนรู้จากสังคมแตกต่างกัน บุคคลที่อยู่ต่างสภาพแวดล้อมกันจะได้รับการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน และการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันทำให้บุคคลมีทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ และบุคลิกภาพที่ต่างกัน

2. ทฤษฎีกลุ่มสังคม (Social Categories Theory) ทฤษฎีนี้ได้อธิบายว่าบุคคลที่มีคุณลักษณะทางสังคมคล้ายคลึงกัน เช่น การศึกษา รายได้อาชีพ เชื้อชาติ ศาสนา อายุ เพศ ภูมิฐานะ เป็นต้น จะมีพฤติกรรมการสื่อสารคล้ายคลึงกันด้วย เช่น การเปิดรับสื่อ ความพอใจในสื่อ และอุปนิสัยการใช้สื่อร่วมกัน ถึงแม้ว่าในสังคมสมัยใหม่ผู้รับสารจะมีคุณลักษณะหลากหลายแตกต่างกันไปมากมาย แต่

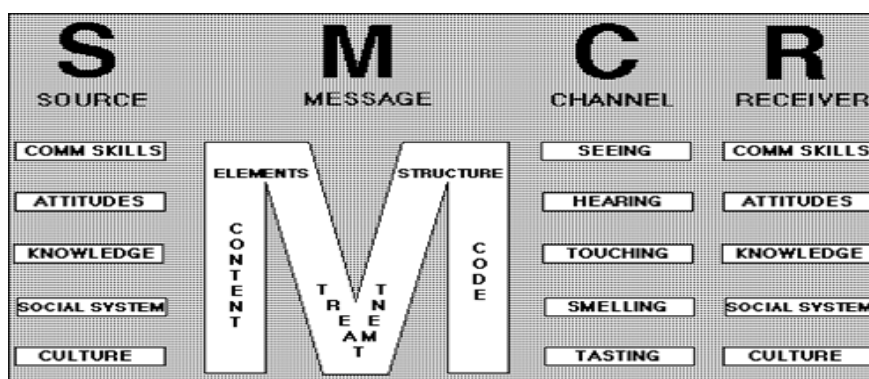
ทฤษฎีนี้เชื่อว่าผู้รับสารที่มีลักษณะทางสังคมที่คล้ายคลึงกันจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และอุปนิสัยการใช้สื่อร่วมกัน ด้วยเหตุนี้ลักษณะกลุ่มทางสังคมจึงมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อกระบวนการสื่อสารของบุคคล

3. ทฤษฎีความสัมพันธ์ทางสังคม (The Social Relation Theory)เป็นความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้รับสารกับบุคคลอื่นในสังคม ในลักษณะของกลุ่มปฐมภูมิหรือกลุ่มทุติยภูมิ โดยกลุ่มปฐมภูมิซึ่งเป็นความสัมพันธ์ใกล้ชิดในหมู่เพื่อนสนิท เพื่อนร่วมงาน ครอบครัว และวงศาคณาญาติจะมีอิทธิพลต่อผู้รับสารมากกว่ากลุ่มทุติยภูมิที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดน้อยกว่า ข่าวสารต่างๆ ที่ได้รับจากสื่อมักถูกรับรู้หรือถูกตีความโดยอิทธิพลของกลุ่มหรือบุคคลในกลุ่มเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ เรียกว่า อิทธิพลของบุคคล (Personal Influence)

4. ทฤษฎีบรรทัดฐานทางสังคม (The Cultural Norms Theory)กล่าวว่าพฤติกรรมของบุคคลอาจขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานและสภาพแวดล้อมทางสังคมถ้าสื่อมีเนื้อหาสาระที่สอดคล้องกับบรรทัดฐานทางสังคมสื่อมวลชนอาจเพียงย้ำบรรทัดฐานเดิมและสร้างบรรทัดฐานใหม่เพียงเล็กน้อยเท่านั้นจะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าสื่อมวลชนทำหน้าที่ทางอ้อมได้แก่ ส่งเสริมสนับสนุนหรือย้ำบรรทัดฐานทางสังคมให้ดำรงอยู่ต่อไปสามารถสร้างความรับผิดชอบร่วมกันให้เกิดขึ้นในสังคมและสามารถเปลี่ยนแปลงแบบอย่างการดำเนินชีวิตและพฤติกรรมของบุคคลโดยช่วยให้เกิดพฤติกรรมใหม่แต่ต้องใช้เวลาอย่างมาก

ปรมะ สตะเวทิน (2540) ได้ให้คำนิยามของการสื่อสาร (Communication) หมายถึงกระบวนการของการถ่ายทอดข่าวสารจากบุคคลฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่าผู้ส่งสาร ไปยังอีกบุคคลอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่าผู้รับสาร โดยผ่านสื่อคั่นนั้นองค์ประกอบของการสื่อสารจึงประกอบไปด้วย ผู้ส่งสาร (Source) ข่าวสาร (Message) ช่องทาง (Channel) ผู้รับสาร (Receiver) ผลที่เกิดจากการสื่อสาร (Effect) และการสะท้อนกลับหรือปฏิกิริยาตอบสนอง (Feedback)

Berlo (1960) กล่าวว่า องค์ประกอบของการสื่อสารประกอบด้วย 4 ส่วนคือ แหล่งสาร (Source) สาร (Message) ช่องทางสาร (Channel) ผู้รับสาร (Receiver) ซึ่งนิยมเรียกกันโดยทั่วไปว่า SMCR ซึ่งกระบวนการสื่อสารมีลักษณะเป็นเส้นตรง คือ จากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารทางเดียว แต่ในความเป็นจริงกระบวนการของการสื่อสารนอกจากจะมีผล (Effect) ของการสื่อสารแล้ว การสื่อสารยังมีผลที่เกิดขึ้นจากกระบวนการสื่อสารของผู้รับสารด้วย (Feedback)

ภาพที่ 2 แบบจำลองการสื่อสารของ Berlo

ที่มา: Berlo (1960)

สมควร กวียะ (2546) ได้ให้แนวคิดเพิ่มเติมว่าองค์ประกอบของการสื่อสารมีดังนี้

1. แหล่งสารหรือผู้ส่งสาร (Source) หมายถึงแหล่งกำเนิดของสารหรือผู้ที่เลือกสรรข่าวสารเกี่ยวกับความคิดหรือเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นแล้วส่งต่อไปยังผู้รับสารผู้ส่งสารนี้อาจเป็นบุคคลธรรมดาเพียงคนเดียว หรือคณะบุคคลหลายคนทำงานด้วยกันเช่นกลุ่มนักข่าว โจรทस्कหรืออาจเป็นสถาบันและองค์การก็ได้เช่นสำนักงานหนังสือพิมพ์สถานีวิทยุโรงภาพยนตร์เป็นต้นการสื่อสารจะบรรลุผลดีถ้าหากว่าผู้ส่งสารและผู้รับสารมีทักษะทัศนคติ และความรู้ในระดับเดียวกันหรือใกล้เคียงกันและอยู่ในระบบสังคมและวัฒนธรรมเดียวกัน

2. สาร (Message) หมายถึงสิ่งเร้าหรือสาระเรื่องราวที่ส่งออกไปจากผู้ส่งสารถึงผู้รับสาร อาจเป็นความคิดหรือเรื่องราวที่ส่งผ่านไปตามสื่อสารถือว่าเป็นผลผลิตของผู้ส่งสารในรูปแบบที่สามารถส่งไปตามสื่อได้เช่นในการพูดคำพูดนั้นถือว่าเป็นสาร ในการเขียนตัวหนังสือเป็นสาร ในการวาดรูปภาพที่วาดนั้นคือสาร หรือการเสนอข่าวทางหนังสือพิมพ์ข่าวและคำอธิบายข่าวถือว่าเป็นสารถ้าวิเคราะห์องค์ประกอบของสาร โดยทั่วไปจะพบว่ามีสามประเด็นคือสัญลักษณ์ของข่าวสารเนื้อหาข่าวสารการเลือกและจัดลำดับข่าวสาร องค์ประกอบทั้งหมดนี้สามารถวิเคราะห์ออกไปอีกเป็นลักษณะของปัจจัยย่อยและโครงสร้าง เช่นภาษาซึ่งมีปัจจัยย่อยเป็นศัพท์ต่างๆและมีโครงสร้างในการรวมศัพท์เหล่านี้เป็นวลีหรือประโยคอย่างมีความหมาย

3. สื่อ (Channel or Media) ซึ่งในกระบวนการสื่อสารคำว่า “สื่อ” ใช้กันในความหมาย ต่างๆมากมายถ้าพิจารณาจากการใช้สื่อในการสื่อสารทั่วไปสื่อมีความหมายดังนี้

3.1 วิธีการลงรหัสและถอดรหัสข่าวสาร (Modes of Encoding and Decoding Message)

3.2 พาหนะที่นำข่าวสาร (Message Vehicle)

3.3 ตัวที่นำพาหนะนั้นไป (Vehicle Carriers)

4. ผู้รับสาร (Receivers) ประสิทธิภาพของผู้รับสารขึ้นอยู่กับทักษะด้านการสื่อสาร ทักษะความรู้ และประสบการณ์ของผู้รับสารเป็นสำคัญ

ประเภทของสื่อ

สื่อ (Media) หรือช่องทางการรับรู้ข่าวสาร (Channel) เป็นวิถีทางที่จะนำข่าวสารไปสู่ผู้รับ เนื่องจากสื่อที่มนุษย์ใช้ในการนำข่าวสารทั่วไปนั้นมีหลายประเภท ดังนั้นจึงสามารถแบ่งประเภทของสื่อโดยใช้เกณฑ์แบ่งได้หลายลักษณะ เช่น ตามลักษณะของสื่อ ตามธรรมชาติของสื่อและวิธีการเข้ารหัส ตามประสาทการรับรู้ ตามจำนวนและการเข้าถึงผู้รับสาร และการแบ่งตามการพัฒนาของสื่อหรือยุคสมัย (สุรัตน์ อาริสกุล, 2549) หรืออาจทำการแบ่งประเภทจากจำนวนผู้ทำการสื่อสาร การใช้ภาษา การเห็นหน้า ความแตกต่างของผู้ส่งสารและรับสาร และลักษณะของเนื้อหาวิชา (ปรมะ สตะเวทิน, 2540)

ในการสื่อสารเพื่อการพัฒนา มีวัตถุประสงค์ให้ผู้รับสารได้รับรู้ข่าวสารอย่างทั่วถึง เกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้และทัศนคติไปในทางที่ดี การวิจัยนี้จึงแบ่งประเภทของสื่อตามจำนวนและการเข้าถึงผู้รับสารดังนี้

สื่อบุคคล (Personal Media)

ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2533) กล่าวว่า การสื่อสารระหว่างบุคคลหมายถึงการถ่ายทอดความรู้ ความคิดความรู้สึกและความต้องการของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารและเกิดปฏิกิริยาตอบสนองโดยปกติแล้วจะเป็นการสื่อสารโดยการพูดที่ผู้พูดและผู้ฟังปรากฏตัวต่อหน้ากันสารที่สื่อกันนั้นประกอบด้วย วาจาและอวัจนวาจาอีกทั้งเป็นการสื่อสารแบบสองทางด้วยเหตุนี้จึงทำให้จำนวนผู้ร่วมในการสื่อสารมีจำนวนน้อยอาจจะมีจำนวน 2 คน 3 คนหรือ 6 คนจำนวนสูงสุดจะเป็นเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับว่าการสื่อสารนั้นยังคงอยู่ในหลักเกณฑ์ 3 ประการได้แก่

1. ทุกคนที่ร่วมในการสื่อสารจะต้องอยู่ใกล้ชิดกัน
2. ทุกคนที่ร่วมในการสื่อสารมีบทบาทเป็นทั้งผู้ส่งและผู้รับสาร
3. โครงสร้างของการสื่อสารมีความยืดหยุ่นสูงทั้งในรูปแบบและเนื้อหา

Katz and Lazarsfeld (1960) เห็นว่าการสื่อสารระหว่างบุคคลมีผลต่อการทำให้ผู้รับสารยอมรับที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และยอมรับที่จะให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ มากที่สุด ดังนั้นสื่อบุคคลจึงมีความสำคัญมากกว่าสื่อมวลชนในชั้นสูงใจ ส่วนสื่อมวลชนจะมีความสำคัญกว่าในชั้นของการให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง และอาจมีผลบ้างในการสร้างทัศนคติในเรื่องที่บุคคลยังไม่เคยรับรู้มาก่อน

การสื่อสารระหว่างบุคคล เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกและความต้องการของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองการสื่อสารระหว่างบุคคลอาจเกิดขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องเป็นการสื่อสารที่อยู่ต่อหน้ากันอาจเกิดขึ้นทั้งแบบจงใจและไม่จงใจและไม่จำเป็นต้องอาศัยคำในการสื่อสารซึ่งการสื่อสารระหว่างบุคคลมักถูกกระทบโดยองค์ประกอบแวดล้อมดังนั้นสรุปได้ว่า สื่อบุคคล คือ ตัวบุคคลที่นำพาข่าวสารจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยอาศัยการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล 2 คน หรือ มากกว่า 2 คนขึ้นไป สำหรับสื่อบุคคลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ เพื่อนเกษตรกร ผู้นำท้องถิ่น ญาติพี่น้อง เจ้าหน้าที่ภาครัฐ

สื่อมวลชน (Mass media)

ปรเม สตะเวทิน (2540) ให้ความหมายสื่อมวลชนไว้ว่าหมายถึงองค์ประกอบหนึ่งในกระบวนการสื่อสารมวลชนซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือสิ่งพิมพ์ได้แก่หนังสือพิมพ์นิตยสารหรือวารสารวิทยุกระจายเสียง โทรทัศน์และภาพยนตร์

Rogers and Shoemaker (1971) ให้ความหมายของสื่อมวลชน หมายถึง สื่อที่สามารถที่จะเข้าถึงกลุ่มผู้รับที่มีจำนวนมากได้อย่างรวดเร็ว เป็นการเพิ่มพูนความรู้ แพร่กระจายข่าวสาร รวมทั้งเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่พึงปรารถนาได้ กล่าวได้ว่าสื่อมวลชนมีความสำคัญในการเพิ่มพูนความรู้และแพร่กระจายข่าวสาร ก่อให้เกิดความตระหนักรับรู้รวมทั้งสามารถเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลได้ โดยได้จำแนกคุณสมบัติที่ 3 ประการของสื่อมวลชน ดังนี้

1. สามารถเผยแพร่ข่าวสารไปสู่ประชาชนจำนวนมากได้ในเวลาที่รวดเร็ว
2. สามารถให้ความรู้และข่าวสารแก่ประชาชนได้เป็นอย่างดี
3. สามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ไม่พึงแน่นได้

ขวัญเรือน กิติวัฒน์ และ ภัสวดี นิติเกษตรสุนทร (2544) ได้กล่าวว่า การสื่อสารโดยเฉพาะการสื่อสารมวลชนนั้นมีบทบาทอย่างมากในสังคมซึ่งสามารถอธิบายบทบาทของสื่อมวลชนได้ดังนี้

1. สื่อมวลชนทำหน้าที่ให้ข่าวสารแก่สมาชิกในสังคมเพื่อให้สมาชิกได้รับรู้ข่าวสารในวงกว้างเช่นเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวและสภาพการณ์ต่างๆที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมโลก
2. สื่อมวลชนทำหน้าที่ให้ความรู้แก่สมาชิกในสังคมเนื่องจากสังคมที่ทันสมัยจำเป็นต้องมีการพัฒนาและเสริมสร้างความรู้ใหม่ๆแก่สมาชิกอยู่ตลอดเวลาเพื่อที่สมาชิกจะได้นำความรู้เหล่านั้นไปเพิ่มพูนทักษะและเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาประเทศต่อไปความรู้ที่สื่อมวลชนให้ได้นั้นได้ครอบคลุมไปถึงความรู้ในทุกด้าน โดยเฉพาะในเรื่องของการศึกษาการเกษตรการอนามัยการพัฒนาชุมชนการอุตสาหกรรม เป็นต้น
3. สื่อมวลชนทำหน้าที่ให้ความบันเทิงนอกจากสื่อมวลชนจะเสนอความบันเทิงที่ก่อให้เกิดรอยยิ้มแก่สมาชิกในสังคมแล้วความบันเทิงที่สื่อมวลชนมอบให้นี้ยังช่วยลดความตึงเครียดทางสังคมอีกด้วย
4. สื่อมวลชนทำหน้าที่โน้มน้าวใจกล่าวคือสื่อมวลชนเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดชนิดหนึ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติและค่านิยมของสมาชิกในสังคมเพื่อโน้มน้าวให้ทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ร่วมกันต่อส่วนรวมได้เช่นการรณรงค์เพื่อเปลี่ยนทัศนคติให้สมาชิกหันมานิยมใช้ของไทย เป็นต้น

สรุปได้ว่า บทบาทหน้าที่ของการสื่อสารมวลชน ก่อให้เกิดอิทธิพลต่อชีวิตและสังคมดังนั้นเพื่อประโยชน์สูงสุดแก่สังคมส่วนรวมจึงควรมีการวิเคราะห์หน้าที่ของการสื่อสารให้ละเอียดรอบคอบด้วยวิจรรณญาณและจริยธรรมอันพึงมีของสื่อมวลชนสำหรับสื่อมวลชนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่วิทยุโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์

สื่อเฉพาะกิจ (Specialized Media)

กาญจนา แก้วเทพ (2543) กล่าวว่าสื่อเฉพาะกิจ (Specialized Media) หมายถึงสื่อที่ถูกผลิตขึ้นมาโดยมีเนื้อหาเฉพาะเจาะจงและมีจุดมุ่งหมายหลักอยู่ที่ผู้รับสารเฉพาะกลุ่ม สื่อเฉพาะกิจประกอบด้วย

1. สื่อสิ่งพิมพ์ (Printed Media) ได้แก่ใบปลิวแผ่นพับหนังสือเผยแพร่เล่มเล็กเอกสารแนะนำประกอบแผ่นโฆษณาจดหมายข่าวภาพพิกจตุลสารวารสาร เป็นต้น
2. สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Media) คือสื่อเฉพาะกิจที่ผลิตออกมาในรูปแบบแสงและเสียง เช่นเทปบันทึกเสียงวีดิทัศน์ภาพยนตร์สไลด์หรือกระจายข่าว เป็นต้น
3. สื่อกิจกรรม ได้แก่การจัดแสดงนิทรรศการการจัดประกวดการจัดขบวนแห่การจัดรถเคลื่อนที่การจัดสนทนากลุ่ม เป็นต้น

สื่อเฉพาะกิจนี้มีอยู่มากมายหลายรูปแบบโดยสื่อเฉพาะกิจมีคุณลักษณะที่สำคัญดังนี้

1. เป็นสื่อที่ถูกผลิตขึ้นมาเพื่อเป้าหมายเฉพาะเช่นการณรงค์เกี่ยวกับโรคเอดส์ให้ความรู้เรื่องการเลือกตั้ง เป็นต้น
2. เป็นสื่อที่มุ่งใช้กับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ เช่นกลุ่มชาวนาที่ถูกศัตรูข้าวรบกวนกลุ่มแม่ที่ต้องการให้พาลูกไปฉีดวัคซีน เป็นต้น
3. มีลักษณะความเป็นท้องถิ่น (Localized) หรือเฉพาะกลุ่มมากกว่าสื่อมวลชน
4. ใช้เทคโนโลยีง่ายๆ ในการผลิต และมีค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการผลิตในระบบของสื่อมวลชน

สื่อเฉพาะกิจบางครั้งอาจเน้นไปที่สื่อกิจกรรม ซึ่งมีทั้งกิจกรรมที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ สื่อกิจกรรมเป็นสื่อที่มีความหลากหลายและยืดหยุ่นสูง เพราะเป็นสื่อที่ประกอบด้วยกิจกรรมและกระบวนการต่างๆ ที่มุ่งเน้นสู่จุดประสงค์ที่หลากหลายแตกต่างกันไป โดยสื่อกิจกรรมสามารถแบ่งออกเป็นแนวทางใหญ่ๆ ได้ 2 รูปแบบคือ สื่อกิจกรรมที่เน้นกระบวนการกลุ่มหรือการทำงาน

เป็นกลุ่ม (Group Methods) เช่น การศึกษาดูงาน การบรรยายสัมมนา ร่วมกัน การจัดประชุมต่างๆ เป็นต้น และสื่อกิจกรรมที่เน้นเป็นรายบุคคลหรือเป็นรายย่อย (Individual Methods) เช่น การสาธิต เป็นต้น (สิน พันธุ์พินิจ, 2544)

สื่อกิจกรรมจัดว่ามีความสำคัญต่อการเผยแพร่ข่าวสารข้อมูล เพราะเป็นสื่อเฉพาะกิจที่จัดทำขึ้นเพื่อสนับสนุนกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งสื่อกิจกรรมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ การประชุมการสาธิตและนิทรรศการ

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

ความหมายความคิดเห็น

Good (2006) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็น (Opinion) ไว้หลายความหมาย ดังนี้

1. ความหมายทั่วไป หมายถึง ความเชื่อ ความคิดเห็น ข้อพิจารณา ความรู้สึกหรือทัศนคติที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์อย่างแน่นอน และยังขาดน้ำหนักทางเหตุผลหรือการวิเคราะห์ หรือกล่าวกว้างๆ ว่ามีความเป็นไปได้มากกว่าความรู้
2. ความหมายเฉพาะ หมายถึง การพิจารณา การวินิจฉัยอย่างมีแบบแผนจากแหล่งข้อมูลหรือบุคคลที่เชื่อถือได้
3. ความคิดเห็นสาธารณะ (Public Opinion) หมายถึง การพิจารณาหรือข้อวินิจฉัยรวมๆ ของกลุ่มคนในสังคมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ หรือข้อเท็จจริง

บุญธรรม คำพอ (2540) กล่าวว่าสรุปได้ว่า ความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับคุณสมบัติประจำตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งคุณสมบัติประจำตัวบางอย่าง อาทิเช่น พื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ในการทำงานและการติดต่อกันระหว่างบุคคลนับเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลและกลุ่มมีความคิดเห็นไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ทั้งนี้เพราะพื้นฐานความรู้อันเป็นกระบวนการทางสังคม การที่ได้รับการศึกษามาเป็นระยะเวลาหลายปี จะเป็นรากฐานก่อให้เกิดความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

โชติรส โสมนรินทร์ (2543) ได้สรุปความคิดเห็นว่า เป็นการแสดงออกด้านความรู้สึก ความเชื่อของบุคคลแต่ละคน ซึ่งสิ่งนี้อาจเป็นบุคคล กลุ่มคน หรือสถานการณ์ในช่วงเวลาหนึ่งๆ จากการใช้สติปัญญา ความรู้ ประสบการณ์และสภาพแวดล้อม ของบุคคลนั้นเป็นส่วนช่วยในการ แสดงความคิดเห็นซึ่งอาจเป็นการพูดหรือเขียน อาจถูกต้องและได้รับการยอมรับหรือไม่ก็ได้ ความคิดเห็นจึงไม่ถาวร และมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา สถานการณ์หรือมีข้อเท็จจริงปรากฏ ขึ้นมา

นพมาศ ชีรเวทิน (2549) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นส่วนหนึ่งที่มนุษย์ได้ แสดงออกโดยการพูดหรือการเขียน ซึ่งอาจจะพูดจากใจจริงพูดตามสังคม หรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก็ ตาม แต่เมื่อได้พูดหรือเขียนไปแล้ว ย่อมทำให้เกิดผลได้ผลเสียกับคนส่วนใหญ่ โดยถือว่าสิ่งที่ได้ แสดงออกมานั้น เป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความในใจ

นงนุช ท่วมจร (2552) ได้กล่าวสรุปว่าความคิดเห็น (Opinions) หมายถึงการแสดงออกถึง ความเชื่อทัศนคติการวินิจฉัยการพิจารณาประเมินผลอย่างมีรูปแบบโดยได้รับอิทธิพลมาจากทัศนคติ ข้อเท็จจริงความรู้ที่มีอยู่ของผู้แสดงความคิดเห็นซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมต่างๆ เป็นความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งการแสดงความคิดเห็นอาจแสดงออกโดยการพูดหรือการ เขียนก็ได้ไม่ว่าจะพูดจากใจจริงพูดตามสังคมหรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก็ตาม

ดังนั้นอาจจะสรุปได้ว่าความคิดเห็น คือการแสดงออกทางความคิด ความเชื่อ ค่านิยม ทัศนคติ เรื่องราว หรือเหตุการณ์ โดยอาจจะเป็นการพูดหรือการเขียน และการแสดงความคิดเห็น ของแต่ละบุคคลนั้นมีความแตกต่างกัน ไม่มีถูกหรือผิด ซึ่งบุคคลอื่นอาจจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

ความสำคัญของความคิดเห็น

Feldman (1971) กล่าวว่าการศึกษาความคิดเห็นเป็นการศึกษาความรู้สึกของบุคคล กลุ่ม บุคคล ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ละคนจะแสดงความรู้สึก ความรู้สึกละเอียด ออกมาโดยการพูด การเขียน การสำรวจความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนนโยบายต่างๆ การเปลี่ยนแปลง นโยบายหรือการเปลี่ยนแปลงระบบงาน รวมทั้งในการฝึกหัดการทำงานด้วย เพราะทำให้การ ดำเนินการต่างๆ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และเป็นไปตามความพอใจของผู้ร่วมงาน

Best (1977) อธิบายว่า ในการศึกษาความคิดเห็นต่างๆ ส่วนมากจะใช้วิธีแบบวิจัยตลาด ได้แก่ การชักถาม สอบถาม บันทึกลงไว้ และรวบรวมไว้เป็นข้อมูล ซึ่ง Best ได้เสนอแนะว่า “วิธีที่ง่ายที่สุดที่บอกความคิดเห็น คือ การแสดงให้เห็นถึงร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะเช่นใด และจะสามารถทำตามข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้ หรือในการวางนโยบายใดๆ ก็ตามความคิดเห็นที่วัดออกมาได้จะทำให้ผู้บริหารเห็นว่าสมควรหรือไม่ ในอันที่จะดำเนินการตามนโยบายหรือล้มเลิกไป”

วิศิษฐ์ จันทรโนมัย (2544) ได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาความคิดเห็นเป็นการศึกษาด้านจิตวิทยาที่อยู่ภายในตัวบุคคล ซึ่งแสดงออกมาโดยการพูด การเขียน ซึ่งมนุษย์นั้นจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งต่างๆ ที่เป็นอุปสรรค โดยคิดหาเหตุผลว่าควรจะทำอย่างไร ในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์และสิ่งแวดล้อม ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลจะใช้เป็นประโยชน์ต่อการวางแผน การกำหนดนโยบาย หรือปรับปรุง แก้ไขในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุคคลเป้าหมาย

ประเภทของความคิดเห็น

Remmer (1954 : 6-7) กล่าวว่าความคิดเห็นมี 2 ประเภท คือ

1. ความคิดเห็นเชิงบวกสุด-เชิงลบสุด (extremeness) เป็นความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ซึ่งสามารถทราบทิศทางได้ ทิศทางบวกสุด ได้แก่ ความรักจนหลงบูชา ทิศทางลบสุด ได้แก่ รังเกียจมาก ความคิดเห็นประเภทนี้จะรุนแรงและเปลี่ยนแปลงได้ยาก

2. ความคิดเห็นจากความเข้าใจ (cognitive contents) การมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ ความเข้าใจในลักษณะเป็นกลาง (neutrality) ได้แก่ เฉย ๆ ไม่มีความคิดเห็นและความรู้ความเข้าใจในทางไม่ดี (negative) ได้แก่ ไม่ชอบ รังเกียจ ไม่เห็นด้วย

ทรงศักดิ์ ปรีชา และคณะ (2542) ได้แบ่งความคิดเห็นออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การคิดโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย (Undirected thinking) เป็นความคิดที่อิสระจากการถูกกำหนดด้วยเงื่อนไขภายนอก ผลสิ้นสุดของความคิด ไปจบที่จุดใดจุดหนึ่งต่อได้

2. การคิดอย่างมีจุดมุ่งหมาย (The goal-direction thinking) เป็นการคิดว่าเกิดขึ้นเมื่อเราต้องการหาคำตอบ หรือหาวิธีทางที่สมเหตุสมผลในการแก้ไขปัญหา การคิดเช่นนี้มีเป้าหมายที่ชัดเจน เช่น การคิดวิเคราะห์ วิจัย การคิดสร้างสรรค์

องค์ประกอบของความคิดเห็น

บุณชนก คูบารมี (2542) ได้กล่าวถึงทัศนคติและความคิดเห็นของบุคคล ไว้ว่ามีองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ประการ คือ

1. ความรู้ความเข้าใจ (Cognitive) คือ การเรียนรู้จากประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ ตา หู จมูก ลิ้น และกาย หู ตา เป็นส่วนประกอบทางร่างกายที่ทำให้เกิดทัศนคติมากที่สุด จากการได้เห็น ได้ยิน แล้วสร้างสมเป็นเรื่องราวต่าง ๆ เข้าสู่สมอง โดยสมองเป็นส่วนกำหนดความคิดแยกแยะ เหตุผล ออกมาเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นทั้งทางบวกและทางลบ

2. ความรู้สึก (Affective) เป็นความรู้สึกที่แสดงออกมาเอง เพื่อบอก รัก โกรธ หรือเกลียด

3. พฤติกรรม (Behavior) เป็นการแสดงออกต่าง ๆ ที่สามารถสังเกตได้จากองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ประการ จนก่อให้เกิดการจัดรูปแบบต่าง ๆ เกิดการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล การติดต่อสัมพันธ์กับระหว่างบุคคล การเลียนแบบในสังคมและการปรับตัวให้เข้ากับสังคม โดยมีผลเกี่ยวเนื่องถึงการสนใจ การเรียนรู้ และการรับรู้ เป็นจิตวิทยาสังคมสิ่งที่มีอิทธิพล ที่ทำให้ความคิดเห็นมีความแตกต่างกัน ได้แก่

3.1 การอบรมของครอบครัว เป็นสถาบันหลักมีอิทธิพลมากกว่าปัจจัยอื่นๆ

3.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง บุคคลเมื่ออยู่ในกลุ่มใดสังคมใดก็จะมีความคิดเห็นไปในทางเดียวกับกลุ่มและสังคมนั้น ๆ กลุ่มจึงมีส่วนผลักดันให้บุคคลมีการเรียนรู้

3.3 การศึกษา ระดับการศึกษาที่มีอิทธิพลมากกว่าการแสดงความคิดเห็น เพราะเป็นการจัดประสบการณ์ให้กับบุคคล

3.4 สื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลมากต่อการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของบุคคล เพราะเป็นสื่อในการสร้างความคิดเห็นทั้งทางบวกและลบ

ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็น

Oskamp (1977) ได้สรุปปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็น ดังนี้

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย เป็นปัจจัยตัวแรกที่ไม่ค่อยจะได้พูดถึงมากนัก โดยมีการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านพันธุกรรม จะมีผลต่อระดับความก้าวร้าวของบุคคล ซึ่งจะมีผลต่อการศึกษา เจตคติ หรือความคิดเห็นของบุคคลนั้นๆ ได้ ปัจจัยด้านร่างกาย เช่น อายุ ความเจ็บป่วย และผลกระทบจากการใช้ยาเสพติดจะมีผลต่อความคิดเห็นและเจตคติของบุคคล เช่น คนที่มีความคิดอนุรักษ์นิยมมักจะเป็นคนที่มีอายุมาก เป็นต้น

2. ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล คือ บุคคลได้รับความรู้สึกและความคิดต่างๆ จากประสบการณ์โดยตรง เป็นการกระทำหรือพบเห็นต่อสิ่งต่างๆ โดยตนเอง ทำให้เกิดเจตคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ

3. อิทธิพลจากครอบครัว เป็นปัจจัยที่บุคคลเมื่อเป็นเด็กจะได้รับอิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่และครอบครัว ทั้งนี้เมื่อตอนเป็นเด็กเล็กๆ จะได้รับการอบรมสั่งสอนทั้งในด้านความคิด การตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกาย การให้รางวัลและการลงโทษ ซึ่งเด็กจะได้รับจากครอบครัว และจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับมา

4. เจตคติและความคิดเห็นของกลุ่ม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นหรือเจตคติของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคลจะต้องมีสังคม และอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้น ความคิดเห็นและเจตคติต่างๆ จะได้รับการถ่ายทอด และมีแรงกดดันจากกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนในโรงเรียน กลุ่มอ้างอิงต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดความคล้อยตามเป็นไปตามกลุ่มได้

5. สื่อมวลชน เป็นสื่อต่างๆ ที่บุคคลได้รับสื่อเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นสื่อโทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ จะมีผลทำให้บุคคลมีความคิดเห็นมีความรู้สึกต่างๆ เป็นไปตามข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสื่ออื่นๆ

Foster (1992) ได้สรุปเกี่ยวกับ ความคิดเห็นว่าเกิดจากมูลเหตุ 2 ประการ คือ

1. ประสบการณ์ (experience) ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล หรือหมู่คณะ เรื่องราวต่างๆ หรือ สถานการณ์ ความคิดเห็น ขึ้นอยู่กับ อาจถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ตรง (direct experience) และ จากการได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็น รูปภาพ ฟังเพลง อ่านหนังสือ โดยไม่พบเห็นจากของจริง ซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์ทางอ้อม

2. ระบบค่านิยมและการตัดสินใจ (value system and judgement) เนื่องจากกลุ่มชนแต่ละกลุ่ม มีค่านิยมและการตัดสินใจไม่เหมือนกัน แต่ละคนจึงมีความคิดเห็นต่อสิ่งที่เกี่ยวข้อง แตกต่างกันไป

กิตติ สุทธิสัมพันธ์ (2542) กล่าวว่า จากแนวความคิดของหลายท่านอาจสรุปปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล ซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงความคิดเห็นที่อาจเหมือนกันหรือแตกต่างกันออกไป ปัจจัยดังกล่าวอาจสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะต่าง ๆ คุณภาพของสมอง

1.2 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นและการศึกษาทำให้บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องต่างๆ มากขึ้นและคนที่มีความรู้มากมักจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ อย่างมีเหตุผล

1.3 ความเชื่อค่านิยมและเจตคติของบุคคลต่อเรื่องต่างๆ ซึ่งอาจจะได้จากการเรียนรู้กลุ่มบุคคลในสังคม หรือจากการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหน้าที่และความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1 สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคล เป็นการได้รับข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใด ก็จะต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น ซึ่งทำให้บุคคลนั้นมีความคิดเห็นไปตามกลุ่มหรือสังคมที่มีอยู่

2.3 ข้อเท็จจริงในเรื่องต่างๆ หรือสิ่งต่างๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับ ทั้งนี้เพราะข้อเท็จจริงที่แต่ละบุคคลได้รับแตกต่างกัน ก็จะมีผลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

การวัดความคิดเห็น

ไพรัช สุกสงญาติ (2542) ได้อธิบายการวัดความคิดเห็นโดยทั่วไป ต้องมีสิ่งประกอบ 3 อย่าง คือบุคคลที่ถูกสิ่งเร้าและมีการตอบสนอง ซึ่งจะออกมาเป็นระดับสูง ต่ำ มาก น้อย วิธีวัดความคิดเห็นนั้น โดยมากจะใช้การตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์โดยให้ผู้ที่จะตอบคำถามเลือกตอบแบบสอบถาม การใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็น จะต้องระบุให้ผู้ตอบตอบว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดให้

ผดุงศักดิ์ กิจวานิชขจร (2545) กล่าวว่า การวัดความคิดเห็นโดยทั่วๆ ไปมีส่วนประกอบ 3 อย่าง คือบุคคลที่จะถูกวัดและการตอบสนอง ซึ่งจะออกมาเป็นระดับสูงต่ำมากน้อย วิธีวัดความคิดเห็นนั้น โดยมากจะใช้การตอบแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์โดยให้ผู้ที่จะตอบคำถามเลือกตอบแบบสอบถาม วิธีที่ง่ายที่สุดที่จะบอกถึงความคิดเห็นคือ การแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความเพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาลักษณะเช่นใดและสามารถทำตามข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้หรือไม่ ความคิดเห็นที่วัดออกมาได้จะทำให้ผู้บริหารเห็นสมควรหรือไม่เห็นสมควรในอันที่จะดำเนินตามนโยบายหรือล้มเลิกไป การวัดความคิดเห็นมีส่วนประกอบคือ บุคคลที่จะถูกวัด สิ่งเร้า การตอบสนอง ซึ่งจะออกมาเป็นระดับสูงต่ำมากน้อย นิยมใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์ในการวัด

วิธีวัดความคิดเห็น

ผดุงศักดิ์ กิจวานิชขจร (2545) ในการวัดความคิดเห็นของบุคคลสามารถกระทำได้หลายวิธีวิธีที่ใช้กันโดยทั่วไป คือ การตอบแบบสอบถามและสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะบอกความ

คิดเห็นโดยกล่าวว่า เขียนขึ้นตามหลักเกณฑ์บางประการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความคิดเห็นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังนี้

1. ภาษาที่ใช้ต้องชัดเจน ง่าย ไม่อ้อมค้อม
2. เปิดโอกาสให้ผู้ตอบ สามารถแสดงความคิดเห็นได้หลายระดับ
3. ไม่ควรใช้ข้อความที่ผู้ตอบสามารถตีความหมายได้หลายอย่าง
4. กำหนดระดับความคิดเห็นตามลำดับจากมากไปหาน้อย หรือจากน้อยไปหามากในแต่ละข้อความ
5. ให้ผู้ตอบเลือกระดับความคิดเห็นที่เป็นตัวแทนในแต่ละข้อความโดยเขียนเครื่องหมายในช่องที่ตรงกับความรู้สึก

การปลูกขนุนในประเทศไทย

ศูนย์วิทยุบริการเพื่อส่งเสริมการเกษตร 2553 อธิบายเกี่ยวกับการปลูกขนุนในประเทศไทย ดังนี้

ขนุนเป็นไม้ผลยืนต้นขนาดใหญ่สามารถเจริญเติบโตได้ในทุกสภาพพื้นที่ของประเทศไทย มีความทนแล้งได้ดีเท่ากับมะม่วงจึงทำให้มีพื้นที่เพาะปลูกกระจายอยู่ทั่วทุกภาคของประเทศไทย ในสภาพพื้นที่ปลูกที่เหมาะสมขนุนจะให้ผลผลิตมากถึงปีละ 2 ครั้งการติดผลต่อเนื่องอยู่ข้างในมีทั้งชนิดเนื้อหนาเนื้อบางเนื้อแข็งกรอบและเนื้อละลียของเนื้อแตกต่างกันไปแล้วแต่พันธุ์ที่นิยมรับประทาน ปัจจุบันได้เริ่มทำการส่งออกขนุนสุกไปจำหน่ายยังตลาดแถบเอเชียบ้างแล้วแต่ปริมาณยังไม่มากนัก สำหรับขนุนแปรรูปก็ได้มีการนำเนื้อขนุนมาแปรรูปเป็นขนุนอบแห้งขนุนในน้ำเชื่อมบรรจุกระป๋องสามารถส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศขนุนจึงเป็นไม้ผลที่ตลาดยังมีความต้องการอีกมาก

พื้นที่ที่เหมาะสมในการปลูกขนุน

ขนุนสามารถปลูกได้ทุกภาคของประเทศไทยเป็นผลไม้ที่ชอบอากาศร้อนชื้นในระดับความสูงของพื้นที่ไม่เกิน 1,200 เมตรปลูกได้ในดินทั่วไปยกเว้นดินเค็มและดินที่มีน้ำขังหรือระดับน้ำใต้ดินต่ำดินที่เหมาะสมคือดินที่มีหน้าลึกลับดินร่วนปนทรายระบายน้ำได้ดีแต่อย่างไรก็ตามการปลูกขนุนในดินที่มีอินทรีย์วัตถุมากอุดมสมบูรณ์ด้วยธาตุอาหารต้นขนุนก็ย่อมเจริญเติบโตดีให้ผลดกโดยเฉพาะที่สำคัญคือคุณภาพของผลจะมีขนาดใหญ่เนื้อหนายวงใหญ่รสหวานขนุนไม่ชอบน้ำขังและแต่ควรมีแหล่งน้ำสำหรับให้แก่ต้นขนุนในช่วงฤดูแล้งหรือฝนทิ้งช่วง

สถานการณ์ผลิต

ขนุนเป็นไม้ผลที่ปลูกได้ง่ายและทนทานต่อสภาพแห้งแล้งได้ดีจึงทำให้ขนุนมีการกระจายตัวอยู่ทั่วทุกภาคของประเทศไทยและคนไทยถือว่าขนุนเป็นไม้มงคลสมควรปลูกไว้ตามบ้านอย่างไรก็ตามในการปลูกขนุนเป็นการค้าส่วนใหญ่อยู่ในแถบจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือภาคตะวันออกภาคตะวันตกและภาคกลางส่วนในภาคอื่นจะมีการปลูกไว้เพื่อเป็นแนวกันลมบริเวณสวนหลังบ้านหรือหัวไร่ปลายนาเป็นต้น

พันธุ์ขนุน

ขนุนที่ปลูกกันอยู่ในประเทศไทยแบ่งได้เป็น 2 ชนิดคือ

1. ขนุนหนังมีลักษณะของเนื้อแข็งกรอบไม่ละสามารถแกะเป็นขวงๆและแกะเมล็ดออกได้ง่ายเหมาะสมรับประทานสดแช่เย็นอบแห้งหรือบรรจุกระป๋องเป็นขนุนแช่อิ่มมีสีเหลืองอ่อนสีเหลืองเข้มและสีจำปาพันธุ์ขนุนหนังในประเทศไทยมีมากมายหลายพันธุ์ทั้งนี้เนื่องจากขนุนเป็นไม้ผลที่ปลูกมานานในอดีตนิยมปลูกด้วยการเพาะเมล็ดทำให้เกิดการกลายพันธุ์อยู่เสมออย่างไรก็ตามปัจจุบันการขยายพันธุ์แบบไม่อาศัยเพศเช่นการติดตาทาบกิ่งจะทำให้ต้นพันธุ์ที่ได้มีลักษณะเหมือนต้นเดิมจึงเป็นที่นิยมอย่างกว้างขวางพันธุ์ต่างๆซึ่งเกิดจากการตั้งชื่อพันธุ์ของเจ้าของมีมากมายหลายพันธุ์เช่น

- 1.1 พันธุ์ตาบ้วยเป็นต้นขนุนที่มีถิ่นกำเนิดที่ธนบุรีเป็นต้นกำเนิดของขนุนที่มีชื่อเสียงอีกหลายพันธุ์เช่นพันธุ์ฟ้าดลุ่มอีถ่อฯลักษณะผลใหญ่ค่อนข้างกลมใบหนาเป็นมันขวงมีลักษณะใหญ่เนื้อหนามีสีเหลืองรสชาติดหวานกรอบ

1.2 พันธุ์คุณวิชาญหรือขุนวิชาญเป็นขนุนเนื้อสีเหลืองคุณประยูรจรรยาวัชเป็นผู้ค้นพบในเขตบางกอกใหญ่ธนบุรีและได้มอบให้คุณวิชาญรณนัฏกวิชาการเกษตรกรมวิชาการเกษตรขยายพันธุ์ไปเผยแพร่จึงเรียกกันว่าขนุนคุณวิชาญหรือขุนวิชาญทรงผลยาวผลมีขนาดปานกลางใบเล็กวงมีสีจำปาปนเหลืองเนื้อหวานพอสมควรเวลาสุกเนื้อจะนิ่มเล็กน้อย

1.3 พันธุ์จำปากรอบเป็นขนุนที่มีถิ่นกำเนิดในจังหวัดปราจีนบุรีตั้งชื่อโดยคุณสมปอง ดวงทองมีขนาดต้นเล็กลักษณะประจำพันธุ์เป็นขนุนพันธุ์เบาให้ผลเร็วประมาณ 3-4 ปีก็ให้ผลแล้วผลแก่เร็วสามารถเก็บเกี่ยวได้ก่อนทรงผลมีขนาดกลางกลมรีส่วนมากจะมีแป้วตรงกลางผลน้ำหนักผลเฉลี่ยประมาณ 15-20 กิโลกรัมมีเปลือกบางขิงน้อย

1.4 พันธุ์อีถ่อขนุนพันธุ์นี้มีถิ่นกำเนิดในจังหวัดปราจีนบุรีกลายพันธุ์มาจากพันธุ์ดาบ้วยเหมือนพันธุ์ฟ้าดลุ่มแต่พันธุ์อีถ่อนั้นกลายไปจนไม่คล้ายพันธุ์ดาบ้วยคือทรงผลยาวก้านผลยาวปัจจุบันขนุนพันธุ์นี้มี 3 ชนิดคือ

1.4.1 อีถ่อแดงผลมีขนาดเล็กยาวเมื่อผลสุกเปลือกจะมีสีแดงหรือน้ำตาลเข้มเนื้อเหลืองเข้มขงสั้น

1.4.2 อีถ่อเขียวผลมีขนาดเล็กยาวเมื่อสุกเปลือกมีสีเขียวเนื้อมีสีเหลืองขงสั้น

1.4.3 อีถ่อจำปาผลและขนาดคล้ายอีถ่อเขียวแต่เนื้อเป็นสีจำปา

1.5 พันธุ์ทองสุคใจลักษณะประจำพันธุ์เป็นขนุนพันธุ์หนักทรงพุ่มมีขนาดใหญ่โปร่งโตเร็วให้ผลดกผลมีขนาดใหญ่น้ำหนักผลโดยเฉลี่ยประมาณ 20-25 กิโลกรัม/ผลลักษณะผลกลมรีด้านข้างผลคอดเล็กน้อยมีเปลือกบางขิงสีเหลืองและมีขางน้อยขงมีสีเหลืองเข้มขนาดใหญ่หนากรอบขงมีลักษณะขนาดกลมตรงปลายไม่อมเมล็ดมีขนาดเล็กน้ำหนักขงที่ไม่ได้แกะเมล็ดออกเมื่อซัง 1 กิโลกรัมจะมีขงประมาณ 16-18 ขงส่วนที่เป็นเนื้อรับประทาน 40% ของทั้งผลและส่วนที่เป็นเมล็ดซังแกนกลางเปลือกมีประมาณ 60% พันธุ์ทองสุคใจนี้เหมาะที่จะแกะขายสดแช่แข็งอบแห้งบรรจุกระป๋องอายุตั้งแต่ดอกบานจนถึงผลแก่ประมาณ 135-140 วันให้ผลผลิตที่มีคุณภาพต้นละประมาณ 25 ผล (อายุ 8-10 ปีขึ้นไป) ถ้าให้ติดผลมากกว่านี้จะทำให้ผลเล็กกว่าเดิมแต่ความหมายของเนื้อไม่เปลี่ยนแปลงฤดูกาลเก็บเกี่ยวเมษายนถึงพฤษภาคม

2. ขนุนละมุดลักษณะของผลภายนอกคล้ายกับขนุนหนังมากเวลาสุกขยงจะอ่อนนุ่มเนื้อละเอียดและเหนียวเล็กน้อยสามารถดึงไส้กลางออกจากเนื้อได้โดยที่เนื้อไม่ติดมาด้วยซึ่งตรงกันข้ามกับจำปาจะจะมีเนื้อติดมาด้วยมีรสชาติหวานจัดกลิ่นฉุนมีปลุกน้อยเพราะไม่เป็นที่นิยมของผู้บริโภคจึงไม่เหมาะสำหรับปลูกเป็นการค้าแต่เหมาะสำหรับปลูกไว้รับประทานเองเฉพาะคนที่ชอบเท่านั้น นอกจากนี้ขนุนพันธุ์ที่กล่าวมานี้ยังมีขนุนอีกหลายพันธุ์ที่เกษตรกรปลูกเป็นการค้าเฉพาะแหล่งได้แก่พันธุ์เหลืองบางเตยเหลืองระยอง เป็นต้น

การขยายพันธุ์

การขยายพันธุ์ขนุนโดยทั่วไปทำได้หลายวิธีแต่ที่นิยมกันมี 3 วิธีคือ

1. การทาบกิ่งเป็นที่นิยมกันมากต้นที่ได้จะตรงพันธุ์การทาบกิ่งจะกระทำกันในช่วงฤดูฝนเหมาะสมที่สุดกิ่งพันธุ์ที่จะนำมาทาบกิ่งควรเลือกจากกิ่งที่มีขนาดเล็กใกล้เคียงกับขนาดต้นตอดันต่อควรมีอายุอย่างน้อย 2 เดือนจึงจะนำไปทาบกิ่งได้ดีโดยตอนต้นตอดัดรากแก้วออกเหลือประมาณ 2 นิ้ว แล้วบรรจุลงในถุงน้ำจิ้ม (4x6 นิ้ว) ด้วยขุยมะพร้าวที่ชุ่มน้ำมัดปากถุงและกลางถุง

วิธีทำใช้มีดคมๆ ปาดต้นตอเป็นรูปปากฉลามยาวประมาณ 1 นิ้วรอยปาดต้องเรียบไม่เป็นคลื่นแล้วปาดที่กิ่งพันธุ์ดีให้เป็นแผลยาวเท่ากับต้นตอแล้วนำต้นตอมาประกบกับกิ่งพันธุ์ดีให้เนื้อไม้ของทั้งสองประสานกันสนิทโดยที่ส่วนเนื้อเยื่อจะต้องสัมผัสกันพอดีอย่าให้มีช่องว่างได้แล้วพันด้วยพลาสติกจากล่างขึ้นบนจนแน่นเสร็จแล้วใช้เชือกหรือลวดรัดถุงพลาสติกกับกิ่งพันธุ์อย่าให้แกว่งได้หลังจากทาบกิ่งประมาณ 45-60 วันเมื่อเห็นกิ่งทาบกิ่งติดกันดีโดยสังเกตจากตุ่มของต้นตอแห้งและมีรากใหม่งอกออกมาที่บริเวณก้นถุงรอยแผลทาบกิ่งมีเนื้อเชื่อมมาประสานกันอย่างเห็นได้ชัดจึงปาดกิ่งพันธุ์ด้านล่างรอยลึกเข้าไปประมาณครึ่งกิ่งเป็นการบากเดือนกิ่งพันธุ์ตรงตำแหน่งหลังตุ่มทาบกิ่งจุดที่ตุ่มทาบกิ่งติดกับกิ่งพันธุ์ดีปล่อยไว้ 7-10 วันจึงค่อยตัดกิ่งพันธุ์ตรงรอยที่บากไว้ให้ขาดหลุดออกมานำมาชำไว้บนกระถาง 45-60 วันจึงย้ายไปปลูกต่อไปในกรณีที่ไม่มีเวลาการปาดก็อาจไม่จำเป็นต้องทำแต่ต้องดูแลเรื่องการเพาะชำให้เหมาะสม

2. วิธีการติดตามแบบเพลนวิธีนี้สะดวกอีกวิธีหนึ่งแต่ผู้ทำต้องมีความชำนาญพอสมควรการเตรียมต้นตอคล้ายการทาบกิ่งเพียงแต่การติดตามนั้นจะเลียงต้นตอในถุงขนาดใหญ่กว่าคือ 8x10 นิ้วอายุต้นตอประมาณ 6-8 เดือนก่อนทำการติดตามต้นตอต้องสามารถลอกเนื้อไม้ออกจากง่ายซึ่งอาจต้องมีการให้น้ำสม่ำเสมอควบคู่กับปุ๋ยยูเรียมาก่อน 7-15 วัน

วิธีทำทำการกรีดแผลบนต้นตอ 2 แนวขนานกันจากบนลงล่างโดยให้ตำแหน่งของแผลอยู่สูงจากระดับดินในถุง 15-20 เซนติเมตรแล้วตัดแนวขนานเพื่อลอกเปลือกไม้ออกตัดทิ้ง 2 ใน 3 เหลือไว้ 1/3 มีลักษณะเป็นลิ้นเพื่อรับตาเตรียมเนื้อมาแบบรูปโล่ติดเนื้อไม้แล้วลอกเนื้อไม้ออกตามแนวจากล่างไปทางด้านบนของตา แล้วสอดแผ่นตาลลงในแผลต้นตอตัดแผ่นตาส่วนเกินหรือบริเวณที่นิ้วมือจับแผ่นตาออกให้พอดีกับแผลบนต้นตอ จากนั้นพันด้วยพลาสติกจากล่างขึ้นไปตามแนวด้านบนให้แน่นดีแล้วผูกมัดหลังจาก 10-15 วันตายังสดอยู่แสดงว่าการติดตานี้สำเร็จไม่ต้องทำซ่อมใหม่อีกหลังติดแล้วบังคับโดยบากเนื้อไม้ต้นตอหรือตัดต้นตอเหนือรอยแผลเพื่อบังคับให้แตกตาพร้อมกับเปิดพลาสติกตรงตาด้วยวิธีการนี้สามารถทำการติดตาในแปลงปลูกได้เลยเหมือนกัน เพียงแต่เกษตรกรเตรียมปลูกต้นตอไว้ก่อนประมาณ 6-8 เดือนการติดตาในแปลงเป็นวิธีที่ค่อนข้างประหยัดวิธีหนึ่งด้วยเช่นกัน

3. การต่อกิ่ง

วิธีทำ เริ่มจากการตัดต้นตอสูงจากพื้นดินในถุงประมาณ 15-20 เซนติเมตรแล้วผ่าเนื้อไม้ลงตามแนวความยาวลงมารอยแผลลึกประมาณ 1 นิ้วเดือนกิ่งพันธุ์ดีเป็นรูปลิ้นเยี่ยงปากแผลเข้าหากัน แล้วสอดเข้าในรอยผ่าบนแผลต้นตอให้แนวเปลือกของกิ่งพันธุ์ดีกับเปลือกของต้นอยู่ในแนวสัมผัสเดียวกันเสร็จแล้วพันด้วยพลาสติกหุ้มแผลให้แน่นแล้วเข้ากระโจมพลาสติกเพื่อรักษาความชื้นหลังจากต่อกิ่งแล้วประมาณ 10-15 วันตรวจดูถ้าส่วนยอดที่เสียบไว้ใหม่แห้งแสดงว่าตายซึ่งจะต้องทำเพิ่มหลังจากนั้นควรเลี้ยงต้นที่ทำการขยายพันธุ์แล้วในกระโจมต่อไปอีกประมาณ 1 เดือนจึงค่อยเปิดกระโจมออกย้ายไปอนุบาลเป็นต้นพันธุ์ต่อไป

ปัจจัยในการเลือกพื้นที่ปลูกขนุน

มีสิ่งที่ต้องคำนึงดังนี้

1. สภาพภูมิอากาศสภาพภูมิอากาศของประเทศไทยทั่วไปสามารถปลูกขนุนได้ดีขนุนเป็นไม้ผลเมืองร้อนมีถิ่นกำเนิดในเขตที่มีฝนตกค่อนข้างมากความชื้นค่อนข้างสูงอุณหภูมิที่เหมาะสมสำหรับการเจริญเติบโตของขนุนจะอยู่ระหว่าง 30-40 องศาเซลเซียสความชื้นสัมพัทธ์ 75-85% ถ้าความชื้นในอากาศต่ำขนุนจะออกดอกช้าลงมีส่วนช่วยในการผสมเกสรของขนุนถ้าลมแรงเกินไปจะเป็นอุปสรรคในการทำสวนขนุนอย่างหนึ่งก็จะทำให้กิ่งขนุนฉีกหักโคนล้มง่ายการปลูกขนุนในพื้นที่โล่งที่มีลมแรงควรปลูกต้นไม้กันลมไว้ด้วย

2. สภาพพื้นดินสภาพของดินที่ใช้ปลูกไม่ควรเป็นกรดมากเกินไปสภาพความเป็นกรดต่างของดินควรอยู่ระหว่าง 5.5-7.5 มีความลึกของหน้าดินไม่น้อยกว่า 1 เมตรดินควรเป็นดินร่วนหรือร่วนปนทรายมีการระบายน้ำดีมีค่าจึงจะเป็นดินที่มีความอุดมสมบูรณ์สูงถ้าเป็นพื้นที่ดอนไม่ควรมีดินดานหรือตอไม้ขนาดใหญ่ปะปนอยู่ส่วนในพื้นที่ลุ่มควรเป็นพื้นที่ที่มีระดับน้ำใต้ดินไม่สูงเกินไปน้ำไม่ท่วมสภาพของพื้นที่ควรจะเป็นพื้นที่ราบในการทำสวนขุ่นนั้นปัญหาของการเลือกพื้นที่ปลูกจะมีน้อยเพียงแค่สภาพพื้นที่ต้องไม่มีน้ำท่วมเลยเพราะน้ำท่วมเพียง 1-2 อาทิตย์ขุ่นก็ตายได้ขุ่นสามารถปลูกได้ทั้งพื้นที่ดอนและพื้นที่ลุ่มทั้งดินร่วนดินเหนียวหรือดินทรายแต่ไม่ควรปลูกขุ่นในพื้นที่ที่เป็นดินเค็มหรือดินปูน

3. แหล่งน้ำแหล่งน้ำเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเกษตรทุกสาขาในขณะที่มีการสำรวจดินควรจะสำรวจแหล่งน้ำไปในตัวพร้อมกับการสำรวจแหล่งน้ำควรทำในช่วงฤดูแล้งเพราะช่วงที่ต้นขุ่นกำลังติดผลจึงต้องการน้ำหากขาดน้ำในช่วงนี้จะทำให้กระทบกระเทือนคุณภาพของผลเป็นอย่างมากแต่ถึงแม้ว่าขุ่นเป็นผลไม้ที่ต้องการน้ำมากแต่ก็สามารถทนต่อสภาพแห้งแล้งได้ดี

4. การตลาดการเลือกพื้นที่ปลูกขุ่นต้องพิจารณาถึงตลาดที่จะรองรับผลผลิตไว้ด้วยจะต้องหาตลาดที่มีความแน่นอนและมีความต้องการสูงสวนขุ่นควรอยู่ใกล้ตลาดและโรงงานที่จะแปรรูปซึ่งจะทำให้ไม่มีปัญหาด้านการจำหน่ายผลผลิต

ฤดูปลูกที่เหมาะสม

ฤดูปลูกหรือช่วงที่เหมาะสมในการปลูกขุ่นคือช่วงต้นฤดูฝนโดยเฉพาะในเขตที่ดอนเพราะต้นไม้จะได้รับน้ำฝนและความชื้นอย่างสม่ำเสมอและเพียงพอทำให้ประหยัดแรงงานและการดูแลรดน้ำหลังจากปลูกใหม่

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิธีการปลูก

ช่วงเวลาที่เหมาะสมให้ปลูกช่วงต้นฤดูฝนให้น้ำดินบนที่ขุดตากไว้ใส่ลงไปในหลุมผสมกับปุ๋ยคอกประมาณ 5 กิโลกรัมหรือคฟอสเฟต 0.5 กิโลกรัมคลุกเคล้าให้ได้ดินผสมกันมีปริมาตร 2 ใน 3 ของปริมาตรของหลุมแล้วนำต้นพันธุ์ขุ่นที่ถอดกระถางหรือถุงพลาสติกแล้ววางบนดินผสมแล้วกลบดินส่วนที่เหลือให้สูงถึงปากหลุมแต่อย่าให้ทับรอยแผลตาบหรือติดตาบดินรอบๆโคนต้นให้

แน่นปักไม้ยึดลำต้นด้วยไม้ที่ไม่มีเหลี่ยมคมมัดด้วยเชือกหลวมพอเหมาะกันลมโยกปักบั้งร่มเงาในแนวทิศตะวันออกและตะวันตกซึ่งส่วนใหญ่ใช้ทางมะพร้าวเสร็จแล้วรดน้ำให้ชุ่ม

การให้น้ำ

7 วันแรกหลังจากปลูกถ้าฝนไม่ตกควรรดน้ำทุกวันหลังจากนั้นถ้าฝนยังไม่ตกอีกควรรดน้ำประมาณ 3-4 วัน / ครั้งจนเห็นว่าตั้งตัวดีจึงเว้นการรดน้ำให้ห่างออกไปกว่านี้หรืออาจปล่อยให้ตามธรรมชาติก็สามารถเจริญเติบโตได้ดีเพราะโดยปกติขุ่นเป็นพืชที่ทนแล้งอยู่แล้วแต่อย่างไรก็ตามการปลูกเพื่อให้ได้ผลเต็มที่นั้นควรให้น้ำอย่างสม่ำเสมอในฤดูแล้งพวกที่เริ่มปลูกเป็นปีแรกควรรดน้ำทุกระยะ 7 วันและการให้น้ำในฤดูแล้งปีที่ 2 สามารถยืดเวลาให้น้ำออกไปเป็น 10-15 วัน/ครั้งหรือช่วงที่ขาดฝนนานๆควรให้น้ำช่วยบ้างจะทำให้การเจริญเติบโตเป็นไปตามปกติ

การกำจัดวัชพืช

วัชพืชต่างๆ ที่ขึ้นรบกวนจะคอยแย่งอาหารจากต้นขุ่นและการปล่อยให้สวนกรุงรังจะกลายเป็นที่อยู่อาศัยของโรคแมลงต่างๆ ที่ทำลายขุ่นอีกด้วยกำจัดวัชพืชจึงควรทำโดยสม่ำเสมอและยังช่วยรักษาความชุ่มชื้นของดินดินไม่แห้งเร็ว ไม่ต้องให้น้ำบ่อยๆ ช่วยให้ดินร่วนซุยและใบที่ร่วงหล่นจะผุพังเป็นประโยชน์ต่อไปการกำจัดวัชพืชที่ขึ้นในสวนขุ่นมีหลายวิธีด้วยกันคือ

1. การเขตกรรมเป็นการกำจัดวัชพืชด้วยการถอนด้วยมือตัดฟันดาบ
2. การใช้สารเคมีหรือสารกำจัดวัชพืชเช่นพวกพาราควอตแกมมอกโซนราวด็อฟ เป็นต้น
3. การปลูกพืชคลุมดินเช่นพืชตระกูลถั่ว

การใส่ปุ๋ย

การพรวนดินบริเวณรอบๆ โคนต้นควรทำเป็นประจำปีละ 2 ครั้งเมื่อพรวนดินแล้วให้ใส่ปุ๋ยคอกหรือปุ๋ยหมักจะช่วยทำให้ดินร่วนซุยขณะที่ต้นขุ่นยังเล็กควรใส่ปุ๋ยแอมโมเนียมซัลเฟต(ยูเรีย) 2 ช้อนแกงผสมน้ำ 1 ปี๊บรดบริเวณโคนต้น 2 อาทิตย์ต่อครั้งประมาณ 3 ครั้งหลังจากนั้นทุก 3 เดือนให้ปุ๋ยเคมีสูตร 15-15-15 ครั้งละประมาณ 100 กรัมหว่านรอบโคนต้นเมื่อต้นอายุเริ่มเข้าปีที่ 2

ปุ๋ยเคมีที่ใช้จะใช้สูตรเสมอ 15-15-15 หรือสูตร 16-16-16 จำนวนปุ๋ยที่ใส่ประมาณครึ่งหนึ่งของอายุต้นขุ่นเช่นขุ่นอายุ 1 ปีจำนวนปุ๋ยที่ใส่เท่ากับครึ่งกิโลกรัมโดยแบ่งใส่ 2-3 ครั้งต่อไปหลังจากที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปการใส่ปุ๋ยก็จะพิจารณาจากผลผลิตในแต่ละปีปีไหนให้ดอกผลดกก็จะใส่ปุ๋ยมากขึ้นวิธีใส่ปุ๋ยควรพรวนดินต้นๆรอบบริเวณรัศมีของทรงพุ่มการใส่ปุ๋ยเคมีควรใส่พร้อมกับการใส่ปุ๋ยอินทรีย์หลังใส่ปุ๋ยแล้วรดน้ำตาม

การตัดแต่งกิ่ง

ในปีแรกให้ตัดยอดกลางสูงจากพื้นประมาณ 1 เมตรเพื่อให้แตกแขนงข้างแล้วเลือกกิ่งแขนงไว้ประมาณ 3-4 กิ่งโดยเลือกกิ่งที่สมบูรณ์ทำมุมกว้างกับลำต้นในปีที่ 2-3 ปล่อยให้กิ่งแขนงที่เลือกไว้เจริญจนสุดตัวแต่ถ้ามีกิ่งแขนงย่อยแตกจากกิ่งแขนงใหญ่แน่นเกินไปให้ตัดกิ่งแขนงย่อยออกบ้าง นอกจากนี้ให้ตัดแต่งกิ่งที่เป็นโรคกิ่งที่ฉีกขาดและแห้งกิ่งกะโคงออกได้ทุกเมื่อโดยเฉพาะหลังเก็บเกี่ยวแล้วถ้าได้ปฏิบัติตัดแต่งมาตั้งแต่ปีแรกๆในปีต่อไปจะทำการตัดแต่งกิ่งแต่เพียงเบาบาง

การห่อผลขุ่น

การห่อขุ่นนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มคุณภาพของผลทำให้ผิวสวยสะอาดไม่มีคราบของเชื้อราและการทำลายของแมลงศัตรูที่ใช้ห่อจะใช้กระดาษของถุงปูนหรือถุงอาหารสัตว์ปิดกั้นถุงออกแล้วสวมคลุมผลขุ่นปากถุงผูกติดกับก้านผลไว้โดยปิดกั้นถุงเอาไว้การห่อผลจะเริ่มห่อเมื่อผลขุ่นมีอายุได้ 60 วันและจะทำการห่ออยู่นานประมาณ 90 วันโดยทั่วไปก่อนห่อควรทำการพ่นสารเคมีป้องกันแมลงและโรคก่อนประมาณ 1 วัน

โรคขุ่น

โรคขุ่นที่พบว่าเป็นปัญหาได้แก่ โรคราเกิดบริเวณส่วนของดอกและผลอ่อนทำให้ดอกและผลเน่าการป้องกันกำจัดทำได้โดยฉีดยากันเชื้อราเช่นเบนเลทหรือใช้กำมะถันผงชนิดละลายน้ำได้เป็นต้นแต่ถ้าต้นขุ่นได้รับแสงแดดจัดต้นโปร่งจะเป็นโรคนี้น้อยนอกจากนี้โรคราที่เกิดกับส่วนใบโดยเฉพาะใบอ่อนที่แตกออกมาใหม่กิ่งและลำต้นแต่ไม่ทำให้เกิดความเสียหายร้ายแรงควรดูแลรักษาความสะอาดของสวนและควรตัดแต่งกิ่งที่เป็นโรคอยู่เสมอเป็นการป้องกันการเข้าทำลายของศัตรูต่างๆได้เป็นอย่างดีโดยไม่จำเป็นต้องใช้ยาปราบศัตรูพืช

แมลงศัตรูขนุน

ปกติขนุนไม่ค่อยมีโรคแมลงรบกวนนัก การปลูกโดยทั่วไปก็ไม่ได้คำนึงถึง การกำจัดศัตรูพืชนัก แต่การป้องกันและกำจัดศัตรูที่จะมารบกวนก็เป็นอีกทางหนึ่ง ที่จะทำให้การปลูกขนุนได้ผลอย่างเต็มที่ ทำให้ต้นมีอายุยืนให้ผลได้นานที่พบมากได้แก่

1. เพลี้ยหอยจี๋ฝั่สีแดงจะดูดกินน้ำเลี้ยงตามใบยอดอ่อนก้านผลหรือกิ่งแล้วถ่ายเป็นน้ำหวานซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดราดำเจริญครอบคลุมบริเวณนั้นทำให้ใบและกิ่งคล้ายกับถูกฉาบด้วยควันดำ การป้องกันกำจัดไม่จำเป็นแต่ถ้าใช้ยาควรใช้ยากำจัดแมลงพวกคาร์บาริล
2. เพลี้ยแป้งจะดูดกินน้ำเลี้ยงทำให้ต้นพืชที่ถูกทำลายมีอาการแคระแกร็นใบหงิกงอควรกำจัดเพลี้ยแป้งในระยะที่เป็นตัวอ่อนจากไข่ใหม่ ๆ ยากำจัดแมลงที่ให้ผลดีได้แก่ อโซดรินมาลาไธออน เป็นต้น
3. แมลงวันทองผลที่ถูกมลงวันทองเข้าทำลายจะมีตัวหนอนสีขาวคล้ายหนอนแมลงวันบ้านอยู่ภายในผลทำให้ผลเน่าและร่วงหล่นสภาพการระบาดนั้นเนื่องจากปล่อยให้มีการเพาะแมลงวันทองออกมาใหม่ตลอดเวลาจากผลที่เน่าและมีหนอนภายในผลถ้าป้องกันจุดนี้ได้จะมีแมลงวันทองน้อยลงโดยใช้สารล่อแมลงวันทองตัวผู้เมทิลยูจินอลซึ่งมีกลิ่นเพศเมียมาล่อหรือป้องกันแมลงวันโดยการห่อผลขนุน
4. ค้างเเจาะลำต้นขนุนตัวค้างจะไข่ที่เปลือกแล้วจะกลายเป็นหนอนเจาะไข่เข้าไปในลำต้นต้นที่ถูกทำลายจะเริ่มมีใบเหี่ยวและใบหล่นถ้าเป็นกิ่งเล็กอาจถูกเจาะจนหักและถ้าการทำลายสูงจะทำให้ต้นขนุนเหี่ยวแห้งตายการป้องกัน
5. หนอนเจาะผลเป็นตัวยาวของผีเสื้อมักจะเข้าทำลายผลขนุนตั้งแต่ระยะผลอ่อนแล้วตัวหนอนจะกัดกินเนื้อภายในผลทำให้ได้รับความเสียหายและทำให้ผลเน่าระยะผลสุกได้ควรป้องกันกำจัดหนอนช่วงหลังติดผลแล้วด้วยยาฆ่าแมลงเซฟวิน เป็นต้น

การให้ผล

ขนุนที่ปลูกด้วยกิ่งตอนกิ่งทาบจะออกดอกและผลประมาณปีที่ 3-4 หลังจากปลูกทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การบำรุงรักษาด้วยขนุนมีดอกตัวผู้อยู่บนต้นเดียวกันแต่แยกกันเป็นคนละดอกดอกจะออกตามลำต้น และกิ่งดอกตัวผู้เรียกว่า “สำ” เพราะมีกลิ่นคล้ายสำเหล้าซึ่งจะร่วงไปในเวลาต่อมาส่วนดอกตัวเมีย จะมีสีเขียวและขนาดใหญ่กว่าดอกตัวผู้เมื่อได้รับการผสมแล้วจะเจริญเติบโตเป็นผลแก่ภายใน 4 เดือนปกติขนุนจะออกผลปีละ 2 ครั้งครั้งแรกราวเดือนธันวาคม-มกราคมและครั้งที่ 2 ราวเดือน สิงหาคม-กันยายนแต่พบว่าบางต้นที่ให้ผลเรื่อยๆตลอดปีก็มีสำหรับผลผลิตแล้วแต่ขนาดของลำต้น เช่นต้นอายุ 10 ปีขึ้นไปจะออกผลประมาณปีละ 40-50 ผลเพื่อให้ได้ขนุนคุณภาพดีควรควรไว้ผล ครั้งละประมาณ 20 ผลโดยการตัดผลที่ถูกโรคแมลงทำลายผลที่มีขนาดเล็กผลที่เสียทรงออกทิ้งโดย คาดคะเนว่าไม่มากเกินไป

การเก็บผล

เพื่อความถูกต้องและแม่นยำอาจต้องใช้หลายวิธีประกอบกันก่อนพิจารณาตัดขนุนจึงจะทำให้ได้ขนุนแก่คุณภาพดีวิธีสังเกตว่าขนุนสุกสามารถสังเกตได้ดังนี้

1. สังเกตใบเลี้ยงซึ่งอยู่เหนือผลนั้นร่วงแล้วถ้าร่วงแสดงว่าแก่
2. สังเกตจากตาหนามของผลที่ขยายห่างถ้าห่างมากและปลายหนามแห้งเป็นสีน้ำตาลดำ ทั่วหนามแบนราบมองเห็นปลายหนามแห้งเป็นจุดดำๆ
3. ผลขนุนที่สุกจะมีผิวเหลืองเข้มมากขึ้นในบางพันธุ์แต่บางพันธุ์ที่มีสีเขียวก็จะเขียวลง หรือออกไปทางสีเหลือง
4. ใช้การทดสอบโดยเอามือครีบริเวณหัวของผลถ้าผลสุกจะมียางไหลออกมาน้อยและมี ลักษณะใสถ้ายางไหลออกมามากขึ้นเป็นสีขาวแสดงว่ายังไม่แก่
5. ใช้การนับอายุของผลตั้งแต่ดอกเริ่มผสมติดจนผลแก่ประมาณ 120-160 วัน

6. ใช้วิธีเคาะฟุ้งเสียงถ้ามีเสียงดังๆ แสดงว่าผลแก่ วิธีนี้ต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญในค้าขนุนมากพอสมควร

ปกติขนุนจะให้ผลอย่างน้อยปีละ 1 ครั้งในระหว่างเดือนมกราคม-พฤษภาคมแต่ก็พบว่ามีการออกทะวายในเดือนอื่นๆด้วยในเขตสภาพแวดล้อมเหมาะสมการปฏิบัติดูแลรักษาดีมีน้ำอุดมสมบูรณ์ขนุนเป็นผลไม้ที่ไม่มีปัญหาในเรื่องแรงงานเก็บเกี่ยวเหมือนผลไม้ชนิดอื่นเช่นเงาะลำไยมะขามหวานซึ่งต้องใช้คนจำนวนมากในการเก็บเกี่ยวเกิดการแย่งแรงงานทำให้ค่าแรงในการเก็บเกี่ยวสูงแต่การเก็บขนุนสามารถเก็บโดยใช้คนเพียงคนเดียวถ้าผลอยู่สูงก็จะใช้เชือกในล่อนขนาด 2 นิ้วขมวดเป็นปมเพื่อใช้เป็นตัวดึงส่วนปลายเชือกอีกด้านหนึ่งรัดกับส่วนขั้วของผลขนุนแล้วค่อยๆหย่อนผลลงมาถึงพื้นซึ่งจะทำให้ผลไม่ชอกช้ำ

เมื่อเก็บผลลงมาแล้วควรตัดขั้วขนุนบริเวณใต้ปลิงออกให้เหลือเพียงประมาณ 2 นิ้วเอียงผลขนุนลงไปทางด้านขั้วผลเพื่อให้ยางขนุนไหลออกได้สะดวกจากการสังเกตพบว่าวิธีนี้จะช่วยให้ขนุนสุกเร็วขึ้นเนื้อขงจะแห้งดีไม่แฉะจากนั้นจึงนำส่งขายให้กับพ่อค้าต่อไป

การปลูกขนุนในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง

ประวัติของอำเภอวังจันทร์

อำเภอวังจันทร์ เป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดระยอง โดยแยกจากอำเภอแกลง จังหวัดระยอง จัดตั้งเป็นกิ่งอำเภอเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2520 และได้รับพระราชกฤษฎีกา ยกฐานะกิ่งอำเภอขึ้นเป็น “อำเภอวังจันทร์” เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2534 ให้ไว้ ณ วันที่ 11 มิถุนายน 2534 เป็นปีที่ 46 ในรัชกาลปัจจุบันประชากรส่วนใหญ่ของอำเภอวังจันทร์อพยพย้ายถิ่นฐานมาจากจังหวัดต่างๆ เช่น ชลบุรี นครปฐม สมุทรปราการ อยุธยา ฯลฯ ซึ่งส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ดังนั้น จึงมีขนบธรรมเนียมประเพณีที่ต่างกันบ้างก็เฉพาะในเขตตำบลชุมแสงและตำบลป่ายุบใน ที่ประชากรส่วนใหญ่อพยพมาจากจังหวัดชลบุรี จึงมีประเพณีของชาวชลบุรี คือประเพณีวิ่งควายในเดือนพฤศจิกายนหลังออกพรรษา การตั้งถิ่นฐานของ ชาวบ้าน เริ่มมีขึ้นในเขตตำบลวังจันทร์ ซึ่งมีพื้นที่ติดต่อกับอำเภอแกลง โดยที่บ้านวังจันทร์ เดิมเป็น หมู่บ้านหนึ่ง คือ หมู่ที่ 4 ตำบลกระแสรบ้น อำเภอแกลง การเรียกชื่อหมู่บ้านว่า “บ้านวังจันทร์” นั้นเป็นเพราะในบริเวณหมู่บ้านแห่งนี้มีห้วยน้ำ ซึ่งตามภาษาท้องถิ่นของหมู่บ้านเรียกว่า “วัง” และมีต้นจันทน์(ต้นไม้จันทน์) ขึ้นอยู่ในบริเวณห้วยน้ำแห่งนั้นด้วย ชาวบ้าน

จึงได้พร้อมใจกันตั้งชื่อหมู่บ้านว่า“บ้านวังจันทร์” และจากการที่มีราษฎรจากจังหวัดชลบุรีเข้ามาตัดไม้ในเขตพื้นที่ป่าสัมปทาน ซึ่งต่อมาพื้นที่ป่าแห่งนี้ได้หมดสภาพลง จึงมีการอพยพประชากรจากจังหวัดชลบุรี มาตั้งบ้านเรือนหักล้างถางพงทั้งในเขตป่าสงวนและป่าเสื่อมโทรมประกอบกับการนำประชากรจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือมารับจ้างแรงงาน ซึ่งต่อมาก็มีประชากรจากท้องถิ่นอพยพมาอาศัยทำมาหากินมากขึ้น จนกลายเป็นชุมชนหนาแน่น จึงได้จัดตั้งเป็นหมู่บ้านใหม่ คือ หมู่ที่ 7 ตำบลกระแสรับน เมื่อปี 2512 และต่อมาในปี 2516 ได้แบ่งพื้นที่ตำบลกระแสรับนเพิ่มอีก 2 ตำบล คือ ตำบลวังจันทร์ และตำบลชุมแสง ซึ่งต่อมาได้แบ่งพื้นที่ตำบลวังจันทร์เพิ่มขึ้นเป็นตำบลพลองตาเยี่ยม ซึ่งมีพื้นที่ติดต่อกับอำเภอแกลงจะมีประชากรพื้นบ้านของอำเภอแกลงอพยพเข้ามา ในส่วนนี้จะปลูกผลไม้ยืนต้นเป็นเขตแรกของอำเภอ เช่น ทุเรียน มังคุด ส้ม ขนุน ฯลฯ ส่วนตำบลชุมแสงและตำบลปายุบใน ซึ่งมีพื้นที่ติดต่อกับจังหวัดชลบุรี จะมีการปลูกอ้อย ยางพารา และสับปะรดกันมาก

ปัจจุบันอำเภอวังจันทร์ แบ่งการปกครองออกเป็น 4 ตำบล 29 หมู่บ้าน มีการปกครองท้องถิ่น 2 รูปแบบ คือ เทศบาล 1 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 4 แห่ง

ด้านการผลิตขนุน ในจังหวัดระยองมีพื้นที่การปลูกขนุนส่วนใหญ่อยู่ใน อำเภอวังจันทร์ 3,900 ไร่ ซึ่งให้ผลผลิตเฉลี่ย 4,500 กิโลกรัมต่อไร่

โครงสร้างของอำเภอวังจันทร์ เป็นภาคเกษตรกรรม มีพื้นที่ทำการเกษตรทั้งหมด 226,845 ไร่ ครอบคลุมเกษตรกร 3,308 ครอบครัว คิดเป็น 80% ของประชากรทั้งหมด พืชเศรษฐกิจ ที่สำคัญได้แก่ ยางพารา ทุเรียน มังคุด ปาล์ม มันสำปะหลัง อ้อย สับปะรด ฯลฯ เนื่องจากตลาดของขนุนยังมีความต้องการเพิ่ม ประกอบกับอำเภอวังจันทร์มีแหล่งรับซื้อขนุนเป็นจำนวนมากแต่การปลูกขนุน นั้นค่อนข้างเป็นผลไม้ที่ไม่ค่อยได้รับการส่งเสริมหรือให้ความรู้ที่ถูกต้องภาครัฐจึงควรส่งเสริมการผลิตขนุนอย่างจริงจังโดยให้ความรู้การผลิตขนุนที่ถูกต้อง(สำนักงานเกษตรอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง, 2550)

Shull and others (1970) ได้นิยามว่าความคิดเห็นต่อการ คือกระบวนการใช้ความคิดสติของมนุษย์ที่ผูกพันกับปรากฏการณ์อันเกิดจากบุคคลและสังคม ความคิดเห็นต่อการนี้มีพื้นฐานบนสมมุติฐานของข้อเท็จจริงที่มีคุณค่า และครอบคลุมตัวเลือกสรรแล้วจาก ตัวเลือกอื่นๆ ตามความมุ่งหมายที่ต้องการ

Harrison (1981) ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับนิยามของความคิดเห็นต่อการว่าเป็นกระบวนการประเมินผลเกี่ยวกับทางเลือก หรือตัวเลือกที่นำไปสู่การบรรลุเป้าหมาย การคาดคะเนผลที่เกิดจากทางเลือกปฏิบัติ ที่จะส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายได้มากที่สุด

สรุปได้ว่าปัจจัยที่มีผลต่อการปลูกขนุนในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยองมีปัจจัยของเรื่องความคิดเห็นต่อการมีกระบวนการเกี่ยวกับการประเมินผล หรือตัวเลือกต่างๆในการปลูกขนุนของเกษตรกรที่มีผลผูกพันอันเกิดจากบุคคลและสังคม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ณัฐวุฒิ พลอยอร่าม (2531) ศึกษาเรื่องการผลิตและการตลาดของขนุนในตำบลสุรศักดิ์ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่าเกษตรกรส่วนมากเป็นเพศชาย จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 มีอายุเฉลี่ย 48.11 ปี และจำนวนสมาชิกในครอบครัวเฉลี่ย 6 คนอาชีพหลักคือการทำสวนขนุน อาชีพรองคือการปลูกพืชอายุสั้นและเลี้ยงสัตว์ส่วนใหญ่ใช้แรงงานภายในครอบครัว 2-3 คน รายได้เฉลี่ยครอบครัวละ 80.220 บาท/ปีมีพื้นที่ทำการเกษตรเฉลี่ยครอบครัวละ 27.5 ไร่แหล่งความรู้ทางการเกษตรของเกษตรกรส่วนมากคือการศึกษาด้วยตนเองและทางวิทยุกับโทรทัศน์สภาพการผลิตและการตลาดของขนุนของเกษตรกรเกษตรกรมีพื้นที่ปลูกขนุนเฉลี่ยครอบครัวละ 9.89 ไร่ปลูกขนุนเฉลี่ย 20 ต้น/ไร่ขนุนส่วนมากปลูกโดยใช้เมล็ด อายุให้ผลนับแต่วันปลูกถึงเริ่มให้ผลครั้งแรกประมาณ 5 ปี เมื่ออายุต้นขนุน 7-10 ปี จะให้ผลผลิตคิดเป็นน้ำหนักทั้งผล 8.893 กก./ไร่/ปีราคาขนุนทั้งผล ณ ที่สวนของเกษตรกรอยู่ในระหว่าง 2.50-8.00 บาท/ผลเกษตรกรส่วนหนึ่งปลูกขนุนขายส่งให้โรงงานอุตสาหกรรมและอีกส่วนหนึ่งขายให้พ่อค้าและขนุนสดจำหน่ายส่วนมากพ่อค้าจะเข้าไปปรับซื้อผลผลิตในสวนของเกษตรกรโดยการจ่ายเงินของพ่อค้าเกือบทั้งหมดจ่ายเป็นเงินสด ปัญหาและอุปสรรคของเกษตรกรส่วนมากคือ ปัญหาเกี่ยวกับโรคและแมลงศัตรูขนุนเกษตรกรส่วนมากยังต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลในหลายเรื่องเรื่องที่ต้องการมากคือวิธีการปฏิบัติดูแลรักษาสวนขนุนและการปรับปรุงพันธุ์ขนุนตามแนวทางวิชาการ

นิตยา พวงสมบัติ (2533) ศึกษาเรื่องการผลิตและการตลาดของส้มโอพันธุ์ขาวแตงกวา ในอำเภอมโนรมย์ จังหวัดชัยนาท ผลการวิจัยพบว่าเกษตรกรส่วนมากเป็นเพศชาย จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 มีอายุเฉลี่ย 47.7 ปี ประกอบอาชีพทำสวนส้มโอเป็นอาชีพรอง จำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 5.09 คน มีแรงงานที่ช่วยทำการเกษตรเฉลี่ยครอบครัวละ 3.55 คน พื้นที่ทำการเกษตร เฉลี่ยครอบครัวละ 16.71 ไร่ พื้นที่ปลูกส้มโอเฉลี่ยครอบครัวละ 2.47 ไร่ รายได้เฉลี่ยครอบครัวละ

110,498.05 บาท รายได้เฉลี่ยจากการขายส้มโอครอบครัวละ 29,453.47 บาท ส่วนมากไม่มีภาระหนี้สินทางการเงิน และเป็นสมาชิกกลุ่มที่มีกิจกรรมทางการเกษตร เกษตรกรต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล คือความรู้ในเรื่องโรคและแมลงการป้องกันและกำจัด ความรู้ด้านการผลิตและด้านการดูแลรักษา

พนามาศ ศรีวรรณกุล (2543) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลกระทบต่อกระบวนการที่มีผลกระทบต่อความคิดเห็นต่อการทำการเกษตรผสมผสานของเกษตรกรอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรีผลการวิจัยพบว่าเกษตรกร จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีอายุเฉลี่ย 48.41 ปี จำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 2 คน พื้นที่ทำการเกษตร เฉลี่ยครอบครัวละ 25.01 ไร่ แหล่งความรู้ที่ได้จากการเกษตรและการรู้ในการทำการเกษตรแบบผสมผสานที่ได้รับอันดับหนึ่งคือ ทางโทรทัศน์ เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่ได้รับการศึกษาอบรม ดูงาน และการเข้าร่วมการประชุมให้ความรู้เกี่ยวกับการเกษตรแบบผสมผสาน ปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นต่อการให้เกษตรกร ได้แก่งานแรงงานในครัวเรือนขนาดพื้นที่ทำการเกษตรแหล่งความรู้ที่ได้จากการการเกษตรและการรู้ในการทำการเกษตรแบบผสมผสาน การฝึกอบรม การศึกษาดูงานและการประชุมให้ความรู้

มานิดา บุญเอื้อ (2548) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออุปสงค์ส่งออกมังคุดของประเทศไทยผลการวิจัยพบว่า การผลิตมีพื้นที่ในการผลิตเพิ่มมากขึ้นแหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ที่ภาคตะวันออก คือ จังหวัด จันทบุรี ส่วนภาคใต้จังหวัดนครศรีธรรมราช ต้นทุนการผลิตเฉลี่ยเพิ่มมากขึ้นของค่าแรงมากที่สุดการตลาดในประเทศมีเฉพาะมังคุดสดแต่การส่งออกมีทั้งสดแช่เย็นและแช่แข็งใช้วิธีการฝากขายในต่างประเทศปี 2547 มังคุดสดส่งออกที่สำคัญจีนมีสัดส่วนร้อยละ 57.55 ของการส่งออกมังคุดทั้งหมด การจัดจำหน่ายในจีนส่วนใหญ่จำหน่ายเป็นแบบค้าปลีกแบบดั้งเดิม ส่วนตลาดมังคุดแช่แข็งคือญี่ปุ่นมีสัดส่วนร้อยละ 71.10 ของการส่งออกทั้งหมดปัญหาที่สำคัญคือ ปริมาณมังคุดที่คุณภาพน้อยทำให้ไม่พอเพียงในการส่งออก การขนส่งล่าช้า โดยเฉพาะมาตรการการตรวจสอบของประเทศผู้นำเข้าเข้มงวดไม่ทนในการจัดจำหน่ายทำให้เกิดความเสียหาย

จตุรงค์ จิรังวรพจน์ (2548) ศึกษาเรื่องปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อผู้บริโภคในการเลือกซื้อส้มสายน้ำผึ้งในอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อผู้บริโภคในการเลือกซื้อส้มสายน้ำผึ้งในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ การศึกษาได้เก็บข้อมูลจาก ผู้บริโภคที่อาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ 150 ตัวอย่าง และผู้บริโภคที่มาจากต่างจังหวัด 150 ตัวอย่าง รวม 300 ตัวอย่าง โดยใช้วิธีสุ่มตามสะดวก ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ ผู้บริโภคให้ความสำคัญในเรื่อง รสชาติ ปัจจัยด้านราคา ผู้บริโภคให้ความสำคัญใน

เรื่องการมีป้ายราคาที่ชัดเจน ปัจจัยด้านสถานที่ผู้บริโภคให้ความสำคัญในเรื่องการมีที่จอดรถ สะดวก ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด ผู้บริโภคให้ความสำคัญในเรื่องพนักงานหรือผู้จำหน่ายมี อรรถาศัยดี สำหรับปัญหาจากการเลือกซื้อส้มสายน้ำผึ้ง พบว่า ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ ผู้บริโภคให้ความสำคัญในเรื่องส้มสายน้ำผึ้งที่จำหน่ายไม่สด ปัจจัยด้านราคา ผู้บริโภคให้ความสำคัญในเรื่องราคาขายไม่เท่ากันในแต่ละแห่งต่างๆ ปัจจัยด้านสถานที่ผู้บริโภคให้ความสำคัญในเรื่องที่จอดรถไม่ สะดวก ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด ผู้บริโภคให้ความสำคัญในเรื่องพนักงานหรือผู้จำหน่ายมี อรรถาศัยไม่ดี

บุญบา ไชยอุปละ (2549) ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อความคิดเห็นต่อการซื้อผลิตภัณฑ์นมของผู้บริโภคในอำเภอเมืองจังหวัดลำพูน”พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับปัจจัยย่อยด้านการส่งเสริมการตลาด ที่มีค่าเฉลี่ยในระดับมากคือ การปรับเปลี่ยนสินค้ากรณีเกิดปัญหา (ค่าเฉลี่ย 3.92) รองลงมาคือ การโฆษณาทางโทรทัศน์ วิทยุ สิ่งพิมพ์ อื่นๆ (ค่าเฉลี่ย 3.75) มีส่วนลดให้เมื่อซื้อสินค้าในปริมาณที่กำหนด (ค่าเฉลี่ย 3.54) การส่งเสริมการขาย เช่น การลดราคา การมีของแถม มีการแจกสินค้าให้ทดลองชิม มีส่วนลดพิเศษให้กับลูกค้าประจำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน (ค่าเฉลี่ย 3.53) และให้ความช่วยเหลือหรือตอบแทนสังคม (ค่าเฉลี่ย 3.50) ส่วนปัจจัยย่อยด้านการส่งเสริมการตลาดที่มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลางคือ การแนะนำบอกต่อจากบุคคลอื่น เช่นเพื่อน ญาติ(ค่าเฉลี่ย3.47)รองลงมาคือสามารถแลกเปลี่ยนสินค้าอื่นได้เมื่อซื้อสินค้าครบตามปริมาณที่กำหนด(ค่าเฉลี่ย 3.41) มีการแจกเอกสารแนะนำคุณสมบัติของสินค้า (ค่าเฉลี่ย 3.37) และเป็น ผู้สนับสนุนกิจกรรมต่างๆ เช่นกีฬา (ค่าเฉลี่ย 3.36) อิทธิพลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นต่อการเลือกซื้อ คือ การโฆษณาทางโทรทัศน์ ปัจจัยด้านราคา พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับปัจจัยย่อย 3 ลำดับแรก คือราคาเหมาะสมกับคุณภาพของผลิตภัณฑ์นม ราคาเหมาะสมกับปริมาณผลิตภัณฑ์นมและมีป้ายราคาติดไว้ชัดเจน

เอมอร เลิศสำราญ (2552) ศึกษาเรื่องระบบการผลิตเพื่อการส่งออกของส้มโอในเขตจังหวัด นครปฐมเกษตรกรผู้ปลูกส้มโอเพื่อการส่งออกมีประสบการณ์ในการผลิตส้มโอกว่า 10 ปีพื้นที่ในการทำสวนส้มโออยู่ระหว่าง 6-10 ไร่แรงงานที่ใช้เป็นแรงงานภายในครอบครัวร่วมกับแรงงานจ้างรูปแบบสวนส้มโอเป็นการปลูกแบบการยกแปลงปลูกแบบมีร่องระบายน้ำพันธุ์ส้มโอที่ปลูกเพื่อการส่งออกคือพันธุ์ทองดีระยะปลูกประมาณ 6×8 เมตรนิยมปลูกไม้ผลชนิดอื่นแซมระหว่างแถวส้มโอให้น้ำโดยใช้เรือเดินไปตามร่องน้ำให้ปุ๋ยเคมีเดือนละครั้งส่วนปุ๋ยอินทรีย์ให้ปีละครั้งโรคและแมลงที่พบเป็นปัญหามากที่สุดได้แก่โรครากเน่าโคนเน่าเพลี้ยไฟและแมลงวันทองการเก็บเกี่ยวผลส้มโอพิจารณาจากสีผิวและต่อมน้ำมันที่ผิวผลจำหน่ายโดยการนำส้มโอไปส่งด้วยตนเองที่จุด

รวบรวมผลผลิตเพื่อส่งออกส้มโอที่เกษตรกรจำหน่ายเพื่อการส่งออกจากที่ผลิตได้ร้อยละ 71-80 ส้มโอที่มีคุณภาพในระดับที่ส่งออกได้ช่วงส้มปีร้อยละ 60-70 ในช่วงส้มทะวายร้อยละ 50-60 จากปริมาณส้มโอที่ผลิตได้ทั้งหมดจากการวิเคราะห์ระบบการผลิตในปัจจุบันและเสนอแนวทางการผลิตคือ ควรมีการห่อผลส้มโอเพื่อป้องกันแมลงเพิ่มปริมาณอินทรีย์วัตถุในดินโดยใช้ปุ๋ยอินทรีย์ในทางกลับกันควรลดปริมาณการใช้ปุ๋ยเคมีลงนอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ SWOT ของระบบการผลิตส้มโอเพื่อการส่งออกรวมทั้งนำเสนอการผลิตส้มโอเพื่อการส่งออกอย่างถูกต้องและเหมาะสม (Good Agriculture Practice (GAP)) เมื่อวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนจากการผลิตส้มโอเพื่อการส่งออกขนาด 10 ไร่ในช่วงอายุปลูก 1-20 ปีวิเคราะห์ในกรณีที่ไม่ได้มีการกู้ยืมเงินมาลงทุนกำหนดอัตราคิดลดร้อยละ 4 ต่อปีสามารถหามูลค่าปัจจุบันสุทธิ (NPV) ได้เท่ากับ 1,740,694.23 บาทต่อไร่ส่วนระหว่างรายได้ต่อรายจ่าย (B/C ratio) เท่ากับ 1.23 และอัตราผลตอบแทนของการลงทุน (IRR) ได้เท่ากับร้อยละ 32.30 จากการวิเคราะห์แสดงว่าการผลิตส้มโอเพื่อการส่งออกมีความคุ้มค่าในการลงทุน

จากการตรวจสอบเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผ่านมาตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2531-2552 ซึ่งในระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมา ผู้วิจัยสามารถสรุปปัจจัยที่มีผลต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา จำนวนสมาชิกในครัวเรือน สถานภาพการสมรส ประสบการณ์ในการปลูกขนุน รายได้ต่อเดือนของครัวเรือน และจำนวนแรงงาน

สมมติฐานการวิจัย

ในงานวิจัยครั้งนี้ มีสมมติฐานการวิจัย คือ

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์กับการความคิดเห็นเกี่ยวกับปลูกขนุน ของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง สามารถแยกเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 1.1 เพศ มีความสัมพันธ์กับการความคิดเห็นเกี่ยวกับการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 1.2 อายุ มีความสัมพันธ์กับการความคิดเห็นเกี่ยวกับการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 1.3 ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการความคิดเห็นเกี่ยวกับการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 1.4 จำนวนสมาชิกในครัวเรือน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 1.5 สถานภาพการสมรส มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 1.6 อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปลูกขนุนของเกษตรกร

สมมติฐานที่ 1.7 ประสบการณ์ในการปลูกขนุนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นการปลูกขนุนของเกษตรกร อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง สามารถแยกเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 3.1 รายได้ต่อปีของครัวเรือน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 3.2 สภาพหนี้สิน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 3.3 จำนวนแรงงาน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 4 ปัจจัยด้านการรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับขนุน มีความสัมพันธ์กับการปลูกขนุนของเกษตรกร ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง สามารถแยกเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 4.1 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนจากสื่อบุคคล มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 4.2 การรับข่าวสารเกี่ยวกับชนจากสื่อมวลชน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 4.3 การรับข่าวสารเกี่ยวกับการขนุนจากสื่อกิจกรรมมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปลูกขนุน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ประกอบด้วย

1.1 ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล

1.1.1 เพศ

1.1.2 อายุ

1.1.3 ระดับการศึกษา

1.1.4 จำนวนสมาชิกในครัวเรือน

1.1.5 สถานภาพการสมรส

1.1.6 อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน

1.1.7 ประสบการณ์ในการผลิตขนุน

1.2 ความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุน

1.3 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

1.3.1 รายได้ต่อปีของครัวเรือน

1.3.2 สภาพหนี้สิน

1.3.3 จำนวนแรงงาน

1.4 ปัจจัยด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับขนุน

1.4.1 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนจากสื่อบุคคล

1.4.2 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนจากสื่อมวลชน

1.4.3 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนจากสื่อกิจกรรม

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกร ในอำเภอวังจันทร์จังหวัดระยอง

2.1 พันธุ์

2.2 พื้นที่ในการเพาะปลูก

2.3 การดูแลรักษา

2.4 การเก็บเกี่ยว

2.5 การตลาด

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 3 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์กับการปลูก
ขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์
ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างโดยมีรายละเอียดดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เกษตรกรผู้ปลูกขนุนในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
ตามบัญชีรายชื่อจากสหกรณ์การเกษตรวังจันทร์ อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยองปี พ.ศ. 2555 จำนวน
155 คน

กลุ่มตัวอย่าง

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการคำนวณขนาดตัวอย่าง (sample size) โดยใช้การ
คำนวณสูตรของ Cronbach (1967) (สุรินทร์ นิยมางกูร, 2548) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1+d^2N}$$

เมื่อ n =ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N =จำนวนหน่วยประชากร (= 155)

d =ความคลาดเคลื่อนเนื่องจากกลุ่มตัวอย่าง (= 0.05)

$$\frac{155}{1+(0.05)^2 155}$$

แทนค่า $n = 112$ คน

ฉะนั้น ขนาดจำนวนประชากร 155 คน ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ 112 คน

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลากรายชื่อเกษตรกรผู้ปลูกขนุนรายชื่อจากสหกรณ์การเกษตร ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ทั้งหมด 112 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสัมภาษณ์ (Interview Schedule) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีลักษณะคำถามปลายปิด (Close-Ended Question) และคำถามปลายเปิด (Open-Ended Question) โดยแบ่งเนื้อหาของแบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ป้ายพื้นฐานส่วนบุคคลของเกษตรกร

ตอนที่ 2 ป้ายด้านความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุน

ตอนที่ 3 ป้ายด้านเศรษฐกิจของเกษตรกร

ตอนที่ 4 ป้ายด้านเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับขนุนของเกษตรกร

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นของเกษตรกรผู้ปลูกขนุน

ตอนที่ 6 ปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกร

การวัดตัวแปร

ตอนที่ 1 ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลของเกษตรกร

เพศ กำหนดวัดแบบสเกลนามบัญญัติ (Nominal Scale) วัดจากเพศของเกษตรกรผู้ที่ปลูกขนุน

อายุ กำหนดการวัดแบบอัตราส่วน (Ratio Scale) วัดจากจำนวนปีเต็มของเกษตรกร ซึ่งนับจากปีที่เกิดจนถึงวันที่ให้ข้อมูล อายุเกิน 6 เดือนให้ปัดเป็น 1 ปีเต็มหน่วยเป็นปี

ระดับการศึกษา กำหนดการวัดแบบเรียงลำดับ (ordinal Scale) วัดจากระดับการศึกษาสูงสุดของเกษตรกร ได้แก่ ต่ำกว่าประถมศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา โดยแบ่งเป็น

ต่ำกว่าประถมศึกษา คือ ไม่ได้เรียน

ประถมศึกษา คือ ประถมศึกษาปีที่ 1-6

มัธยมศึกษา คือ มัธยมศึกษาปีที่ 1-6 หรือเทียบเท่า

อุดมศึกษา คือ ปริญญาตรีขึ้นไปหรือเทียบเท่า

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน กำหนดการวัดแบบอัตราส่วน (Ratio Scale) วัดจากจำนวนสมาชิกของเกษตรกร รวมตัวเกษตรกรเอง ประกอบด้วย สามี ภรรยา บุตรชาย บุตรหญิง บิดา มารดา และบุคคลอื่นๆ ภายในครัวเรือน หน่วยเป็นคน

สถานภาพสมรส กำหนดการวัดแบบสเกลนามบัญญัติ (Nominal Scale) วัดจากสถานะการครองคู่ในปัจจุบันของเกษตรกร ได้แก่ โสด สมรส หย่าร้าง และหม้าย

อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน กำหนดการวัดแบบสเกลนามบัญญัติ (Nominal Scale) วัดจากอาชีพที่เกษตรกรทำก่อนมีการเปลี่ยนมาปลูกขนุน ได้แก่ ทำสวน ทำนา ประมง ค้าขาย รับจ้าง รับราชการ และอื่นๆ

ประสบการณ์ในการปลูกขนุน กำหนดการวัดแบบอัตราส่วน (Ratio Scale) วัดจากระยะเวลาในการปลูกขนุนของเกษตรกรจนถึงปี พ.ศ. 2556 มีหน่วยเป็นปี

ตอนที่ 2 ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุนของเกษตรกร

ความรู้เกี่ยวกับขนุน กำหนดวัดแบบสเกลอันดับ (Interval Scale) วัดจากคะแนนความสามารถในการจำแบ่งออกเป็นความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่องซึ่งเป็นข้อเท็จจริง วิธีดำเนินงานและหลักการเกี่ยวกับขนุน จำนวน 10 ข้อ โดยให้พิจารณาว่าคำถามนั้นถูกหรือผิด และมีการกำหนดค่าคะแนน คือ

ตอบถูก มีค่าคะแนน 1 คะแนน

ตอบผิด มีค่าคะแนน 0 คะแนน

คำนวณช่วงกว้างระหว่างชั้น จากสูตร (สุรินทร์ นิยมางกูร, 2548)

$$\begin{aligned} \text{อันดับ} &= \text{พิสัย/จำนวนชั้น} \\ &= (\text{คะแนนสูงสุด}-\text{คะแนนต่ำสุด})/\text{จำนวนชั้น} \\ &= (10-0)/3 \\ &= 3.33 \end{aligned}$$

ดังนั้น จึงกำหนดช่วงคะแนนสำหรับพิจารณา ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	0.00 – 3.33	หมายถึง	ระดับความรู้ต่ำ
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.34 – 6.67	หมายถึง	ระดับความรู้ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	6.68 – 10.00	หมายถึง	ระดับความรู้มาก

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจของเกษตรกร

รายได้ต่อปีของครัวเรือน กำหนดวัดแบบอัตราส่วน (Ratio Scale) วัดจากรายได้ทั้งหมดของเกษตรกรซึ่งเป็นรายได้จากการขายผลผลิตขนุนและรายได้จากการประกอบอาชีพเสริมทางการเกษตรหรืออาชีพเสริมนอกภาคการเกษตร โดยไม่หักค่าใช้จ่ายในปีการ ผลิต พ.ศ. 2555 หน่วย บาทต่อปี

สภาพหนี้สิน กำหนดวัดแบบนามบัญญัติ (Nominal Scale) วัดจากสภาพการกู้ยืมเงินเพื่อใช้ในการลงทุนการเพาะปลูกขนุนของเกษตรกรจากสถาบันการเงิน หรือแหล่งเงินทุนต่างๆ โดยแบ่งเป็น กู้ และไม่กู้

จำนวนแรงงาน กำหนดวัดแบบอัตราส่วน (Ratio Scale) วัดจากจำนวนแรงงานในการทำปลูกขนุนทั้งหมดในครัวเรือนของเกษตรกรและแรงงานที่เกษตรกรจ้างเพื่อทำสวนขนุนหน่วยเป็นคน

ตอนที่ 4 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการปลูกขนุน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับการปลูกขนุน กำหนดวัดแบบนามบัญญัติ (Nominal Scale) วัดจากแหล่งข่าวสารเกี่ยวกับยางพาราที่เกษตรกรได้รับจากสื่อทั้ง 3 ประเภท

1. สื่อบุคคล ได้แก่ เพื่อนเกษตรกร ผู้นำท้องถิ่น ญาติ/พี่น้อง และเจ้าหน้าที่ทางการเกษตรที่เกี่ยวข้องในพื้นที่
2. สื่อมวลชน ได้แก่ รายการวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วารสารทางการเกษตร
3. สื่อกิจกรรม ได้แก่ การเข้ารับการฝึกอบรม การประชุม การสาธิต และนิทรรศการที่จัดขึ้นในท้องถิ่น

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นในการปลูกลงของเกษตรกร

ความคิดเห็นในการปลูกลงของเกษตรกร กำหนดวัดแบบสเกลอันดับ (Interval Scale) วัดจากระดับความคิดเห็นต่อการของเกษตรกร ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 3 ระดับโดยให้คะแนนดังนี้

มาก = 3 คะแนน

ปานกลาง = 2 คะแนน

น้อย = 1 คะแนน

คำนวณช่วงกว้างระหว่างชั้น จากสูตร (สุรินทร์ นิยมานุกร, 2548)

$$\begin{aligned} \text{อันดับ} &= \text{พิสัย/จำนวนชั้น} \\ &= (\text{คะแนนสูงสุด}-\text{คะแนนต่ำสุด})/\text{จำนวนชั้น} \\ &= (3-1)/3 \\ &= 0.66 \end{aligned}$$

ดังนั้น จึงกำหนดช่วงคะแนนสำหรับพิจารณา ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.34-3.00 มีผลต่อความคิดเห็นต่อการปลูกลงมาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.67-2.33 มีผลต่อความคิดเห็นต่อการปลูกลงปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.66 มีผลต่อความคิดเห็นต่อการปลูกลงน้อย

การทดสอบเครื่องมือ

1. ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์จากแนวคิดทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และกรอบแนวความคิดในการวิจัยเพื่อรวบรวมข้อมูลต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ จากนั้นได้นำเสนอเครื่องมือต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความตรงของเนื้อหาและแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ

2. การทดสอบความเชื่อมั่น เพื่อให้แบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นมีความถูกต้องและสมบูรณ์เพื่อหาข้อบกพร่องของแบบสัมภาษณ์ผู้วิจัยจึงได้นำแบบสัมภาษณ์ไปทดสอบกับเกษตรกรผู้ปลูกขนุนในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 30 คน แล้วนำผลการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α Coefficient) ตามแบบของครอนบัค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) ได้ค่าความเชื่อมั่นของส่วนของแบบสัมภาษณ์ด้านความรู้เกี่ยวกับขนุนเท่ากับ 0.7244 และส่วนของแบบสัมภาษณ์ด้านความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนเท่ากับ 0.7405

3. นำผลการทดสอบที่ได้มาทำการปรับปรุงแก้ไขและตรวจสอบโดยคณะกรรมการที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้อง เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์อีกครั้งก่อนที่จะนำไปสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ ได้จากการสัมภาษณ์เกษตรกรผู้ปลูกขนุนใน อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง

2. ข้อมูลทุติยภูมิ ได้ค้นคว้าจากตำรา วารสาร รายงาน เอกสารวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

3. หลังจากได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เบื้องต้น ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์เกษตรกรผู้ปลูกขนุนในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยนำหนังสือราชการขอความอนุเคราะห์อำนวยความสะดวก ในการรวบรวมข้อมูล ที่ออกโดยภาควิชาส่งเสริมและนิเทศศาสตร์เกษตร คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ในการวิจัยแก่เจ้าหน้าที่สหกรณ์การเกษตร อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง

3.2 ผู้วิจัยประสานงานโดยตรงกับเจ้าหน้าที่สหกรณ์การเกษตรเพื่อขอความอนุเคราะห์ ในการประสานงานและนัดหมายเกษตรกร

3.3 ผู้วิจัยชี้แจงทำความเข้าใจกับเกษตรกร เพื่อให้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย พร้อมทั้งได้อธิบายถึงคำถามเป็นรายข้อ แล้วดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลของเกษตรกรผู้ปลูกขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง โดยวิธีการสัมภาษณ์เกษตรกรเป็น

4. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ แปลผล สรุป และรายงานผลการวิจัยทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บมาได้มาทำการวิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุนของเกษตรกร และความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร โดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าต่ำสุด (Minimum) ค่าสูงสุด (Maximum) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. การวิเคราะห์เชิงอนุมาน (Inferential Statistics) โดยใช้ค่าไคสแควร์(chi – square) ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนและปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับขนุนกับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ในการวิจัยครั้งนี้ กำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^k \frac{(O_i - E_i)^2}{E_i}$$

เมื่อ k	คือ	จำนวนกลุ่มของข้อมูล
O_i	คือ	ค่าความถี่ที่สังเกตได้ (Observed frequency) ของกลุ่มที่ i
E_i	คือ	ความถี่ที่คาดว่าจะเป็น(Expected frequency) ของกลุ่มที่ i = $n P_i$
P_i	คือ	ความน่าจะเป็นของกลุ่มที่ เมื่อ $i = 1, 2, \dots, k$

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์เกษตรกรผู้ปลูกขนุนในอำเภอวังจันทร์ จังหวัด
ระยอง ได้แบ่งผลการวิจัยออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลของเกษตรกร

ตอนที่ 2 ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับขนุน

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจของเกษตรกร

ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนของเกษตรกร

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตอนที่ 6 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ปัจจัยด้านความรู้
เกี่ยวกับการปลูกขนุน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน
ความคิดเห็นกับการขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของเกษตรกรผู้ปลูกขนุน จำแนกตามปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล

(n = 112)

ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	65	58.0
หญิง	47	42.0
อายุ		
ไม่เกิน 40 ปี	40	35.7
41 - 50 ปี	53	47.3
51 - 60 ปี	19	17.0
Mean = 42.45 ปี S.D. = 9.24 ปี Minimum = 25 ปี Maximum = 60 ปี		
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	66	58.9
มัธยมศึกษา	32	28.6
อุดมศึกษา	14	12.5
จำนวนสมาชิกในครัวเรือน		
2 - 3 คน	30	26.8
4 - 5 คน	63	56.3
6 คนเป็นต้นไป	19	17.0
Mean = 4.14 คน S.D. = 1.24 คน Minimum = 2 คน Maximum = 6 คน		

ตารางที่ 1 (ต่อ)

(n = 112)

ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล		จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานภาพ			
โสด		15	13.4
สมรส		81	72.3
หย่าร้าง/หม้าย		16	14.3
ประสบการณ์การปลูกขนุน			
ไม่เกิน 5 ปี		73	65.2
มากกว่า 5 ปี		39	34.8
Mean = 4.86 ปี S.D. = 2.72 ปี Minimum = 2 ปี Maximum = 20 ปี			
อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน			
ทำไร่		66	58.9
ค้าขาย		26	23.2
รับราชการ		8	7.1
อื่นๆ		12	10.7
รายได้จากอาชีพเดิม			
ทำไร่	268,939.39	150,000.00	600,000.00
ค้าขาย	459,615.38	50,000.00	600,000.00
รับราชการ	240,000.00	180,000.00	300,000.00
อื่นๆ	475,000.00	200,000.00	800,000.00

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลของเกษตรกรผู้ปลูกขนุน ในตารางที่ 1 สรุปได้ดังนี้ คือ

เพศ พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 58.0) และเพศหญิง (ร้อยละ 42.0)

อายุ พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนมากมีอายุ 41 – 50 ปี (ร้อยละ 47.3) รองลงมาคือ มีอายุไม่เกิน 40 ปี (ร้อยละ 35.7) และมีอายุ 51 – 60 ปี (ร้อยละ 17.0) โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 42.45 ปี

ระดับการศึกษา พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า (ร้อยละ 58.9) รองลงมาคือ มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (ร้อยละ 28.6) และอุดมศึกษา (ร้อยละ 12.5) ตามลำดับ

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนส่วนใหญ่ มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 5 คน (ร้อยละ 56.3) รองลงมาคือ มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 2 – 3 คน และ 6 คน ขึ้นไป (ร้อยละ 26.8 และ 17.0 ตามลำดับ) โดยมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 คน

สถานภาพ พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 72.3) รองลงมาหย่าร้าง/หม้ายและ โสด (ร้อยละ 14.3 และ 13.4) ตามลำดับ

ประสบการณ์ในการปลูกขนุน พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการปลูกขนุนไม่เกิน 5 ปี (ร้อยละ 65.2) รองลงมาคือมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 34.8) ตามลำดับ โดยมีประสบการณ์ในการปลูกขนุน เฉลี่ย 4.86 ปี

อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนส่วนใหญ่มีอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน ทำไร่ (ร้อยละ 58.9) รองลงมา ค้าขาย, อาชีพอื่นๆ, รับราชการ (ร้อยละ 58.9, 23.2, 10.7, 7.1) ตามลำดับ

รายได้จากอาชีพเดิม พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน มีรายได้จากอาชีพเดิมดังนี้ คือ รายได้จากอาชีพอื่นๆ เฉลี่ย 475,000.00 บาท/ปี ค้าขายเฉลี่ย 459,615.38 บาท/ปี ทำไร่เฉลี่ย 268,939.39 บาท/ปี รับราชการเฉลี่ย 240,000.00 บาท/ปี ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับขนุน

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความรู้เกี่ยวกับขนุน ของเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

(n=112)

ความรู้เกี่ยวกับขนุน	ตอบถูกต้อง (ร้อยละ)	ตอบผิด (ร้อยละ)
1. พันธุ์ขนุนที่ปลูกในประเทศไทยมี 2 ชนิดหลักคือ ขนุนหนัง และขนุนละมุด	112 (100.0)	0 (0.0)
2. การเลือกพันธุ์ขนุนที่ปลูกขึ้นอยู่กับความต้องการของตลาด	112 (100.0)	0 (0.0)
3. การเลือกพันธุ์ขนุนที่ปลูกขึ้นอยู่กับสภาพพื้นที่และสภาพแวดล้อมด้วย	112 (100.0)	0 (0.0)
4. พันธุ์ขนุนที่ดีที่เหมาะสมควรจะให้ผลผลิตที่มีขนาดใหญ่ เนื้อหนวยวงใหญ่และรสหวาน	112 (100.0)	0 (0.0)
5. การปลูกขนุนด้วยเมล็ดจะทำให้ขนุนที่ปลูกส่วนใหญ่กลายพันธุ์	92 (82.1)	20 (17.9)
6. พื้นที่ที่เหมาะสมกับการปลูกขนุนควรอยู่ในระดับความสูงไม่เกิน 1,200 เมตร	87 (77.7)	25 (22.3)
7. พื้นที่ปลูกขนุนต้องไม่มีน้ำขัง การระบายน้ำและอากาศได้ดี	108 (96.4)	4 (3.6)
8. ขนุนสามารถปลูกได้ทั่วไปยกเว้นพื้นที่ที่มีดินเค็ม	80 (71.4)	32 (28.6)
9. พื้นที่ที่เหมาะสมในการปลูกขนุนคือ พื้นที่ที่มีดินหน้าลิกดินร่วนปนทราย	69 (61.6)	43 (38.4)
10. การที่เลือกพื้นที่ปลูกขนุนพื้นที่ที่มีอินทรีย์วัตถุมากจะช่วย ให้ขนุนที่ปลูกมีคุณภาพที่ดี	87 (77.7)	25 (22.3)
11. ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการปลูกขนุนคือ ช่วงต้นฤดูฝน	109 (97.3)	3 (2.7)
12. ขนุนเล็กควรใส่ปุ๋ยสูตร 15-15-15	65 (58.0)	47 (42.0)
13. การใส่ปุ๋ยขนุนควรใส่ 2-3 ครั้งต่อปี	75 (67.0)	37 (33.0)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

(n=112)

ความรู้เกี่ยวกับขนุน	ตอบถูกต้อง (ร้อยละ)	ตอบผิด (ร้อยละ)
14. ขนุนที่มีอายุ 10 ปีขึ้นไป การใส่ปุ๋ยพิจารณาจากผลผลิตในแต่ละปี	79 (70.5)	33 (29.5)
15. โรคขนุนที่พบว่าเป็นปัญหา ได้แก่ โรคราเกิดบริเวณส่วนของดอกและผลอ่อน ทำให้อ่อน ทำให้ดอกและผลเน่า	112 (100.0)	0 (0.0)
16. การห่อผลขนุนควรห่อตั้งแต่ 60 วันจนถึง 90 วัน	104 (92.9)	8 (7.1)
17. การสังเกตว่าขนุนสุกหรือไม่ เมื่อเอามีดกรีดที่ขั้วแล้วน้ำยางไหลออกน้อยและใส แสดงว่าสุก	112 (100.0)	0 (0.0)
18. การห่อขนุนนั้น เพื่อให้ผลขนุนผิวสวย สะอาด ไม่มีคราบของเชื้อราและโรคของแมลง	112 (100.0)	0 (0.0)
19. ควรพ่นสารเคมีป้องกันแมลงก่อนการห่อผลขนุน 1 วัน	109 (97.3)	3 (2.7)
20. เมื่อเก็บผลขนุนแล้วควรตัดขั้วขนุนได้ปลิงให้เหลือเพียงประมาณ 2 นิ้ว ให้น้ำยางไหลออก	112 (100.0)	0 (0.0)

ความรู้เกี่ยวกับขนุนของเกษตรกร พบว่า ข้อที่เกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบถูกต้องมากที่สุด คือ ข้อ 1. พันธุ์ขนุนที่ปลูกในประเทศไทยมี 2 ชนิดหลักคือ ขนุนหนังและขนุนละมุด ข้อ 2. การเลือกพันธุ์ขนุนที่ปลูกขึ้นอยู่กับการต้องการของตลาด ข้อ 3. การเลือกพันธุ์ขนุนที่ปลูกขึ้นอยู่กับการสภาพพื้นที่และสภาพแวดล้อมด้วย ข้อ 4. พันธุ์ขนุนที่ดีที่เหมาะสมควรจะให้ผลผลิตที่มีขนาดใหญ่เนื้อหนายางใหญ่และรสหวาน ข้อ 15. โรคขนุนที่พบว่าเป็นปัญหา ได้แก่ โรคราเกิดบริเวณส่วนของดอกและผลอ่อน ทำให้อ่อน ทำให้ดอกและผลเน่า ข้อ 17. การสังเกตว่าขนุนสุกหรือไม่ เมื่อเอามีดกรีดที่ขั้วแล้วน้ำยางไหลออกน้อยและใส แสดงว่าสุก ข้อ 18. การห่อขนุนนั้น เพื่อให้ผลขนุนผิวสวย สะอาด ไม่มีคราบของเชื้อราและโรคของแมลง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทุกคนตอบถูกต้องทั้งหมด (ร้อยละ 100.0)

สำหรับข้อที่เกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบผิดมากที่สุด 5 อันดับแรก คือ ข้อ 12. ขนุน เล็กควรใส่ปุ๋ยสูตร 15-15-15 (ร้อยละ 42) ข้อ 9.พื้นที่ที่เหมาะสมในการปลูกขนุนคือ พื้นที่ที่มีดินหน้า ลึกดินร่วนปนทราย (ร้อยละ 38.4) ข้อ 13.การใส่ปุ๋ยขนุนควรใส่ 2-3 ครั้งต่อปี (ร้อยละ 33) ข้อ 14. ขนุนที่มีอายุ 10 ปีขึ้นไป การใส่ปุ๋ยพิจารณาจากผลผลิตในแต่ละปี (ร้อยละ 29.5) ข้อ 8. ขนุน สามารถปลูกได้ทั่วไปยกเว้นพื้นที่ที่มีดินเค็ม (ร้อยละ 28.6)

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับความรู้เกี่ยวกับขนุน

(n=112)

ระดับความรู้เกี่ยวกับขนุน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับน้อย	0	0.0
ระดับปานกลาง	14	12.5
ระดับมาก	98	87.5
Mean = 17.5 คะแนน Minimum = 11 คะแนน Maximum = 20 คะแนน		

* หมายเหตุ

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	0 – 7	หมายถึง	ระดับความรู้น้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	8 – 14	หมายถึง	ระดับความรู้ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	15 – 20	หมายถึง	ระดับความรู้มาก

ระดับความรู้เกี่ยวกับขนุน พบว่า เกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีระดับความรู้เกี่ยวกับขนุน อยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 87.5) และมีความรู้ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 12.5) โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.5 คะแนน และมีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 20 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 11 คะแนน

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจของเกษตรกร

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

(n=112)

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รายได้ของครัวเรือน (บาท/ปี)		
ไม่เกิน 300,000 บาท/ปี	35	31.3
300,001 – 500,000 บาท/ปี	47	42.0
มากกว่า 500,000 บาท/ปี	30	26.8
Mean = 397,946.43 บาท/ปี S.D. = 155,664.16 บาท/ปี		
Minimum = 180,000 บาท/ปี Maximum = 920,000 บาท/ปี		
รายได้จากขายผลผลิตขนุน (บาท/ปี)		
ไม่เกิน 20,000 บาท/ปี	29	25.9
20,001 – 50,000 บาท/ปี	34	30.4
มากกว่า 50,001 บาท/ปี	49	43.8
Mean = 51,607.14 บาท/ปี S.D. = 33,733.28 บาท/ปี		
Minimum = 5,000 บาท/ปี Maximum = 200,000 บาท/ปี		
รายได้จากการประกอบอาชีพเสริมทางภาคการเกษตร(บาท/ปี)		
ไม่เกิน 200,000 บาท/ปี	32	28.6
200,001 – 400,000 บาท/ปี	55	49.1
มากกว่า 400,000 บาท/ปี	25	22.3
Mean = 311,834.82 บาท/ปี S.D. = 150,124.47 บาท/ปี		
Minimum = 95,000 บาท/ปี Maximum = 800,000 บาท/ปี		

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n=112)

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รายได้จากการประกอบอาชีพเสริมนอกภาคการเกษตร (บาท/ปี)		
ไม่เกิน 15,000 บาท/ปี	48	42.9
15,001 – 30,000 บาท/ปี	27	24.1
มากกว่า 30,000 บาท/ปี	37	33.0
Mean = 24,504.46 บาท/ปี S.D. = 46,192.04 บาท/ปี		
Minimum = 0 บาท/ปี Maximum = 300,000 บาท/ปี		
จำนวนแรงงานในการปลูกขนุน (คน)		
1 - 2 คน	82	73.2
3 คนขึ้นไป	30	26.8
Mean = 2.37 คน S.D. = 0.84 คน Minimum = 1 Maximum = 6 คน		
สภาพหนี้สินที่เป็นค่าใช้จ่ายในการเพาะปลูกขนุน ตั้งแต่เริ่มต้นปลูกจนถึงปี พ.ศ. 2555		
กู้	58	51.8
ข.ก.ส.	39	34.8
สหกรณ์การเกษตร	19	17
ไม่กู้	54	48.2

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านเศรษฐกิจของเกษตรกรในตารางที่ 4 สรุปได้ดังนี้ คือ

รายได้ของครัวเรือน พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนมากมีรายได้ของครัวเรือน 300,001 – 500,000 บาท/ปี (ร้อยละ 42) รองลงมา ไม่เกิน 300,000 บาท/ปี และมากกว่า 500,000 บาท/ปี (ร้อยละ 31.3 และ 26.8) ตามลำดับ โดยมีรายได้ของครัวเรือนเฉลี่ยเท่ากับ 397,946.43 บาท/ปี

รายได้จากการขายผลผลิตขนุน พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนมากมีรายได้จากรายได้จากการขายผลผลิตขนุนมากกว่า 50,001 บาท/ปี (ร้อยละ 43.8) รองลงมา 20,001 – 50,000 บาท/ปี และไม่เกิน 20,000 บาท/ปี (ร้อยละ 30.4 และ 25.9) โดยมีรายได้จากการขายผลผลิตขนุน เฉลี่ยเท่ากับ 51,607.14 บาท/ปี

รายได้จากการประกอบอาชีพเสริมทางภาคการเกษตร พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนใหญ่มีรายได้จากการประกอบอาชีพเสริมทางภาคการเกษตร 200,001 – 400,000 บาท/ปี (ร้อยละ 49.1) รองลงมา ไม่เกิน 200,000 บาท/ปี และมากกว่า 400,000 บาท/ปี (ร้อยละ 28.6 และ 22.3) โดยมีรายได้จากการประกอบอาชีพเสริมทางภาคการเกษตรเฉลี่ยเท่ากับ 311,834.82 บาท/ปี

รายได้จากการประกอบอาชีพเสริมนอกภาคการเกษตร พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนใหญ่มีรายได้จากการประกอบอาชีพเสริมนอกภาคการเกษตร ไม่เกิน 15,000 บาท/ปี (ร้อยละ 42.9) รองลงมา มากกว่า 30,000 บาท/ปี และ 15,001 – 30,000 บาท/ปี (ร้อยละ 33.0 และ 24.1) ตามลำดับ โดยมีรายได้จากการประกอบอาชีพเสริมนอกภาคการเกษตรเฉลี่ยเท่ากับ 24,504.46 บาท/ปี

แรงงานในการปลูกขนุน พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนมากมีแรงงานในการปลูกขนุน 1 - 2 คน (ร้อยละ 73.2) รองลงมา 3 คน และ 4 คนขึ้นไป จำนวนเท่ากัน (ร้อยละ 13.4) โดยมีจำนวนแรงงานในการปลูกขนุน เฉลี่ยเท่ากับ 2.37 คน

สภาพหนี้สินที่เป็นค่าใช้จ่ายในการเพาะปลูกขนุน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549-2555 พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนใหญ่กู้เงิน (ร้อยละ 51.8) ที่เหลือไม่กู้เงิน (ร้อยละ 48.2)

กรณีกู้เงิน พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนที่กู้เงินทั้งหมดกู้จากสถาบันการเงินได้แก่ ธกส. และ สหกรณ์การเกษตร (ร้อยละ 34.8 และ 17) ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนของเกษตรกร

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลปัจจัยด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนของเกษตรกร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน

(n=112)

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สื่อบุคคล		
เพื่อนเกษตรกร	107	95.5
ผู้นำท้องถิ่น	61	54.5
ญาติพี่น้อง	94	83.9
เจ้าหน้าที่ของรัฐ	26	23.2
สื่อมวลชน		
รายการวิทยุ	97	86.6
โทรทัศน์	76	67.9
หนังสือพิมพ์	33	29.5
สื่อกิจกรรม		
การประชุม	86	76.8
การสาธิต	56	50.0
นิทรรศการ	21	18.8

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนของเกษตรกรในตารางที่ 5 สรุปได้ดังนี้ คือ

การรับข่าวสารเกี่ยวกับการปลูกขนุนผ่านสื่อบุคคล พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนมาก
 เคยรับข่าวสารผ่านสื่อบุคคลทางเพื่อนเกษตรกร (ร้อยละ 95.5) รองลงมาคือเคยรับข่าวสารผ่าน

ทางญาติพี่น้อง (ร้อยละ 83.9) ที่เหลือรับข่าวสารผ่านทางผู้นำท้องถิ่น (ร้อยละ 54.5) และเจ้าหน้าที่รัฐ (ร้อยละ 23.2)

การรับข่าวสารเกี่ยวกับการปลูกขนุนผ่านสื่อมวลชน พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนใหญ่เคยรับข่าวสารผ่านสื่อมวลชนทางวิทยุ (ร้อยละ 86.6) รองลงมา โทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ (ร้อยละ 67.9 และ 29.5) ตามลำดับ

การรับข่าวสารเกี่ยวกับการปลูกขนุนผ่านสื่อกิจกรรม พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุน ส่วนใหญ่เคยรับข่าวสารผ่านสื่อกิจกรรมทางการประชุม (ร้อยละ 76.8) รองลงมาผ่านการสาธิตและนิทรรศการ (ร้อยละ 50.0 และ 18.8) ตามลำดับ

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกร

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

(n = 112)

สิ่งที่ป็นสาเหตุความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกร	ระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกร			$\bar{x}$	S.D.	แปลความ
	น้อย	ปานกลาง	มาก			
พันธุ์ขนุน				2.33	0.53	ปานกลาง
1.พันธุ์ขนุนที่เกษตรกรปลูกมีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม	24 (21.4)	78 (69.6)	10 (8.9)	1.88	0.54	ปานกลาง
2.พันธุ์ขนุนที่เกษตรกรปลูกเป็นที่ต้องการของตลาด	8 (7.1)	46 (41.1)	58 (51.8)	2.45	0.63	มาก
3.พันธุ์ขนุนที่เกษตรกรปลูกเป็นพันธุ์ที่ดูแลรักษาได้ง่าย	19 (17.0)	27 (24.1)	66 (58.9)	2.42	0.77	มาก
4.พันธุ์ขนุนที่เกษตรกรปลูกมีการให้ผลผลิตที่ดี	6 (5.4)	37 (33.0)	69 (61.6)	2.56	0.60	มาก

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n = 112)

สิ่งที่เป็สาเหตุความคิดเห็นกับการ ปลูกขนุนของเกษตรกร	ระดับความคิดเห็นกับการปลูก ขนุนของเกษตรกร			$\bar{x}$	S.D.	แปลความ
	น้อย	ปานกลาง	มาก			
พื้นที่การปลูก				1.75	0.64	ปานกลาง
5.พื้นที่ของท่านมีความเหมาะสมกับการปลูกขนุน มีความอุดมสมบูรณ์ของแร่ธาตุในดิน	19 (17.0)	90 (80.4)	3 (2.7)	1.86	0.42	ปานกลาง
6.พื้นที่ของท่านไม่มีน้ำขัง การระบายน้ำและการถ่ายเทอากาศได้ดี	9 (8.0)	78 (69.6)	25 (22.3)	2.14	0.53	ปานกลาง
7.พื้นที่ของท่านมีความเป็นกรด-ด่าง ที่เหมาะสมในการปลูกขนุน	10 (8.9)	88 (78.6)	14 (12.5)	2.04	0.46	ปานกลาง
8.พื้นที่ในการปลูกขนุนของท่านมีแหล่งน้ำที่เพียงพอต่อความต้องการ	18 (16.1)	54 (48.2)	40 (35.7)	2.20	0.70	ปานกลาง
การดูแลรักษา				2.40	0.57	มาก
9.การดูแลรักษาขนุนจากแมลงศัตรูพืชโดยใช้สารฉีดแมลง	17 (15.2)	45 (40.2)	50 (44.6)	2.29	0.72	ปานกลาง
10.การใส่ปุ๋ยของขนุนมีการใส่ปุ๋ยเพียงพอต่อความต้องการของขนุน	11 (9.8)	37 (33.0)	64 (57.1)	2.47	0.67	มาก
11.การรดน้ำขนุนมีการรดน้ำอย่างเพียงพอต่อความต้องการของขนุน	25 (22.3)	34 (30.4)	53 (47.3)	2.25	0.80	ปานกลาง
12.แมลงวันทองเป็นศัตรูพืชที่อันตรายมากกว่าศัตรูพืชชนิดอื่นๆ	0 (0.0)	46 (41.1)	66 (58.9)	2.59	0.49	มาก
การเก็บเกี่ยว				1.88	0.30	ปานกลาง
13.เกษตรกรมีความชำนาญในการดูแลขนุนในการเก็บเกี่ยว	29 (25.9)	47 (42.0)	36 (32.1)	2.06	0.76	ปานกลาง
14. การห่อผลขนุนมีความสำคัญในการเก็บเกี่ยวเพราะจะทำให้ขนุนมีผิวที่สวยงาม	25 (22.3)	77 (68.8)	10 (8.9)	1.87	0.55	ปานกลาง
15. การเก็บเกี่ยว มีปัญหาอุปสรรคในการเก็บเกี่ยวคือ ความสุกงอมของผลขนุน	36 (32.1)	68 (60.7)	8 (7.1)	1.75	0.58	ปานกลาง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n = 112)

สิ่งที่เป็นสาเหตุความคิดเห็นกับการ ปลูกขนุนของเกษตรกร	ระดับความคิดเห็นกับการปลูก ขนุนของเกษตรกร			$\bar{x}$	S.D.	แปลความ
	น้อย	ปานกลาง	มาก			
16. ในการเก็บเกี่ยวราคามี ความสำคัญมากกว่าความสุกงอมของ ขนุน	28 (25.0)	75 (67.0)	9 (8.0)	1.83	0.55	ปานกลาง
การตลาด				2.68	0.41	มาก
17. ขนุนที่เกษตรกรปลูกเป็นที่ ต้องการของตลาด	0 (0.0)	27 (24.1)	85 (75.9)	2.76	0.43	มาก
18. ด้านการตลาดมีการรับซื้อที่ เพียงพอ	0 (0.0)	27 (24.1)	85 (75.9)	2.76	0.43	มาก
19. ระดับราคาของขนุนเป็นที่พอใจ ของเกษตรกร	3 (2.7)	35 (31.3)	74 (66.1)	2.63	0.54	มาก
20. เกษตรกรมีรายได้ที่มาจาก ผลผลิตของขนุนเป็นที่น่าพอใจ	9 (8.0)	30 (26.8)	73 (65.2)	2.57	0.64	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้าน				2.27	0.36	ปานกลาง
* หมายเหตุ	คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.66 มีผลต่อความคิดเห็นน้อย					
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.67 – 2.33	มีผลต่อความคิดเห็นปานกลาง					
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.34 – 3.00	มีผลต่อความคิดเห็นใจมาก					

ระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง รวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.27) เมื่อพิจารณาผลการศึกษาความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง เป็นรายด้านมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านพันธุ์ขนุน พบว่า เกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.33) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือข้อ 4.พันธุ์ขนุนที่เกษตรกรปลูกมีการให้ผลผลิตที่ดี (ค่าเฉลี่ย 2.56) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือข้อ 2.พันธุ์ขนุนที่เกษตรกรปลูกเป็นที่ต้องการของตลาด (ค่าเฉลี่ย 2.45) อยู่ในระดับมาก และข้อ 3.พันธุ์ขนุนที่เกษตรกรปลูกเป็นพันธุ์ที่ดูแลรักษาได้ง่าย (ค่าเฉลี่ย 2.42) อยู่ในระดับมากเช่นกัน และข้อที่มีความคิดเห็นกับการปลูก

ขุ่นน้อยที่สุด คือข้อ 1.พันธุ์ขุ่นที่เกษตรกรปลูกมีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 1.88) อยู่ในระดับปานกลาง

ด้านพื้นที่การปลูก พบว่า เกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นกับการปลูกขุ่น อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.75) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือข้อ 8.พื้นที่ในการปลูกขุ่นของท่านมีแหล่งน้ำที่เพียงพอต่อความต้องการ (ค่าเฉลี่ย 2.20) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือข้อ 6.พื้นที่ของท่านไม่มีน้ำขัง การระบายน้ำและการถ่ายเทอากาศได้ดี (ค่าเฉลี่ย 2.14) อยู่ในระดับปานกลาง ข้อ 7.พื้นที่ของท่านมีความเป็น กรด-ด่าง ที่เหมาะสมในการปลูกขุ่น (ค่าเฉลี่ย 2.04) อยู่ในระดับปานกลาง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อ 5.พื้นที่ของท่านมีความเหมาะสมกับการปลูกขุ่น มีความอุดมสมบูรณ์ของแร่ธาตุในดิน (ค่าเฉลี่ย 1.86) อยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการดูแลรักษา พบว่า เกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นกับการปลูกขุ่นอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.40) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือข้อ 12.แมลงวันทองเป็นศัตรูพืชที่อันตรายมากกว่าศัตรูพืชชนิดอื่นๆ (ค่าเฉลี่ย 2.59) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือข้อ 10.การใส่ปุ๋ยของขุ่นมีการใส่ปุ๋ยเพียงพอต่อความต้องการของขุ่น (ค่าเฉลี่ย 2.47) อยู่ในระดับมาก ข้อ 9.การดูแลรักษาขุ่นจากแมลงศัตรูพืชโดยใช้สารฉีดแมลง (ค่าเฉลี่ย 2.29) อยู่ในระดับปานกลาง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อ 11.การรดน้ำขุ่นมีการรดน้ำอย่างเพียงพอต่อความต้องการของขุ่น (ค่าเฉลี่ย 2.25) อยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการเก็บเกี่ยว พบว่า เกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นกับการปลูกขุ่น อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.88) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือข้อ 13.เกษตรกรมีความชำนาญในการดูแลขุ่นในการเก็บเกี่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.06) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือข้อ 14.การห่อผลขุ่นมีความสำคัญในการเก็บเกี่ยวเพราะจะทำให้ขุ่นมีผิวที่สวยงาม (ค่าเฉลี่ย 1.87) อยู่ในระดับปานกลาง ข้อ 16. ในการเก็บเกี่ยวราคามีความสำคัญมากกว่าความสุกอมของขุ่น (ค่าเฉลี่ย 1.83) อยู่ในระดับปานกลางและข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อ 15. การเก็บเกี่ยว มีปัญหาอุปสรรคในการเก็บเกี่ยวคือ ความสุกอมของผลขุ่น (ค่าเฉลี่ย 1.75) อยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการตลาด พบว่า เกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นกับการปลูกขุ่น อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.68) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือข้อ 18. ด้านการตลาดมีการรับซื้อที่เพียงพอและข้อ 17. ขุ่นที่เกษตรกรปลูกเป็นที่ต้องการของตลาด (ค่าเฉลี่ย 2.76) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ข้อ 19. ราคาราคาของขุ่นเป็นที่พอใจของเกษตรกร (ค่าเฉลี่ย 2.63) อยู่ในระดับมาก

และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อ 20. เกษตรกรมีรายได้ที่มาจากผลผลิตของขนุนเป็นที่น่าสนใจ (ค่าเฉลี่ย 2.57) อยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 6 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุน กับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับขนุน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับขนุน กับระดับการความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกร

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกร สามารถแยกเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 1.1 เพศ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

เพศ	ระดับคิดเห็นกับการปลูกขนุนของ			รวม	χ^2	p-value
	เกษตรกร					
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ชาย	9	19	37	65	0.824	0.662
	(13.8)	(29.2)	(56.9)	(100.0)	(ns)	
หญิง	9	11	27	47		
	(19.1)	(23.4)	(57.4)	(100.0)		
รวม	18	30	64	112		
	(16.1)	(26.8)	(57.1)	(100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับระดับคิดเห็นกับการปลูกขนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 7 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.824$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.662 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ เพศไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและคิดเห็นกับการปลูกขนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

เพศ	ระดับความคิดเห็นต่อการด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ชาย	26 (40.0)	24 (36.9)	15 (23.1)	65 (100.0)	2.878 (ns)	0.237
หญิง	22 (46.8)	20 (42.6)	5 (10.6)	47 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับระดับคิดเห็นกับการปลูกขนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 8 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.878$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.237 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ เพศไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและความคิดเห็นปลูกขนุนของ
เกษตรกรด้านการดูแลรักษา

เพศ	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ชาย	4 (6.2)	19 (29.2)	42 (64.6)	65 (100.0)	3.605 (ns)	0.165
หญิง	8 (17.0)	14 (29.8)	25 (53.2)	47 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับระดับความคิดเห็นการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 9 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 3.605$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.165 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือเพศไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและระดับความคิดเห็นกับการปลูก
ขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

เพศ	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ชาย	10 (15.4)	49 (75.4)	6 (9.2)	65 (100.0)	4.584 (ns)	0.101
หญิง	8 (17.0)	39 (83.0)	0 (0.0)	47 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับระดับความคิดเห็นขนุนขอเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 10 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 4.584$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.101 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ เพศไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุน
ของเกษตรกรด้านการตลาด

เพศ	ระดับความคิดเห็นด้านการตลาด		รวม	χ^2	p-value
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ชาย	14 (21.5)	51 (78.5)	65 (100.0)	0.990 (ns)	0.320
หญิง	14 (29.8)	33 (70.2)	47 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 11 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.990$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.320 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ เพศไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามเพศและระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุน
ของเกษตรกรรวมทุกด้าน

เพศ	ระดับความคิดเห็นรวมทุกด้าน		รวม	χ^2	p-value
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ชาย	26 (40.0)	39 (60.0)	65 (100.0)	0.562 (ns)	0.472
หญิง	22 (46.8)	25 (53.2)	47 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 12 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.561$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.472 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ เพศไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.2 อายุ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

อายุ (ปี)	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
24 – 47 ปี	4 (10.0)	17 (42.5)	19 (47.5)	40 (100.0)	12.581*	0.014
48 – 57 ปี	10 (18.9)	13 (24.5)	30 (56.6)	53 (100.0)		
58 – 79 ปี	4 (21.1)	0 (0.0)	15 (78.9)	19 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 13 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 12.581$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.014 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ อายุมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิตย์ นวลวิทย์เกษตรศาสตร์

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุน
ของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

อายุ (ปี)	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
24 – 47 ปี	21 (52.5)	12 (30.0)	7 (17.5)	40 (100.0)	17.857*	0.001
48 – 57 ปี	23 (43.4)	26 (49.1)	4 (7.5)	53 (100.0)		
58 – 79 ปี	4 (21.1)	6 (31.6)	9 (47.4)	19 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับระดับความคิดเห็นกับการปลูกปลูกขนุน
ของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 14 คำนวณได้ค่า χ^2
= 17.857 โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.001 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุป
คือ อายุมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ใน
อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุน
ของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

อายุ (ปี)	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
24 – 47 ปี	5 (12.5)	14 (35.0)	21 (52.5)	40 (100.0)	4.895 (ns)	0.298
48 – 57 ปี	7 (13.2)	15 (28.3)	31 (58.5)	53 (100.0)		
58 – 79 ปี	0 (0.0)	4 (21.1)	15 (78.9)	19 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 15 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 4.895$ โดยมี d.f. =4 และได้ค่า p-value = 0.298 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคืออายุไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 16 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุน
ของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

อายุ (ปี)	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
24 – 47 ปี	8 (20.0)	29 (72.5)	3 (7.5)	40 (100.0)	6.428 (ns)	0.169
48 – 57 ปี	10 (18.9)	40 (75.5)	3 (5.7)	53 (100.0)		
58 – 79 ปี	0 (0.0)	19 (100.0)	0 (0.0)	19 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 16 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 6.428$ โดยมี d.f. =4 และได้ค่า p-value = 0.169 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคืออายุไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 17 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็นกับการปลูกขนุน
ของเกษตรกรด้านการตลาด

อายุ (ปี)	ระดับความคิดเห็นด้านการตลาด		รวม	χ^2	p-value
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
24 – 47 ปี	15 (37.5)	25 (62.5)	40 (100.0)	5.966 (ns)	0.051
48 – 57 ปี	11 (20.8)	42 (79.2)	53 (100.0)		
58 – 79 ปี	2 (10.5)	17 (89.5)	19 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภोजันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 17 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 5.966$ โดยมี d.f. =2 และได้ค่า p-value = 0.051 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ อายุไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภोजันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอายุและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน
ของเกษตรกรรวมทุกด้าน

อายุ (ปี)	ระดับความคิดเห็นรวมทุกด้าน		รวม	χ^2	p-value
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
24 – 47 ปี	21 (52.5)	19 (47.5)	40 (100.0)	5.214 (ns)	0.074
48 – 57 ปี	23 (43.4)	30 (56.6)	53 (100.0)		
58 – 79 ปี	4 (21.1)	15 (78.9)	19 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 18 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 5.214$ โดยมี d.f. =2 และได้ค่า p-value = 0.074 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ อายุไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิณี นตาวิตยาลัยเกษตรศาสตร์

สมมติฐานที่ 1.3 ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ประถมศึกษา	12 (18.2)	9 (13.6)	45 (68.2)	57 (100.0)	15.876*	0.003
มัธยมศึกษา	3 (9.4)	16 (50.0)	13 (40.6)	32 (100.0)		
อุดมศึกษา	3 (21.4)	5 (35.7)	6 (42.9)	14 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 19 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 15.876$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.003 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 20 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น			รวม	χ^2	p-value
	ด้านพื้นที่การปลูก					
	น้อย (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ประถมศึกษา	24 (36.4)	32 (48.5)	10 (15.2)	57 (100.0)	5.929 (ns)	0.204
มัธยมศึกษา	16 (50.0)	9 (28.1)	7 (21.9)	32 (100.0)		
อุดมศึกษา	8 (57.1)	3 (21.4)	3 (21.4)	14 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 20 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 5.929$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.204 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธ์ นววิทย์เกษตรศาสตร์

ตารางที่ 21 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น			รวม	χ ²	p-value
	ด้านการดูแลรักษา					
	น้อย (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ประถมศึกษา	4 (6.1)	19 (28.8)	43 (65.2)	57 (100.0)	10.854*	0.028
มัธยมศึกษา	8 (25.0)	8 (25.0)	16 (50.0)	32 (100.0)		
อุดมศึกษา	0 (0.0)	6 (42.9)	8 (57.1)	14 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 21 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 10.854$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.028 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธ์ นทวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 22 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น			รวม	χ^2	p-value
	ด้านการเก็บเกี่ยว					
	น้อย (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ประถมศึกษา	7 (10.6)	56 (84.8)	3 (4.5)	57 (100.0)	13.590*	0.009
มัธยมศึกษา	7 (21.9)	25 (78.1)	0 (0.0)	32 (100.0)		
อุดมศึกษา	4 (28.6)	7 (50.0)	3 (21.4)	14 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 22 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 13.590$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.009 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธ์ นววิทย์เกษตรศาสตร์

ตารางที่ 23 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ^2	p-value
	ด้านการตลาด				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ประถมศึกษา	13 (19.7)	53 (80.3)	57 (100.0)	3.538 (ns)	0.171
มัธยมศึกษา	9 (28.1)	23 (71.9)	32 (100.0)		
อุดมศึกษา	6 (42.9)	8 (57.1)	14 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 23 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 3.538$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.171 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธ์ นววิทย์เกษตรศาสตร์

ตารางที่ 24 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามระดับการศึกษาและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ประถมศึกษา	24 (36.4)	42 (63.6)	57 (100.0)	2.970 (ns)	0.227
มัธยมศึกษา	16 (50.0)	16 (50.0)	32 (100.0)		
อุดมศึกษา	8 (57.1)	6 (42.9)	14 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 24 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.970$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.227 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธี มณีวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สมมติฐานที่ 1.4 จำนวนสมาชิกในครัวเรือน มีความสัมพันธ์ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 25 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

จำนวนสมาชิกใน ครัวเรือน	ระดับการความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
2 - 3 คน	3 (10.0)	16 (53.3)	11 (36.7)	30 (100.0)	16.938*	0.002
4 - 5 คน	13 (20.6)	12 (19.0)	38 (60.3)	63 (100.0)		
6 คนขึ้นไป	2 (10.5)	2 (10.5)	15 (78.9)	19 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 25 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 16.938$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.002 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 26 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

จำนวนสมาชิก ในครัวเรือน	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
2 - 3 คน	19 (63.3)	6 (20.0)	5 (16.7)	30 (100.0)	13.726*	0.008
4 - 5 คน	24 (38.1)	31 (49.2)	8 (12.7)	63 (100.0)		
6 คนขึ้นไป	5 (26.3)	7 (36.8)	7 (36.8)	19 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 26 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 13.726$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.008 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 27 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

จำนวนสมาชิก ในครัวเรือน	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
2 - 3 คน	6 (20.0)	12 (40.0)	12 (40.0)	30 (100.0)	7.641 (ns)	0.106
4 - 5 คน	5 (7.9)	16 (25.4)	42 (66.7)	63 (100.0)		
6 คนขึ้นไป	1 (5.3)	5 (26.3)	13 (68.4)	19 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 27 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.842$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.020 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนสมาชิกในครัวเรือนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 28 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
2 - 3 คน	6 (20.0)	21 (70.0)	3 (10.0)	30 (100.0)	4.929 (ns)	0.295
4 - 5 คน	11 (17.5)	49 (77.8)	3 (4.8)	63 (100.0)		
6 คนขึ้นไป	1 (5.3)	18 (94.7)	0 (0.0)	19 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 27 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 4.929$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.295 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนสมาชิกในครัวเรือนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 29 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	ระดับความคิดเห็นด้าน		รวม	χ ²	p-value
	การตลาด				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
2 - 3 คน	12 (40.0)	18 (60.0)	30 (100.0)	7.595*	0.022
4 - 5 คน	15 (23.8)	48 (76.2)	63 (100.0)		
6 คนขึ้นไป	1 (5.3)	18 (94.7)	19 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 29 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.595$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.022 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธ์ นววิทย์เกษตรศาสตร์

ตารางที่ 30 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	ระดับความคิดเห็นรวม		รวม	χ^2	p-value
	ทุกด้าน				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
2 - 3 คน	19 (63.3)	11 (36.7)	30 (100.0)	7.842*	0.020
4 - 5 คน	24 (38.1)	39 (61.9)	63 (100.0)		
6 คนขึ้นไป	5 (26.3)	14 (73.7)	19 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 30 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.842$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.020 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิณี นวลวิทย์เกษตรศาสตร์

สมมติฐานที่ 1.5 สถานภาพการสมรส มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 31 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

สถานภาพการสมรส	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
โสด	3 (20.0)	5 (33.3)	7 (46.7)	15 (100.0)	4.733 (ns)	0.316
สมรส	12 (14.8)	18 (22.2)	51 (63.0)	81 (100.0)		
หย่าร้าง/หม้าย	3 (18.8)	7 (43.8)	6 (37.5)	16 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการสมรสกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 31 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 4.733$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.316 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ สถานภาพการสมรสไม่มีความสัมพันธ์กับระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 32 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

สถานภาพการสมรส	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
โสด	8 (53.3)	3 (20.0)	4 (26.7)	15 (100.0)	10.502*	0.033
สมรส	31 (38.3)	39 (48.1)	11 (13.6)	81 (100.0)		
หย่าร้าง/หม้าย	9 (56.3)	2 (12.5)	5 (31.3)	16 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการสมรสกับระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 32 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 10.502$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.033 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ สถานภาพการสมรสมีความสัมพันธ์กับระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธี มตาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 33 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

สถานภาพการสมรส	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
โสด	0 (0.0)	6 (40.0)	9 (60.0)	15 (100.0)	4.980 (ns)	0.289
สมรส	10 (12.3)	20 (24.7)	51 (63.0)	81 (100.0)		
หย่าร้าง/หม้าย	2 (12.5)	7 (43.8)	7 (43.8)	16 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการสมรสกับระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 33 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 4.980$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.289 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ สถานภาพการสมรสไม่มีความสัมพันธ์กับระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธี มตาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 34 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

สถานภาพการสมรส	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
โสด	4 (26.7)	8 (53.3)	3 (20.0)	15 (100.0)	11.355*	0.023
สมรส	10 (12.3)	68 (84.0)	3 (3.7)	81 (100.0)		
หย่าร้าง/หม้าย	4 (25.0)	12 (75.0)	0 (0.0)	16 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการสมรสกับระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 34 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 11.355$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.023 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ สถานภาพการสมรสมีความสัมพันธ์กับระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิณี นวลวิทย์เกษตรศาสตร์

ตารางที่ 35 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

สถานภาพการสมรส	ระดับความคิดเห็นด้าน		รวม	χ ²	p-value
	การตลาด				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
โสด	6 (40.0)	9 (60.0)	15 (100.0)	4.323 (ns)	0.115
สมรส	16 (19.8)	65 (80.2)	81 (100.0)		
หย่าร้าง/หม้าย	6 (37.5)	10 (62.5)	16 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการสมรสกับระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 35 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 4.323$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.115 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ สถานภาพการสมรสไม่มีความสัมพันธ์กับระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 36 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสถานภาพการสมรสและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

สถานภาพการสมรส	ระดับความคิดเห็นรวม		รวม	χ ²	p-value
	ทุกด้าน				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
โสด	8	7	15	2.540 (ns)	0.281
	(53.3)	(46.7)	(100.0)		
สมรส	31	50	81		
	(38.3)	(61.7)	(100.0)		
หย่าร้าง/หม้าย	9	7	16		
	(56.3)	(43.8)	(100.0)		
รวม	48	64	112		
	(42.9)	(57.1)	(100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการสมรสกับระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 36 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.540$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.281 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ สถานภาพการสมรสไม่มีความสัมพันธ์กับระดับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.6 อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูก
ขนุน ของเกษตรกร

ตารางที่ 37 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และความคิดเห็น
ต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

อาชีพเดิมก่อนปลูก ขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ทำไร่	12 (18.2)	20 (30.3)	34 (51.5)	66 (100.0)	3.826 (ns)	0.700
ค้าขาย	3 (11.5)	5 (19.2)	18 (69.2)	26 (100.0)		
รับราชการ	1 (12.5)	1 (12.5)	6 (75.0)	8 (100.0)		
อื่นๆ	2 (16.7)	4 (33.3)	6 (50.0)	12 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อ
การปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 37 คำนวณ
ได้ค่า $\chi^2 = 3.826$ โดยมี d.f. = 6 และได้ค่า p-value = 0.700 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05)
ผลสรุปคือ อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ
เกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 38 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

อาชีพเดิมก่อนปลูก ขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ทำไร่	29 (43.9)	23 (34.8)	14 (21.2)	66 (100.0)	7.390 (ns)	0.286
ค้าขาย	11 (42.3)	12 (46.2)	3 (11.5)	26 (100.0)		
รับราชการ	2 (25.0)	6 (75.0)	0 (0.0)	8 (100.0)		
อื่นๆ	6 (50.0)	3 (25.0)	3 (25.0)	12 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 38 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.390$ โดยมี d.f. = 6 และได้ค่า p-value = 0.286 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสัทธี นนทวิทยาสัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 39 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

อาชีพเดิมก่อนปลูก ขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ทำไร่	9 (13.6)	18 (27.3)	39 (59.1)	66 (100.0)	7.967 (ns)	0.241
ค้าขาย	2 (7.7)	10 (38.5)	14 (53.8)	26 (100.0)		
รับราชการ	0 (0.0)	0 (0.0)	8 (100.0)	8 (100.0)		
อื่นๆ	1 (8.3)	5 (41.7)	6 (50.0)	12 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 39 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.967$ โดยมี d.f. = 6 และได้ค่า p-value = 0.241 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสัทธี นนทวิทย์กุลเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 40 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

อาชีพเดิมก่อนปลูก ขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ทำไร่	8 (12.1)	58 (87.9)	0 (0.0)	66 (100.0)	25.033*	0.000
ค้าขาย	4 (15.4)	16 (61.5)	6 (23.1)	26 (100.0)		
รับราชการ	2 (25.0)	6 (75.0)	0 (0.0)	8 (100.0)		
อื่นๆ	4 (33.3)	8 (66.7)	0 (0.0)	12 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 40 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 25.033$ โดยมี d.f. = 6 และได้ค่า p-value = 0.000 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสัทธี นนทวิทยาสัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 41 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน	ระดับความคิดเห็นด้าน		รวม	χ ²	p-value
	การตลาด				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
ทำไร่	15 (22.7)	51 (77.3)	66 (100.0)	1.908 (ns)	0.592
ค้าขาย	9 (34.6)	17 (65.4)	26 (100.0)		
รับราชการ	2 (25.0)	6 (75.0)	8 (100.0)		
อื่นๆ	2 (16.7)	10 (83.3)	12 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 41 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 1.908$ โดยมี d.f. = 3 และได้ค่า p-value = 0.592 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 42 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน	ระดับความคิดเห็นรวม		รวม	χ ²	p-value
	ทุกด้าน				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
ทำไร่	29 (43.9)	37 (56.1)	66 (100.0)	1.326 (ns)	0.723
ค้าขาย	11 (42.3)	15 (57.7)	26 (100.0)		
รับราชการ	2 (25.0)	6 (75.0)	8 (100.0)		
อื่นๆ	6 (50.0)	6 (50.0)	12 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 42 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 1.326$ โดยมี d.f. = 3 และได้ค่า p-value = 0.723 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.7 ประสิทธิภาพในการปลูกขนุน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 43 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสิทธิภาพในการปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

ประสิทธิภาพในการ ปลูกขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ไม่เกิน 5 ปี	11 (15.1)	21 (28.8)	41 (56.2)	73 (100.0)	0.474 (ns)	0.789
มากกว่า 5 ปี	7 (17.9)	9 (23.1)	23 (59.0)	39 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 43 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.474$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.789 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ประสิทธิภาพในการปลูกขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทวิ มตาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 44 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสบการณ์ในการปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

ประสบการณ์ในการ ปลูกขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ไม่เกิน 5 ปี	35 (47.9)	30 (41.1)	8 (11.0)	73 (100.0)	7.028*	0.030
มากกว่า 5 ปี	13 (33.3)	14 (35.9)	12 (30.8)	39 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 44 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.028$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.030 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ประสบการณ์ในการปลูกขนุน มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 45 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสบการณ์ในการปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

ประสบการณ์ในการ ปลูกขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ไม่เกิน 5 ปี	10 (13.7)	23 (31.5)	40 (54.8)	73 (100.0)	2.925 (ns)	0.232
มากกว่า 5 ปี	2 (5.1)	10 (25.6)	27 (69.2)	39 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 45 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.925$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.232 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ประสบการณ์ในการปลูกขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 46 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสบการณ์ในการปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

ประสบการณ์ในการ ปลูกขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ไม่เกิน 5 ปี	15 (20.5)	52 (71.2)	6 (8.2)	73 (100.0)	7.256*	0.027
มากกว่า 5 ปี	3 (7.7)	36 (92.3)	0 (0.0)	39 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 46 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.256$ โดยมี d.f. =2 และได้ค่า p-value = 0.027 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ประสบการณ์ในการปลูกขนุน มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 47 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสบการณ์ในการปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

ประสบการณ์ในการปลูก ขนุน	ระดับความคิดเห็นด้าน		รวม	χ2	p-value
	การตลาด				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
ไม่เกิน 5 ปี	21 (28.8)	52 (71.2)	73 (100.0)	1.587 (ns)	0.208
มากกว่า 5 ปี	7 (17.9)	32 (82.1)	39 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 47 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 1.587$ โดยมี d.f. =1 และได้ค่า p-value = 0.208 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ประสบการณ์ในการปลูกขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 48 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามประสบการณ์ในการปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

ระดับความคิดเห็นรวม					
ประสบการณ์ในการปลูก ขนุน	ทุกด้าน		รวม	χ2	p-value
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
ไม่เกิน 5 ปี	35	38	73	2.216	0.137
	(47.9)	(52.1)	(100.0)	(ns)	
มากกว่า 5 ปี	13	26	39		
	(33.3)	(66.7)	(100.0)		
รวม	48	64	112		
	(42.9)	(57.1)	(100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 48 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.216$ โดยมี d.f. =1 และได้ค่า p-value = 0.137 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ประสบการณ์ในการปลูกขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

การศึกษาปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุน ได้ทำการจัดระดับความรู้เป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	8 – 14 หมายถึง	ระดับความรู้ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	15 – 20 หมายถึง	ระดับความรู้มาก

ตารางที่ 49 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

ความรู้ เกี่ยวกับขนุน	ระดับความคิดเห็น			รวม	χ ²	p-value
	ด้านพันธุ์ขนุน					
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ปานกลาง	4 (28.6)	8 (57.1)	2 (14.3)	14 (100.0)	12.203*	0.002
มาก	14 (14.3)	22 (22.4)	62 (63.3)	98 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภовังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 49 สามารถได้ค่า $\chi^2 = 12.203$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.002 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ความรู้เกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภовังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 50 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

ความรู้เกี่ยวกับขนุน	ระดับความคิดเห็นพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ปานกลาง	12 (85.7)	0 (0.0)	2 (14.3)	14 (100.0)	13.257*	0.001
มาก	36 (36.7)	44 (44.9)	18 (18.4)	98 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 50 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 13.257$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.001 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ความรู้เกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 51 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

ความรู้เกี่ยวกับขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ปานกลาง	1 (7.1)	9 (64.3)	4 (28.6)	14 (100.0)	9.387*	0.009
มาก	11 (11.2)	24 (24.5)	63 (64.3)	98 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 51 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 9.387$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.009 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ความรู้เกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 52 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

ความรู้เกี่ยวกับขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ปานกลาง	6 (42.9)	8 (57.1)	0 (0.0)	14 (100.0)	8.935*	0.011
มาก	12 (12.2)	80 (81.6)	6 (6.1)	98 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 52 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 8.935$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.011 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ความรู้เกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 53 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

ความรู้เกี่ยวกับ ขนุน	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ^2	p-value
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ปานกลาง	7 (50.0)	7 (50.0)	14 (100.0)	5.333*	0.021
มาก	21 (21.4)	77 (78.6)	98 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 53 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 5.333$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.021 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ความรู้เกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 54 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกความรู้เกี่ยวกับขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

ความรู้เกี่ยวกับ ขนุน	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ปานกลาง	12 (85.7)	2 (14.3)	14 (100.0)	12.000*	0.001
มาก	36 (36.7)	62 (63.3)	98 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 54 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 12.000$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.001 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ ความรู้เกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร สามารถแยกเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 3.1 รายได้ต่อปีของครัวเรือน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 55 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

รายได้ต่อปีของครัวเรือน	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ไม่เกิน 300,000 บาท/ปี	9 (25.7)	16 (45.7)	10 (28.6)	35 (100.0)	17.931*	0.001
300,001-500,000 บาท/ปี	4 (8.5)	9 (19.1)	34 (72.3)	47 (100.0)		
มากกว่า 500,000 บาท/ปี	5 (16.7)	5 (16.7)	20 (66.7)	30 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อปีในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 55 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 17.931$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.001 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ รายได้ต่อปีของครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 56 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

รายได้ต่อปีของครัวเรือน	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ไม่เกิน 300,000 บาท/ปี	25 (71.4)	9 (25.7)	1 (2.9)	35 (100.0)	19.450*	0.001
300,001-500,000 บาท/ปี	12 (25.5)	23 (48.9)	12 (25.5)	47 (100.0)		
มากกว่า 500,000 บาท/ปี	11 (36.7)	12 (40.0)	7 (23.3)	30 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อปีในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 56 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 19.450$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.001 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ รายได้ต่อปีของครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธ์ นววิทย์เกษตรศาสตร์

ตารางที่ 57 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

รายได้ต่อปีของครัวเรือน	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ไม่เกิน 300,000 บาท/ปี	8 (22.9)	15 (42.9)	12 (34.3)	35 (100.0)	16.121*	0.003
300,001-500,000 บาท/ปี	2 (4.3)	10 (21.3)	35 (74.5)	47 (100.0)		
มากกว่า 500,000 บาท/ปี	2 (6.7)	8 (26.7)	20 (66.7)	30 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อปีในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 57 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 16.121$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.003 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ รายได้ต่อปีของครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธ์ นววิทย์เกษตรศาสตร์

ตารางที่ 58 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

รายได้ต่อปีของครัวเรือน	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ไม่เกิน 300,000 บาท/ปี	8 (22.9)	27 (77.1)	0 (0.0)	35 (100.0)	4.923 (ns)	0.295
300,001-500,000 บาท/ปี	7 (14.9)	37 (78.7)	3 (6.4)	47 (100.0)		
มากกว่า 500,000 บาท/ปี	3 (10.0)	24 (80.0)	3 (10.0)	30 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อปีในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 58 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 4.923$ โดยมี d.f. = 4 และได้ค่า p-value = 0.295 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ รายได้ต่อปีของครัวเรือนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสัทธี มณีวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 59 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

รายได้ต่อปีของครัวเรือน	ระดับความคิดเห็นด้าน		รวม	χ ²	p-value
	การตลาด				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ไม่เกิน 300,000 บาท/ปี	12 (34.3)	23 (65.7)	35 (100.0)	3.250 (ns)	0.197
300,001 - 500,000 บาท/ปี	8 (17.0)	39 (83.0)	47 (100.0)		
มากกว่า 500,000 บาท/ปี	8 (26.7)	22 (73.3)	30 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อปีในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 59 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 3.250$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.197 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ รายได้ต่อปีของครัวเรือนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธ์ นววิทย์เกษตรศาสตร์

ตารางที่ 60 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามรายได้ต่อปีของครัวเรือนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

รายได้ต่อปีของครัวเรือน	ระดับความคิดเห็นรวม		รวม	χ^2	p-value
	ทุกด้าน				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
ไม่เกิน 300,000 บาท/ปี	25 (71.4)	10 (28.6)	35 (100.0)	17.897*	0.000
300,001 - 500,000 บาท/ปี	12 (25.5)	35 (74.5)	47 (100.0)		
มากกว่า 500,000 บาท/ปี	11 (36.7)	19 (63.3)	30 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อปีในครัวเรือนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 60 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 17.897$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.000 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ รายได้ต่อปีของครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธี นนทวิทย์เกษตรศาสตร์

สมมติฐานที่ 3.2 จำนวนแรงงานในการปลูกขนุน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 61 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

จำนวนแรงงานในการ ปลูกขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
1 - 2 คน	17 (20.7)	27 (32.9)	38 (46.3)	82 (100.0)	14.698*	0.001
3 คนขึ้นไป	1 (3.3)	3 (10.0)	26 (86.7)	15 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนแรงงานในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 61 สามารถได้ค่า $\chi^2 = 14.698$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.001 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนแรงงานในการปลูกขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิณี นวลวิทย์เกษตรศาสตร์

ตารางที่ 62 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการปลูกขนุนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

จำนวนแรงงานในการ ปลูกขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
1 - 2 คน	44 (53.7)	25 (30.5)	13 (15.9)	82 (100.0)	15.054*	0.001
3 คนขึ้นไป	4 (13.3)	19 (63.3)	7 (23.3)	15 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนแรงงานในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 62 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 15.054$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.001 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนแรงงานในการปลูกขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 63 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการปลูกขนุน และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

จำนวนแรงงานในการ ปลูกขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
1 - 2 คน	12 (14.6)	30 (36.6)	40 (48.8)	82 (100.0)	15.897*	0.000
3 คนขึ้นไป	0 (0.0)	3 (10.0)	27 (90.0)	15 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนแรงงานในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 63 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 15.897$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.000 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนแรงงานในการปลูกขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 64 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการปลูกขนุนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

จำนวนแรงงานในการ ปลูกขนุน	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
1 - 2 คน	16 (19.5)	63 (76.8)	3 (3.7)	82 (100.0)	4.022 (ns)	0.134
3 คนขึ้นไป	2 (6.7)	25 (83.3)	3 (10.0)	15 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนแรงงานในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 64 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 4.022$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.134 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนแรงงานในการปลูกขนุนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 65 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการปลูกขนุนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

จำนวนแรงงานในการ ปลูกขนุน	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	ด้านการตลาด				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
1 - 2 คน	26 (31.7)	56 (68.3)	82 (100.0)	7.345*	0.007
3 คนขึ้นไป	2 (6.7)	28 (93.3)	15 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนแรงงานในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 65 สามารถได้ค่า $\chi^2 = 7.345$ โดยมี d.f. =1 และได้ค่า p-value = 0.007 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนแรงงานในการปลูกขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 66 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามจำนวนแรงงานในการปลูกขนุนและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

จำนวนแรงงานในการปลูก ขนุน	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ2	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
1 - 2 คน	44 (53.7)	38 (46.3)	82 (100.0)	14.584*	0.000
3 คนขึ้นไป	4 (13.3)	26 (86.7)	15 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนแรงงานในการปลูกขนุน กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 66 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 14.584$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.000 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ จำนวนแรงงานในการปลูกขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 3.3 สภาพหนี้สิน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขุ่นของเกษตรกร

ตารางที่ 67 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขุ่น ของเกษตรกรด้านพันธุ์ขุ่น

สภาพหนี้สิน	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขุ่น			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
กู้	8 (13.8)	20 (34.5)	30 (51.7)	58 (100.0)	3.667 (ns)	0.160
ไม่กู้	10 (18.5)	10 (18.5)	34 (63.0)	54 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพหนี้สินกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขุ่นของเกษตรกรด้านพันธุ์ขุ่น ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 67 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 3.667$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.160 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือสภาพหนี้สินไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขุ่นของเกษตรกรด้านพันธุ์ขุ่น ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 68 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

สภาพหนี้สิน	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
กู้	25 (43.1)	25 (43.1)	8 (13.8)	58 (100.0)	1.561 (ns)	0.458
ไม่กู้	23 (42.6)	19 (35.2)	12 (22.2)	54 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพหนี้สินกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 68 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 1.561$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.458 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือสภาพหนี้สินไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 69 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

สภาพหนี้สิน	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
กู้	5 (8.6)	16 (27.6)	37 (63.8)	58 (100.0)	0.953 (ns)	0.621
ไม่กู้	7 (13.0)	17 (31.5)	30 (55.6)	54 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพหนี้สินกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 69 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.953$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.621 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ สภาพหนี้สินไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 70 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

สภาพหนี้สิน	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
กู้	8 (13.8)	47 (81.0)	3 (5.2)	58 (100.0)	0.489 (ns)	0.783
ไม่กู้	10 (18.5)	41 (75.9)	3 (5.6)	54 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพหนี้สินกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 70 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.489$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.783 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ สภาพหนี้สินไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 71 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรด้านการตลาด

สภาพหนี้สิน	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	ด้านการตลาด				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
กู้	14 (24.1)	44 (75.9)	58 (100.0)	0.048 (ns)	0.827
ไม่กู้	14 (25.9)	40 (74.1)	54 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพหนี้สินกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 71 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.048$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.827 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือสภาพหนี้สินไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 72 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามสภาพหนี้สินและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ของเกษตรกรรวมทุกด้าน

สภาพหนี้สิน	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
กู้	25	33	58	0.003	0.956
	(43.1)	(56.9)	(100.0)	(ns)	
ไม่กู้	23	31	54		
	(42.6)	(57.4)	(100.0)		
รวม	48	64	112		
	(42.9)	(57.1)	(100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพหนี้สินกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 72 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.003$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.956 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือสภาพหนี้สินไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4 ปัจจัยการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร สามารถแยกเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้ คือ

สิงสิทธี มตาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สมมติฐานที่ 4.1 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านสื่อบุคคล มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

สมมติฐานที่ 4.1.1 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 73 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อน
เกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านเพื่อน เกษตรกร	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	18 (16.8)	30 (28.0)	59 (55.1)	107 (100.0)	3.925 (ns)	0.140
ไม่เคย	0 (0.0)	0 (0.0)	5 (100.0)	5 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร
กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัด
ระยอง ในตารางที่ 73 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 3.925$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.140 (ซึ่งมีค่า
มากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเพื่อนเกษตรกรเกี่ยวกับขนุนไม่มี
ความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวัง
จันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 74 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อน
เกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านเพื่อน เกษตรกร	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	48 (44.9)	42 (39.3)	17 (15.9)	107 (100.0)	7.449*	0.024
ไม่เคย	0 (0.0)	2 (40.0)	3 (60.0)	5 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร
กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัด
ระยอง ในตารางที่ 74 สามารถได้ค่า $\chi^2 = 7.449$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.024 (ซึ่งมีค่า
น้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเพื่อนเกษตรกรเกี่ยวกับขนุนมี
ความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวัง
จันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 75 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อน
เกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านเพื่อน เกษตรกร	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	12 (11.2)	33 (30.8)	62 (57.9)	107 (100.0)	3.515 (ns)	0.172
ไม่เคย	0 (0.0)	0 (0.0)	5 (100.0)	5 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร
กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัด
ระยอง ในตารางที่ 75 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 3.515$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.172 (ซึ่งมีค่า
มากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเพื่อนเกษตรกรเกี่ยวกับขนุนไม่มี
ความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวัง
จันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 76 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อน
เกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านเพื่อน เกษตรกร	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	18 (16.8)	83 (77.6)	6 (5.6)	107 (100.0)	1.427 (ns)	0.490
ไม่เคย	0 (0.0)	5 (100.0)	0 (0.0)	5 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร
กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัด
ระยอง ในตารางที่ 76 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 1.427$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.490 (ซึ่งมีค่า
มากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเพื่อนเกษตรกรเกี่ยวกับขนุนไม่มี
ความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวัง
จันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 77 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อน
เกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ2	p-value
	ด้านการตลาด				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
เคย	28 (26.2)	79 (73.8)	107 (100.0)	1.745 (ns)	0.187
ไม่เคย	0 (0.0)	5 (100.0)	5 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 77 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 1.745$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.187 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเพื่อนเกษตรกรเกี่ยวกับขนุนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 78 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อน
เกษตรกร และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	48 (44.9)	59 (55.1)	107 (100.0)	3.925*	0.048
ไม่เคย	0 (0.0)	5 (100.0)	5 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเพื่อนเกษตรกร กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 78 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 3.925$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.048 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเพื่อนเกษตรกรเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.1.2 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 79 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านผู้นำท้องถิ่น	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	10 (16.4)	22 (36.1)	29 (47.5)	61 (100.0)	6.477*	0.039
ไม่เคย	8 (15.7)	8 (15.7)	35 (68.6)	51 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 79 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 6.477$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.039 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านผู้นำท้องถิ่นเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสัทธี มณีวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 80 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านผู้นำท้องถิ่น	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	32 (52.5)	16 (26.2)	13 (21.3)	61 (100.0)	9.590*	0.008
ไม่เคย	16 (31.4)	28 (54.9)	7 (13.7)	51 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่นกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 80 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 9.590$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.008 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านผู้นำท้องถิ่นเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 81 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น และระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านผู้นำท้องถิ่น	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	10 (16.4)	20 (32.8)	31 (50.8)	61 (100.0)	6.349*	0.042
ไม่เคย	2 (3.9)	13 (25.5)	36 (70.6)	51 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 81 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 6.349$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.042 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านผู้นำท้องถิ่นเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 82 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านผู้นำท้องถิ่น	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	12 (19.7)	49 (80.3)	0 (0.0)	61 (100.0)	8.310*	0.016
ไม่เคย	6 (11.8)	39 (76.5)	6 (11.8)	51 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 82 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 8.310$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.016 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านผู้นำท้องถิ่นเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 83 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	ด้านการตลาด				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	20 (32.8)	41 (67.2)	61 (100.0)	4.332*	0.037
ไม่เคย	8 (15.7)	43 (84.3)	51 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 83 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 4.332$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.037 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านผู้นำท้องถิ่นเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 84 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ2	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	32 (52.5)	29 (47.5)	61 (100.0)	5.043*	0.025
ไม่เคย	16 (31.4)	35 (68.6)	51 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 84 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 5.043$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.025 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านผู้นำท้องถิ่นเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.1.3 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง มีความสัมพันธ์กับการ
ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 85 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติ
พี่น้อง และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านญาติพี่น้อง	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	16 (17.0)	26 (27.7)	52 (55.3)	94 (100.0)	0.836 (ns)	0.659
ไม่เคย	2 (11.1)	4 (22.2)	12 (66.7)	18 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง กับ
ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
ในตารางที่ 85 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.836$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.659 (ซึ่งมีค่ามากกว่า
ระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านญาติพี่น้องเกี่ยวกับขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับ
ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสัทธี นนทวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 86 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง และระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านญาติพี่น้อง	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	42 (44.7)	32 (34.0)	20 (21.3)	94 (100.0)	8.377*	0.015
ไม่เคย	6 (33.3)	12 (66.7)	0 (0.0)	18 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 86 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 8.377$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.015 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านญาติพี่น้องเกี่ยวกับขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 87 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านญาติพี่น้อง	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	11 (11.7)	28 (29.8)	55 (58.5)	94 (100.0)	0.721 (ns)	0.697
ไม่เคย	1 (5.6)	5 (27.8)	12 (66.7)	18 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 87 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.721$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.697 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านญาติพี่น้องเกี่ยวกับขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 88 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านญาติพี่น้อง	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	14 (14.9)	77 (81.9)	3 (3.2)	94 (100.0)	6.458*	0.040
ไม่เคย	4 (22.2)	11 (61.1)	3 (16.7)	18 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 88 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 6.458$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.040 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านญาติพี่น้องเกี่ยวกับขนุน มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 89 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	ด้านการตลาด				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
เคย	26 (27.7)	68 (72.3)	94 (100.0)	2.206 (ns)	0.137
ไม่เคย	2 (11.1)	16 (88.9)	18 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 89 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.206$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.137 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านญาติพี่น้องเกี่ยวกับขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 90 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ2	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
เคย	42	52	94	0.794	0.373
	(44.7)	(55.3)	(100.0)	(ns)	
ไม่เคย	6	12	18		
	(33.3)	(66.7)	(100.0)		
รวม	48	64	112		
	(42.9)	(57.1)	(100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 90 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 0.794$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.373 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านญาติพี่น้องเกี่ยวกับขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.1.4 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 91 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	7 (26.9)	10 (38.5)	9 (34.6)	26 (100.0)	7.211*	0.027
ไม่เคย	11 (12.8)	20 (23.3)	55 (64.0)	86 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 91 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.211$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.027 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสัทธี นนทวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 92 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	18 (69.2)	7 (26.9)	1 (3.8)	26 (100.0)	10.535*	0.005
ไม่เคย	30 (34.9)	37 (43.0)	19 (22.1)	86 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 92 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 10.535$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.005 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 93 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	7 (26.9)	10 (38.5)	9 (34.6)	26 (100.0)	12.829*	0.002
ไม่เคย	5 (5.8)	23 (26.7)	58 (67.4)	86 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 93 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 12.829$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.002 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 94 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุนผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	5 (19.2)	21 (80.8)	0 (0.0)	26 (100.0)	2.045 (ns)	0.360
ไม่เคย	13 (15.1)	67 (77.9)	6 (7.0)	86 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 94 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.045$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.360 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับขนุนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 95 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ^2	p-value
	ด้านการตลาด				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
เคย	10 (38.5)	16 (61.5)	26 (100.0)	3.273 (ns)	0.070
ไม่เคย	18 (20.9)	68 (79.1)	86 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 95 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 3.273$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.070 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับขนุนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 96 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ^2	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
เคย	18 (69.2)	8 (30.8)	26 (100.0)	9.617*	0.002
ไม่เคย	30 (34.9)	56 (65.1)	86 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 96 สามารถได้ค่า $\chi^2 = 9.617$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.002 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารผ่านเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.2 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านสื่อมวลชน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

สมมติฐานที่ 4.2.1 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านรายการวิทยุ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 97 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านรายการวิทยุ	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	17 (17.5)	25 (25.8)	55 (56.7)	97 (100.0)	1.255	0.534
ไม่เคย	1 (6.7)	5 (33.3)	9 (60.0)	15 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง ในตารางที่ 97 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 1.255$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.534 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 98 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านรายการวิทยุ	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	42 (43.3)	35 (36.1)	20 (20.6)	97 (100.0)	5.017	0.081
ไม่เคย	6 (40.0)	9 (60.0)	0 (0.0)	15 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 98 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 5.017$ โดยมี d.f. =2 และได้ค่า p-value = 0.081 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ ไม่มี ความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 99 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านรายการวิทยุ	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	10 (10.3)	29 (29.9)	58 (59.8)	97 (100.0)	0.157	0.925
ไม่เคย	2 (13.3)	4 (26.7)	9 (60.0)	15 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 99 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.157$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.925 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 100 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านรายการวิทยุ	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	14 (14.4)	77 (79.4)	6 (6.2)	97 (100.0)	2.198	0.333
ไม่เคย	4 (26.7)	11 (73.3)	0 (0.0)	15 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 100 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.198$ โดยมี d.f. =2 และได้ค่า p-value = 0.333 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ ไม่มี ความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 101 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ	ระดับความคิดเห็น ด้าน		รวม	χ ²	p-value
	การตลาด				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
เคย	25	72	97	0.231	0.631
	(25.8)	(74.2)	(100.0)		
ไม่เคย	3	12	15		
	(20.0)	(80.0)	(100.0)		
รวม	28	84	112		
	(25.0)	(75.0)	(100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 101 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.231$ โดยมี d.f. =1 และได้ค่า p-value = 0.631 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 102 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
เคย	42	55	97	0.058	0.810
	(43.3)	(56.7)	(100.0)		
ไม่เคย	6	9	15		
	(40.0)	(60.0)	(100.0)		
รวม	48	64	112		
	(42.9)	(57.1)	(100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 102 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.058$ โดยมี d.f. =1 และได้ค่า p-value = 0.810 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านรายการวิทยุ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.2.2 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความ
คิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 103 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์
และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านโทรทัศน์	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	8 (10.5)	18 (23.7)	50 (65.8)	76 (100.0)	8.466*	0.015
ไม่เคย	10 (27.8)	12 (33.3)	14 (38.9)	36 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์ กับ
ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
ในตารางที่ 103 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 8.466$ โดยมี d.f. =2 และได้ค่า p-value = 0.015 (ซึ่งมีค่าน้อย
กว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับ
ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิณี นวลวิทย์เกษตรศาสตร์

ตารางที่ 104 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านโทรทัศน์	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	27 (35.5)	33 (43.4)	16 (21.1)	76 (100.0)	5.346 (ns)	0.069
ไม่เคย	21 (58.3)	11 (30.6)	4 (11.1)	36 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง ในตารางที่ 104 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 5.346$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.069 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านโทรทัศน์ ไม่มี ความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 105 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านโทรทัศน์	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	9 (11.8)	16 (21.1)	51 (67.1)	76 (100.0)	8.056*	0.018
ไม่เคย	3 (8.3)	17 (47.2)	16 (44.4)	36 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 105 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 8.056$ โดยมี d.f. =2 และได้ค่า p-value = 0.018 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 106 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านโทรทัศน์	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	10 (13.2)	60 (78.9)	6 (7.9)	76 (100.0)	4.095 (ns)	0.129
ไม่เคย	8 (22.2)	28 (77.8)	0 (0.0)	36 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 106 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 4.095$ โดยมี d.f. =2 และได้ค่า p-value = 0.129 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านโทรทัศน์ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 107 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	ด้านการตลาด				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	14 (18.4)	62 (81.6)	76 (100.0)	5.458*	0.019
ไม่เคย	14 (38.9)	22 (61.1)	36 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 107 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 5.458$ โดยมี d.f. =1 และได้ค่า p-value = 0.019 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 108 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
เคย	27 (35.5)	49 (64.5)	76 (100.0)	5.189*	0.023
ไม่เคย	21 (58.3)	15 (41.7)	36 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านโทรทัศน์ กับระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง ในตารางที่ 108คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 5.189$ โดยมี d.f. =1 และได้ค่า p-value = 0.023 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.2.3 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ มีความสัมพันธ์กับความ
คิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 109 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่าน
หนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	3 (9.1)	10 (30.3)	20 (60.6)	33 (100.0)	1.733 (ns)	0.420
ไม่เคย	15 (19.0)	20 (25.3)	44 (55.7)	79 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์ กับ
ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
ในตารางที่ 109 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 1.733$ โดยมี d.f. =2 และได้ค่า p-value = 0.420 (ซึ่งมีค่า
มากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ไม่มี
ความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวัง
จันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสัทธี นตวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 110 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	14 (42.4)	15 (45.5)	4 (12.1)	33 (100.0)	1.317 (ns)	0.518
ไม่เคย	34 (43.0)	29 (36.7)	16 (20.3)	79 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์ กับระดับความคิดเห็นต่อการขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 110 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 1.317$ โดยมี d.f. =2 และได้ค่า p-value = 0.518 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 111 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	7 (21.2)	6 (18.2)	20 (60.6)	33 (100.0)	6.838*	0.033
ไม่เคย	5 (6.3)	27 (34.2)	47 (59.5)	79 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง ในตารางที่ 111 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 6.838$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.033 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านหนังสือพิมพ์มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 112 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่าน
หนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

การรับข่าวสารเกี่ยวกับ ขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p- value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	5 (15.2)	28 (84.8)	0 (0.0)	33 (100.0)	2.766 (ns)	0.251
ไม่เคย	13 (16.5)	60 (75.9)	6 (7.6)	79 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 112 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.766$ โดยมี d.f. =2 และได้ค่า p-value = 0.251 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 113 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ ²	p-value
	ด้านการตลาด				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
เคย	8	25	33	0.014	0.905
	(24.2)	(75.8)	(100.0)	(ns)	
ไม่เคย	20	59	79		
	(25.3)	(74.7)	(100.0)		
รวม	28	84	112		
	(25.0)	(75.0)	(100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 113 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.014$ โดยมี d.f. =1 และได้ค่า p-value = 0.905 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 114 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ^2	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง	มาก			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
เคย	14 (42.4)	19 (57.6)	33 (100.0)	0.004 (ns)	0.952
ไม่เคย	34 (43.0)	45 (57.0)	79 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านหนังสือพิมพ์ กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 114 สามารถได้ค่า $\chi^2 = 0.004$ โดยมี d.f. =1 และได้ค่า p-value = 0.952 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.3 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

สมมติฐานที่ 4.3.1 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านการประชุม มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 115 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการ
ประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านการประชุม	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	12 (14.0)	21 (24.4)	53 (61.6)	86 (100.0)	3.113 (ns)	0.211
ไม่เคย	6 (23.1)	9 (34.6)	11 (42.3)	26 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการประชุมกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 115 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 3.113$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.211 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านการประชุมไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 116 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการ
ประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านการประชุม	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	33 (38.4)	33 (38.4)	20 (23.3)	86 (100.0)	7.864*	0.020
ไม่เคย	15 (57.7)	11 (42.3)	0 (0.0)	26 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการประชุมกับระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 116 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.864$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.020 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านการประชุมมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 117 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการ
ประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านการประชุม	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	9 (10.5)	21 (24.4)	56 (65.1)	86 (100.0)	4.959 (ns)	0.084
ไม่เคย	3 (11.5)	12 (46.2)	11 (42.3)	26 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการประชุมกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 117 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 4.959$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.084 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านการประชุมไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 118 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการ
ประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านการประชุม	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	12 (14.0)	68 (79.1)	6 (7.0)	86 (100.0)	2.860 (ns)	0.239
ไม่เคย	6 (23.1)	20 (76.9)	0 (0.0)	26 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการประชุมกับ
ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัด
ระยอง ในตารางที่ 118 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.860$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.239 (ซึ่งมี
ค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านการประชุมไม่มี
ความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวัง
จันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 119 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการ
ประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุนผ่าน การประชุม	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ^2	p-value
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	18 (20.9)	68 (79.1)	86 (100.0)	3.273 (ns)	0.070
ไม่เคย	10 (38.5)	16 (61.5)	26 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการประชุมกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 119 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 3.273$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.070 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านการประชุมไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 120 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการประชุม และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุนผ่าน การประชุม	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ^2	p-value
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	33 (38.4)	53 (61.6)	86 (100.0)	3.043 (ns)	0.081
ไม่เคย	15 (57.7)	11 (42.3)	26 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการประชุมกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 120 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 3.043$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.081 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านการประชุมไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.3.2 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านการสาธิต มีความสัมพันธ์กับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 121 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

การรับ ข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านการ สาธิต	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	6 (10.7)	18 (32.1)	32 (57.1)	56 (100.0)	3.200 (ns)	0.202
ไม่เคย	12 (21.4)	12 (21.4)	32 (57.1)	56 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิตกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 121 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 3.200$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.202 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิต ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 122 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการ
 สาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

การรับ ข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านการ สาธิต	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	24 (42.9)	19 (33.9)	13 (23.2)	56 (100.0)	2.618 (ns)	0.270
ไม่เคย	24 (42.9)	25 (44.6)	7 (12.5)	56 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิตกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง ในตารางที่ 122 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.618$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.270 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิต ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สิงสิทธี มณีวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 123 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการ
สาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิต	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	5 (8.9)	17 (30.4)	34 (60.7)	56 (100.0)	0.379 (ns)	0.828
ไม่เคย	7 (12.5)	16 (28.6)	33 (58.9)	56 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิตกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 123 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 0.379$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.828 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิต ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 124 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการ
 สาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิต	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	7 (12.5)	46 (82.1)	3 (5.4)	56 (100.0)	1.071 (ns)	0.585
ไม่เคย	11 (19.6)	42 (75.0)	3 (5.4)	56 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิตกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 124 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 1.071$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.585 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิต ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 125 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการ
สาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุนผ่าน การสาธิต	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ^2	p-value
	ด้านการตลาด				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	16 (28.6)	40 (71.4)	56 (100.0)	0.762 (ns)	0.383
ไม่เคย	12 (21.4)	44 (78.6)	56 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิตกับระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 125 จำนวนได้ค่า $\chi^2 = 0.762$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.383 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิต ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 126 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการ
สาธิตและระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุนผ่าน	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ^2	p-value
	ปานกลาง	มาก			
การสาธิต	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
เคย	24 (42.9)	32 (57.1)	56 (100.0)	0.000 (ns)	1.000
ไม่เคย	24 (42.9)	32 (57.1)	56 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิตกับ ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง ในตารางที่ 126 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 0.000$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 1.000 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านการสาธิต ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.3.3 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านนิทรรศการ มีความสัมพันธ์กับการ
ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ตารางที่ 127 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการ	ระดับความคิดเห็นด้านพันธุ์ขนุน			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	4 (19.0)	8 (38.1)	9 (42.9)	21 (100.0)	2.300 (ns)	0.317
ไม่เคย	14 (15.4)	22 (24.2)	55 (60.4)	91 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	30 (26.8)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 127 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.300$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.317 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านนิทรรศการ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพันธุ์ขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 128 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการ และระดับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการ	ระดับความคิดเห็นด้านพื้นที่การปลูก			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	13 (61.9)	7 (33.3)	1 (4.8)	21 (100.0)	4.903 (ns)	0.086
ไม่เคย	35 (38.5)	37 (40.7)	19 (20.9)	91 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	44 (39.3)	20 (17.9)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 128 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 4.903$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.086 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านนิทรรศการ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านพื้นที่การปลูก ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 129 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการ	ระดับความคิดเห็นด้านการดูแลรักษา			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	4 (19.0)	10 (47.6)	7 (33.3)	21 (100.0)	7.598*	0.022
ไม่เคย	8 (8.8)	23 (25.3)	60 (65.9)	91 (100.0)		
รวม	12 (10.7)	33 (29.5)	67 (59.8)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 129 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.598$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.022 (ซึ่งมีค่าน้อยระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านนิทรรศการ มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการดูแลรักษา ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 130 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการ	ระดับความคิดเห็นด้านการเก็บเกี่ยว			รวม	χ^2	p-value
	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	0 (0.0)	21 (100.0)	0 (0.0)	21 (100.0)	7.049*	0.029
ไม่เคย	18 (19.8)	67 (73.6)	6 (6.6)	91 (100.0)		
รวม	18 (16.1)	88 (78.6)	6 (5.4)	112 (100.0)		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 130 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.049$ โดยมี d.f. = 2 และได้ค่า p-value = 0.029 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านนิทรรศการ มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการเก็บเกี่ยว ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 131 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุนผ่าน นิทรรศการ	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ^2	p-value
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	8 (38.1)	13 (61.9)	21 (100.0)	2.364 (ns)	0.124
ไม่เคย	20 (22.0)	71 (78.0)	91 (100.0)		
รวม	28 (25.0)	84 (75.0)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 131 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 2.364$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.124 (ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านนิทรรศการ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการตลาด ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 132 จำนวนและร้อยละของเกษตรกร จำแนกตามการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการ และระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน

การรับข่าวสาร เกี่ยวกับขนุนผ่าน นิทรรศการ	ระดับความคิดเห็น		รวม	χ^2	p-value
	รวมทุกด้าน				
	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)			
เคย	13 (61.9)	8 (38.1)	21 (100.0)	3.829 (ns)	0.050
ไม่เคย	35 (38.5)	56 (61.5)	91 (100.0)		
รวม	48 (42.9)	64 (57.1)	112 (100.0)		

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านนิทรรศการกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ในตารางที่ 132 คำนวณได้ค่า $\chi^2 = 3.829$ โดยมี d.f. = 1 และได้ค่า p-value = 0.050 (ซึ่งมีค่าเท่ากับระดับนัยสำคัญ 0.05) ผลสรุปคือ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านนิทรรศการ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรรวมทุกด้าน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 133 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐาน	ระดับความคิดเห็นของเกษตรกร	
	ไม่มีความสัมพันธ์	มีความสัมพันธ์
1. ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์กับ		
ความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกร		
1.1 เพศ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกร	✓	
1.2 อายุ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกร		✓ ด้านพันธุ์ขุน ด้านพื้นที่การปลูก
1.3 ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกร		✓ ด้านพันธุ์ขุน ด้านการดูแลรักษา ด้านการเก็บเกี่ยว
1.4 จำนวนสมาชิกในครัวเรือน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกร		✓ ด้านพันธุ์ขุน ด้านพื้นที่การปลูก ด้านการตลาด โดยรวมทุกด้าน
1.5 สถานภาพการสมรส มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกร		✓ ด้านพื้นที่การปลูก ด้านการเก็บเกี่ยว
1.6 ประสบการณ์ในการปลูกรุ่น มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกร		✓ ด้านพื้นที่การปลูก ด้านการเก็บเกี่ยว
1.7 อาชีพเดิมก่อนปลูกรุ่น มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกร		✓ ด้านการเก็บเกี่ยว
2. ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับการปลูกรุ่น มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกรุ่นของเกษตรกร		
		✓ ด้านพันธุ์ขุน ด้านพื้นที่การปลูก ด้านการดูแลรักษา ด้านการเก็บเกี่ยว ด้านการตลาด โดยรวมทุกด้าน

ตารางที่ 133 (ต่อ)

การทดสอบสมมติฐาน	ระดับความคิดเห็นของเกษตรกร	
	ไม่มีความสัมพันธ์	มีความสัมพันธ์
3. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับความ		
คิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		
3.1 รายได้ต่อปีของครัวเรือน มีความสัมพันธ์ กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		✓ ด้านพันธุ์ขนุน ด้านพื้นที่การปลูก ด้านการดูแลรักษา โดยรวมทุกด้าน
3.2 ขนาดการถือครองพื้นที่ มีความสัมพันธ์กับ ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		✓ ด้านพื้นที่การปลูก ด้านการดูแลรักษา ด้านการตลาด โดยรวมทุกด้าน
3.3 จำนวนแรงงาน มีความสัมพันธ์กับความ คิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		✓ ด้านพันธุ์ขนุน ด้านพื้นที่การปลูก ด้านการดูแลรักษา ด้านการตลาด โดยรวมทุกด้าน
3.4 สภาพหนี้สิน มีความสัมพันธ์กับการ ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร	✓	
4. ปัจจัยการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนมี		
ความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของ		
เกษตรกร		
4.1 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านสื่อบุคคล		
มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน		
ของเกษตรกร		
4.1.1 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่าน เพื่อนเกษตรกร มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อ การปลูกขนุนของเกษตรกร		✓ ด้านพื้นที่การปลูก โดยรวมทุกด้าน

ตารางที่ 133 (ต่อ)

การทดสอบสมมติฐาน	ระดับความคิดเห็นของเกษตรกร	
	ไม่มีความสัมพันธ์	มีความสัมพันธ์
4.1.2 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านผู้นำท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		✓ ด้านพันธุ์ขนุน ด้านพื้นที่การปลูก ด้านการดูแลรักษา ด้านการเก็บเกี่ยว ด้านการตลาด โดยรวมทุกด้าน
4.1.3 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านญาติพี่น้อง มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		✓ ด้านพื้นที่การปลูก ด้านการเก็บเกี่ยว
4.1.4 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		✓ ด้านพันธุ์ขนุน ด้านพื้นที่การปลูก ด้านการดูแลรักษา โดยรวมทุกด้าน
4.2 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านสื่อมวลชน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		
4.2.1 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านรายการวิทยุ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร	✓	
4.2.2 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		✓ ด้านพันธุ์ขนุน ด้านการดูแลรักษา ด้านการตลาด โดยรวมทุกด้าน
4.2.3 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านหนังสือพิมพ์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		✓ ด้านการดูแลรักษา

ตารางที่ 133 (ต่อ)

การทดสอบสมมติฐาน	ระดับความคิดเห็นของเกษตรกร	
	ไม่มีความสัมพันธ์	มีความสัมพันธ์
4.3 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านสื่อกิจกรรม มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		
4.3.1 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านการประชุม มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		✓ ด้านพื้นที่การปลูก
4.3.2 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านการสาธิต มีความสัมพันธ์กับการความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร	✓	
4.3.3 การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านนิทรรศการ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร		✓ ด้านการดูแลรักษา ด้านการเก็บเกี่ยว

ตอนที่ 7 ปัญหาและข้อเสนอแนะในการปลูกขนุนละเกษตรกร

ปัญหาในการปลูกขนุนของเกษตรกร

ปัญหาด้านการปลูกขนุน

1. ด้านการปลูกความเหมาะสมของพื้นที่ในการปลูกขนุน พบว่าเกษตรกรพบปัญหาเรื่องทำเลที่ตั้งที่ไกลแหล่งน้ำ ทำให้น้ำที่ใช้ในการปลูกขนุนไม่เพียงพอทำให้ขนุนเจริญเติบโตช้าและให้ผลผลิตไม่ได้เต็มที่

2. ด้านแมลงพบว่า เกษตรได้รับความเดือดร้อนจากแมลงวันทองที่เป็นศัตรูพืชตัวอันตราย ทำความเสียหายให้กับผลผลิต และในช่วงเดือนเมษายน-มิถุนายนของทุกปีจะมีแมลงวันทองมากทำให้เกิดความเสียหายแก่เกษตรกร

ปัญหาการส่งเสริมของภาครัฐ

ภาครัฐไม่ค่อยให้ความสำคัญกับเกษตรกรที่ปลูกขนุนเท่าที่ควรมีการพบปะให้ความรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กันน้อยเกินไป รวมถึงเรื่องข่าวสารเกี่ยวกับขนุนด้วย

ปัญหาด้านผู้นำท้องถิ่น

การพูดคุยกันในเรื่องขนุนมีไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะได้จากเพื่อนเกษตรกรที่ปลูกขนุนและญาติพี่น้องที่ปลูกขนุน

ปัญหาด้านราคา

ในเรื่องนี้ไม่ค่อยมีปัญหามากนักเพราะ ราคาขนุนเป็นที่น่าสนใจ แต่ก็จะมีบางช่วงที่ราคาขนุนตกลง เพราะว่าเป็นฤดูของผลไม้อื่น เช่นทุเรียน เงาะ มังคุด เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการปลูกขนุนของเกษตรกร

การปลูกขนุน

เกษตรกรส่วนมากต้องการน้ำที่ใช้ในการปลูกขนุนเพิ่มมากขึ้น เมื่อถึงฤดูแล้งเกษตรกรจะขาดน้ำที่ใช้ในการปลูกขนุนทำให้เกิดความเสียหาย ได้ผลผลิตไม่เต็มที่ และขนุนจะเป็นสนิมเพราะการให้น้ำไม่เพียงพอ

การส่งเสริมของภาครัฐ

เกษตรกรอยากให้เจ้าหน้าที่ของรัฐให้ความสนใจ เกษตรกรผู้ปลูกขนุนให้มากกว่านี้โดยอาจจะมีการพูดคุยกันประชุมกันให้ความรู้หรือ เทคโนโลยีใหม่อย่างน้อยเดือนละครั้ง

ผู้นำท้องถิ่น

มีการพูดคุยประชาสัมพันธ์ ว่ามีการจัดการประชุมด้านการเกษตรให้ดีกว่านี้ที่ผ่านมามีการประชุมประชาสัมพันธ์ เกษตรกรไม่ค่อยได้รับข้อมูลข่าวสาร

ด้านราคา

ราคามีความพอใจในราคาที่เป็น อยู่อาจจะมียางช่วงที่ราคาคงมากแต่เป็นแค่ช่วงเวลาสั้น ส่วนที่รับซื้อมีเพียงพอกับความต้องการ

ข้อวิจารณ์

จากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง โดยผู้วิจัยทำการศึกษาจากเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 112 คน ซึ่งแบ่งผลการวิจัยออกเป็น 7 ตอน ผู้ศึกษามีข้อวิจารณ์ดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลของเกษตรกร

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า เกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 25–60 ปี และมีอายุเฉลี่ย 42.45 ปี ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาประถมศึกษาซึ่งใกล้เคียงกับผลการวิจัยของณัฐวุฒิ พลอยอร่าม (2531) ที่ศึกษาเรื่องการผลิตและการตลาดของขนุนในตำบลสุรศักดิ์ อำเภอสรีราชา จังหวัดชลบุรีและพบว่า เกษตรกรส่วนมากเป็นเพศชาย จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีอายุเฉลี่ย 48.11 ปี สะท้อนให้เห็นว่าเกษตรกรผู้ปลูกขนุนนั้น มักจะเป็นผู้ระดับการศึกษาต่ำและอยู่ในวัยกลางคน ในขณะที่เกษตรกรที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาขึ้นไปมีสัดส่วนค่อนข้างน้อย เนื่องจากมีโอกาสในการประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมหรือบริการที่มีรายได้สูงกว่าภาคเกษตร

ในขณะที่จำนวนสมาชิกในครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างนั้นมีจำนวนเฉลี่ย 4.14 คน เมื่อเทียบกับผลการวิจัยของณัฐวุฒิ พลอยอร่ามซึ่งระบุว่าจำนวน 6 คนแล้ว จึงมีจำนวนน้อยกว่า แสดงให้เห็นว่าขนาดของครอบครัวของเกษตรกรผู้ปลูกขนุนในอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง อาจจะเป็นเพราะผลจากการคุมกำเนิดหรือสมาชิกในครอบครัวย้ายไปทำงานประกอบอาชีพในที่อื่น และการดำเนินการปลูกขนุนนั้นไม่จำเป็นต้องใช้แรงงานจำนวนมาก

สถานภาพสมรสพบว่าเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแสดงให้เห็นว่าเกษตรกรยังมีความเป็นอยู่แบบครอบครัว และส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการปลูกขนุนไม่เกิน 5 ปี ซึ่งยังถือว่ายังไม่ได้ประสบการณ์ปลูกมาอย่างยาวนานนัก ภาครัฐจึงยังควรให้คำแนะนำหรือการส่งเสริมความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการปลูกขนุนอยู่ เนื่องจากตลาดของขนุนยังมีความต้องการ

เพิ่ม ประกอบกับอำเภอวังจันทร์มีแหล่งรับซื้อขุมนเป็นจำนวนมาก (สำนักงานเกษตรอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง, 2550)

แต่อย่างไรก็ตามอาชีพเดิมของเกษตรกรผู้ปลูกขุมนส่วนใหญ่เคยประกอบอาชีพทำไร่ ดังนั้นจึงน่าจะมีพื้นฐานความรู้ในภาคการเกษตรมาเป็นทุนเดิม ความรู้ในส่งเสริมจึงควรเน้นที่ความรู้เฉพาะเกี่ยวกับพืชขุมน ว่าควรเอาใจใส่ในส่วนใดและมีความแตกต่างจากพืชชนิดอื่นอย่างไร

ตอนที่ 2 ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับขุมน

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า เกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 87.5 แสดงให้เห็นว่าเกษตรกรผู้ปลูกขุมนซึ่งส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการปลูกขุมน จึงอาจจะนำประสบการณ์เดิมมาประยุกต์พร้อมกับการแสวงหาความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับการปลูกขุมนเพิ่มเติม จากสื่อบุคคล สื่อมวลชนและสื่อกิจกรรม ดังที่ นิทัศน์ วิเทศ (2542) ระบุว่า ความรู้นั้นคือกรอบของการผสมผสานระหว่างประสบการณ์ ค่านิยม ความรอบรู้ และความรู้แจ้งอย่างซ้ำของ เป็นการประสมประสาน และการนำเอาประสบการณ์กับสารสนเทศใหม่ๆ มาผสมรวมเข้าด้วยกัน มันเกิดขึ้นและถูกนำมาประยุกต์ในใจของคนที่มี

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจของเกษตรกร

จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า รายได้ของครัวเรือนต่อปีของเกษตรกรผู้ปลูกขุมนในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยองมีรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนเท่ากับ 397,946.43 บาทต่อปี ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัย ณัฐวุฒิ พลอยอร่าม (2531) ซึ่งเกษตรกรผู้ปลูกขุมนมีรายได้เพียง 80,220 บาทต่อปีถือว่า มีรายได้เพิ่มขึ้นสูงกว่าเดิมมาก เนื่องจากเกษตรกรมีรายได้จากการประกอบอาชีพเสริมทางภาคการเกษตรและนอกภาคการเกษตรเพิ่มขึ้น โดยไม่ได้พึ่งรายได้แต่เพียงการปลูกขุมน ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้วเกษตรกรผู้ปลูกขุมนในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยองมีรายได้จากการประกอบอาชีพเสริมทางภาคการเกษตร 311,834.82 บาทต่อปีและมีรายได้เฉลี่ยจากการประกอบอาชีพเสริมนอกภาคการเกษตร 24,504.46 บาทต่อปี ในขณะที่รายได้จากการขายผลผลิตขุมนโดยเฉลี่ยเท่ากับ 51,607.14 บาทต่อปี

ในขณะที่จำนวนแรงงานในการปลูกขุมน โดยเฉลี่ยเท่ากับ 2.37 คน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐวุฒิ พลอยอร่าม (2531) ที่กลุ่มเกษตรกรการใช้แรงงานภายในครอบครัว 2-3 คน ดังที่ศูนย์วิทยุบริการเพื่อส่งเสริมการเกษตร (2553) อธิบายเกี่ยวกับการปลูกขุมนในประเทศไทย ว่าการปลูก ดูแล

และเก็บเกี่ยวขนุนนั้นไม่มีความจำเป็นต้องใช้แรงงานมากเหมือนการปลูก ทุเรียนและเก็บเกี่ยวพืชชนิดอื่น

สำหรับสภาพนี้สินที่เป็นค่าใช้จ่ายในการเพาะปลูกขนุน พบว่าเกษตรกรส่วนใหญ่มีการกู้ค่าใช้จ่ายจากธ.ก.ส.และสหกรณ์การเกษตร

ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนของเกษตรกร

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการปลูกขนุนของเกษตรกร พบว่า ในด้านสื่อบุคคล เกษตรกรมีการเปิดรับข่าวสารจากเพื่อนเกษตรกรมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 95.5 รองลงมาคือญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 83.9 ในขณะที่เจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นมีการเปิดรับข่าวสารน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.2 แสดงให้เห็นว่าผู้รับสารเลือกที่จะเปิดรับข่าวสารจากบุคคลที่มีความใกล้ชิดมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ De Fleur (1970) กล่าวคือกลุ่มปฐมนิเทศซึ่งเป็นความสัมพันธ์ใกล้ชิดในหมู่เพื่อนสนิท เพื่อนร่วมงาน ครอบครัว และวงศาคณาญาติจะมีอิทธิพลต่อผู้รับสารมากกว่ากลุ่มทุติยภูมิที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดน้อยกว่า ข่าวสารต่างๆ ที่ได้รับจากสื่อมักถูกรับรู้หรือถูกตีความโดยอิทธิพลของกลุ่มหรือบุคคลในกลุ่มเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ เรียกว่า อิทธิพลของบุคคล (Personal Influence)

สำหรับสื่อมวลชนนั้นพบว่าเกษตรกรมีการรับข่าวสารจากรายการวิทยุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.6 เนื่องจากคุณลักษณะของสื่อวิทยุที่สามารถเปิดรับฟังข่าวสารไปพร้อมกับทำงานอย่างอื่นไปพร้อมกันได้ สอดคล้องกับ Merrill and Lowenstein (1971) ซึ่งถึงปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันให้บุคคลได้มีการใช้สื่อประการหนึ่งคือ ลักษณะเฉพาะของสื่อมวลชน โดยสื่อมวลชนแต่ละอย่างก็จะมีลักษณะเฉพาะตัว ที่ผู้รับข่าวสารแต่ละคนแสวงหาและได้ประโยชน์ไม่เหมือนกัน ลักษณะเฉพาะตัวของสื่อแต่ละอย่าง จึงมีส่วนที่ทำให้ผู้รับข่าวสารมีจำนวนและองค์ประกอบแตกต่างกันไป

ในขณะที่สื่อกิจกรรมนั้นพบว่าเกษตรกรมีการรับข่าวสารจากการประชุมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 76.8 รองลงมาคือ การสาธิต คิดเป็นร้อยละ 50 และนิทรรศการ คิดเป็นร้อยละ 18.8 แต่มักจะเป็นกิจกรรมให้ความรู้ที่จัดโดยบริษัทผู้ขายปุ๋ยเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่สื่อกิจกรรมที่หน่วยงานภาครัฐเป็นผู้จัดนั้นยังมีน้อยมากสอดคล้องกับงานวิจัยของ พนามาส ศรีวรรณกุล (2543) เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าร่วมนิทรรศการ

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

การวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรออกเป็น 5 ด้าน คือด้านพันธุ์ขนุน พื้นที่การปลูก การดูแลรักษา การเก็บเกี่ยว และการตลาด พบว่า ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง รวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.27)

เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการตลาดเป็นด้านมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 2.68) รองลงมาคือ การดูแลรักษา (ค่าเฉลี่ย 2.40) พันธุ์ขนุน (ค่าเฉลี่ย 2.33) การเก็บเกี่ยว (ค่าเฉลี่ย 1.88) และพื้นที่การปลูก (ค่าเฉลี่ย 1.75)

สรุปได้ว่าความต้องการของตลาดนั้นเป็นด้านที่สำคัญที่สุดในความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ดังที่ ศูนย์วิทยุบริการเพื่อส่งเสริมการเกษตร (2553) ได้อธิบายว่าปัจจุบันได้เริ่มทำการส่งออกขนุนสุกไปจำหน่ายยังตลาดแถบเอเชียบ้าง แต่ปริมาณยังไม่มากนักสำหรับขนุนแปรรูปก็ได้มีการนำเนื้อขนุนมาแปรรูปเป็นขนุนอบแห้งขนุนในน้ำเชื่อมบรรจุกระป๋องสามารถส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศขนุนจึงเป็นไม้ผลที่ตลาดยังมีความต้องการอีกมาก

ในขณะเดียวกัน ความง่ายต่อการดูแลรักษาก็เป็นสิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่งต่อความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร เช่นการให้น้ำ ซึ่งไม่จำเป็นต้องรดน้ำในช่วงที่มีฝน ในขณะที่ฤดูแล้งก็รดน้ำประมาณ 3-4 วันต่อครั้งก็เพียงพอต่อการเจริญเติบโตของขนุน ในขณะที่การดูแลรักษาในด้านอื่นก็ไม่ได้มีความยุ่งยากเมื่อเทียบกับพืชชนิดอื่น

ตอนที่ 6 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง

การวิจัยในครั้งนี้จะมีการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับขนุน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนกับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูก
ขุ่นของเกษตรกร

ผลการวิเคราะห์พบว่า จำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูก
ขุ่นของเกษตรกร ในขณะที่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ประสบการณ์ในการ
ปลูกขุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขุ่นของเกษตรกร

การที่จำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขุ่นของ
เกษตรกร อธิบายได้ว่า เนื่องจากเกษตรกรมีการปลูกขุ่นเป็นรายได้เสริม ในขณะที่พืชหลักที่ปลูกจะ
เป็นขุ่นหรือทุเรียน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ต้องคำนึงถึงแรงงานที่ใช้ในการปลูกเพิ่มเติม ครัวเรือนที่
มีสมาชิกในครอบครัว 4-5 คนและ 6 คนขึ้นไป จึงมีสัดส่วนของผู้ที่มีความคิดเห็นต่อการที่จะปลูก
ขุ่นระดับมาก เป็นสัดส่วนที่มากกว่า (ร้อยละ 61.9 และ 73.7) ส่วนครัวเรือนที่มีสมาชิก 2-3 คน มี
สัดส่วนของผู้ที่มีความคิดเห็นต่อการที่จะปลูกขุ่นระดับมาก เป็นสัดส่วนที่น้อยกว่า (ร้อยละ 36.7)

ในขณะที่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ประสบการณ์ในการปลูกขุ่นไม่ม
มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขุ่นของเกษตรกร เมื่อพิจารณาตาม ทฤษฎีความแตกต่าง
ระหว่างบุคคล (Individual Differences Theory) ที่ระบุว่าบุคคลที่อยู่ต่างสภาพแวดล้อมกันจะได้รับการ
เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน และการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันทำให้บุคคลมี
ทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ และบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน แต่เนื่องจากเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
อยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน จึงทำให้ปัจจัยด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส
ประสบการณ์ในการปลูกขุ่นไม่ผลกับความคิดเห็นต่อการปลูกขุ่นของเกษตรกรเท่ากับอิทธิพล
ของสภาพแวดล้อม

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับการปลูกขุ่น มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็น
ต่อการปลูกขุ่นของเกษตรกร

ผลการวิเคราะห์พบว่า ความรู้เกี่ยวกับขุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการ
ปลูกขุ่นของเกษตรกรด้านการผลิตขุ่น ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง โดยเกษตรกรที่มีระดับ
ความรู้มาก จะมีสัดส่วนของผู้ที่มีระดับความคิดเห็นต่อการในการปลูกขุ่นมาก ซึ่งแสดงให้เห็น
ความรู้ที่อาจจะส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกของมนุษย์ได้ ดังเช่นราชบัณฑิตยสถาน (2551) ที่ให้
ความหมายของความรู้ หมายถึงสาระ ข้อมูล แนวคิด หลักการ ที่บุคคลรวบรวมได้จากประสบการณ์ใน

วิถีชีวิตความรู้เป็นผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม และเทคโนโลยี บุคคลเรียนรู้จากประสบการณ์ การศึกษา อบรม การรับถ่ายทอดทางวัฒนธรรม การรับรู้ การคิด และการฝึกปฏิบัติ จนสามารถสรุปสาระความรู้และนำไปใช้ประโยชน์ได้หรือพัฒนาไปสู่ระดับที่สูงขึ้น ดังนั้นเกษตรกรที่มีความรู้ในเรื่องพืชประเภทใดมาก ก็จะมีความคิดเห็นต่อการปลูกพืชชนิดมากด้วยเช่นกัน

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ผลการวิเคราะห์พบว่ารายได้ต่อปีของครัวเรือน จำนวนแรงงานในการปลูกขนุน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ในขณะที่ สภาพหนี้สินไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

สำหรับรายได้ต่อปีของครัวเรือนพบว่า เกษตรกรที่มีรายได้ 300,001-500,000 บาท/ปี และมากกว่า 500,000 บาท/ปี มีสัดส่วนของผู้มีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนในระดับมาก เป็นสัดส่วนที่มากกว่า (ร้อยละ 74.4 และ 63.3) ในขณะที่ เกษตรกรที่มีรายได้ไม่เกิน 300,000 บาท/ปี มีสัดส่วนของผู้มีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนในระดับมาก เป็นสัดส่วนที่น้อยกว่า (ร้อยละ 28.6) แสดงให้เห็นว่า รายได้ต่อปีของครัวเรือนมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน เพราะเกษตรกรจะต้องมีความพร้อมด้านเงินทุนเพื่อใช้เป็นต้นทุนในการเพาะปลูกขนุน

สำหรับด้านจำนวนแรงงานในการปลูกขนุนพบว่า เกษตรกรที่มีพื้นที่ปลูกขนุน 4-6 ไร่ และ 7 ไร่ขึ้นไป มีสัดส่วนของผู้มีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนในระดับมาก เป็นสัดส่วนที่มากกว่า (ร้อยละ 55.1 และ 76.7) ในขณะที่ เกษตรกรที่มีพื้นที่ปลูกขนุน 1-3 ไร่ มีสัดส่วนของผู้มีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนในระดับมาก เป็นสัดส่วนที่น้อยกว่า (ร้อยละ 42.4) แสดงให้เห็นว่า พื้นที่ปลูกขนุนมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน เพราะพื้นที่ในการปลูกเป็นปัจจัยในการผลิตที่สำคัญ เกษตรกรที่มีพื้นที่ไม่เกิน 3 ไร่อาจจะเลือกปลูกพืชชนิดอื่นที่มีมูลค่าสูงกว่า

ด้านแรงงานในการปลูกขนุน พบว่าเกษตรกรที่มีจำนวนแรงงานในการปลูกขนุน 3 คนและ 4 คนขึ้นไป มีสัดส่วนของผู้มีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนในระดับมาก เป็นสัดส่วนที่มากกว่า (ร้อยละ 80 และ 93.3) ในขณะที่เกษตรกรที่มีจำนวนแรงงานในการปลูกขนุน 1-2 คน มีสัดส่วนของผู้มีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนในระดับมาก เป็นสัดส่วนที่น้อยกว่า (ร้อยละ 42.4) แสดงให้

เห็นว่า จำนวนแรงงานในการปลูกขนุนมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นต่อการปลูกขนุน ถึงแม้ว่า การปลูกขนุนมีความจำเป็นในการใช้แรงงานไม่มาก แต่เนื่องจากเกษตรกรอาจจะมีพืชชนิดอื่นที่ปลูกไปร่วมกัน จึงมีความจำเป็น ต้องใช้แรงงานในปลูกพืชชนิดนั้นด้วย ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนจึงมีสัมพันธ์กับจำนวนแรงงานในการปลูก

ส่วนสภาพดินนั้นพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร แสดงว่าการกู้หรือไม่กู้เงินทุนเพื่อมาใช้ปลูกขนุนนั้น ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่เกษตรกรนำมาใช้ในการคิดเห็นต่อการปลูกขนุน

สมมติฐานที่ 4 ปัจจัยการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ผลการวิเคราะห์พบว่า การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านสื่อบุคคล ได้แก่ เพื่อนเกษตรกร ผู้นำท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่รัฐ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ในขณะที่การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนจากญาติพี่น้องไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

เกษตรกรที่เคยเปิดรับการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนจากเพื่อนเกษตรกร มีสัดส่วนของผู้มีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนในระดับมาก เป็นสัดส่วนที่มากกว่า (ร้อยละ 55.1) ในขณะที่เกษตรกรที่เคยเปิดรับการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนจาก ผู้นำท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่รัฐ มีสัดส่วนของผู้มีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนในระดับมาก เป็นสัดส่วนที่น้อยกว่า (ร้อยละ 47.5, 30.8) แสดงว่าสื่อบุคคลที่เป็นเพื่อนเกษตรกรนั้น มีส่วนสนับสนุนให้เกษตรกรตัดสินใจปลูกขนุน ในขณะที่สื่อบุคคลที่เป็นผู้นำท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่รัฐ ไม่ได้มีการให้ข่าวสารที่สนับสนุนให้เกษตรกรตัดสินใจปลูกขนุน แต่อาจจะไปเน้นที่พืชประเภทอื่นแทน

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านสื่อมวลชน ได้แก่ โทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ในขณะที่ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนจากรายการวิทยุและหนังสือพิมพ์ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

เกษตรกรที่เคยเปิดรับการรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนจากโทรทัศน์ มีสัดส่วนของผู้มีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนในระดับมาก เป็นสัดส่วนที่มากกว่า (ร้อยละ 64.5) โทรทัศน์จึงเป็นสื่อที่

มีบทบาทสำคัญต่อความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร นอกจากจะเป็นสื่อมวลชนที่สามารถเผยแพร่ข่าวสารไปสู่ประชาชนจำนวนมากได้ในเวลาที่รวดเร็ว สามารถให้ความรู้และข่าวสารแก่ประชาชน สามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ไม่พึงแน่นได้แล้ว (Rogers and Shoemaker, 1971) ยังเป็นสื่อที่ทำให้ผู้รับสารเห็นทั้งภาพและเสียงอันมีประสิทธิผลต่อการสื่อสารความรู้และการโน้มน้าวใจอีกด้วย

การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านสื่อกิจกรรมได้แก่ การประชุม การสาธิต และนิทรรศการ ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร เนื่องจากสื่อกิจกรรมดังกล่าว มักจะจัดโดยบริษัทผู้ผลิตปุ๋ยซึ่งแม้จะมีการให้ความรู้แต่ก็มีเจตนาแฝงคือการขายสินค้าของบริษัทของตนด้วย จึงไม่ได้มีส่วนช่วยต่อความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษากาารวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล

ข้อมูลปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 42.45 ปี การศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-5 คน สถานภาพการสมรสเกษตรกรสมรสแล้ว มีประสบการณ์ในการปลูกขนุน เฉลี่ย 4.86 ปี และมีอาชีพเดิม คือ ทำไร่

ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับขนุน

ความรู้เกี่ยวกับขนุน พบว่า เกษตรกรมีความรู้เกี่ยวกับขนุนอยู่ในระดับมาก ข้อที่เกษตรกรผู้ปลูกขนุนตอบถูกมากที่สุดคือข้อ 1. พันธุ์ขนุนที่ปลูกในประเทศไทยมี 2 ชนิดหลักคือ ขนุนหนังและขนุนละมุด ข้อ 2. การเลือกพันธุ์ขนุนที่ปลูกขึ้นอยู่กับความต้องการของตลาด ข้อ 3. การเลือกพันธุ์ขนุนที่ปลูกขึ้นอยู่กับสภาพพื้นที่และสภาพแวดล้อมด้วย ข้อ 4. พันธุ์ขนุนที่ดีที่เหมาะสมควรจะให้ผลผลิตที่มีขนาดใหญ่เนื้อหนวยวงใหญ่และรสหวาน ข้อ 15. โรคขนุนที่พบว่าเป็นปัญหา ได้แก่ โรคราเกิดบริเวณส่วนของดอกและผลอ่อน ทำให้อ่อน ทำให้ดอกและผลเน่า ข้อ 17. การสังเกตว่าขนุนสุกหรือไม่ เมื่อเอามือคกริดที่ขั้วแล้วน้ำยางไหลออกน้อยและใส แสดงว่าสุก ข้อ 18. การห่อขนุนนั้นเพื่อให้ผลขนุนผิวสวย สะอาด ไม่มีคราบของเชื้อราและโรคของแมลง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทุกคนตอบถูกต้องทั้งหมด

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ข้อมูลปัจจัยด้านเศรษฐกิจ พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนมีรายได้ของครัวเรือน เฉลี่ย 397,946.43 บาท/ปี รายได้จากขายผลผลิตขนุน เฉลี่ย 51,607.14 บาท/ปี รายได้จากการประกอบอาชีพเสริมทางภาคการเกษตร เฉลี่ย 311,834.82 บาท/ปี รายได้จากการประกอบอาชีพเสริมนอกภาคการเกษตร

เฉลี่ย 24,504.46 บาท/ปี มีจำนวนแรงงานในการปลูกขนุนเฉลี่ย 2.37 คน สภาวะหนี้สินเกษตรกรส่วนใหญ่กู้เงิน ที่เหลือไม่กู้เงิน

ปัจจัยด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนเปิดรับสื่อบุคคล จากเพื่อน เกษตรกรมากที่สุด สื่อมวลชนจากวิทยุมากที่สุด และสื่อกิจกรรมจากการประชุมมากที่สุด

ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรผู้ปลูกขนุน พบว่า ความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.27) เมื่อพิจารณาผลการศึกษาความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง เป็นรายด้าน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านพันธุ์ขนุน พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนมีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.33)

ด้านพื้นที่การปลูก พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนมีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.75)

ด้านการดูแลรักษา พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนมีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.40)

ด้านการเก็บเกี่ยว พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนมีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.88)

ด้านการตลาด พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกขนุนมีระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.68)

ผลการทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล พบว่าจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ในขณะที่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ประสบการณ์ในการปลูกขนุน ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับขนุน พบว่า ความรู้เกี่ยวกับขนุนมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรด้านการผลิตขนุน ในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ พบว่ารายได้ต่อปีของครัวเรือน จำนวนแรงงานในการปลูกขนุน มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ในขณะที่ สภาพหนี้สิน ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ปัจจัยด้านเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุน พบว่า การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนผ่านสื่อบุคคล ได้แก่ เพื่อนเกษตรกร ผู้นำท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่รัฐ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร ในขณะที่ การรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนจากญาติพี่น้อง ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่ภาครัฐควรมีบทบาทการให้ความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุนแก่เกษตรกรผู้ปลูกขนุนอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ให้มากขึ้น โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมในการเผยแพร่ความรู้ แทนที่เกษตรกรจะได้รับสื่อกิจกรรมจากบริษัทผู้ผลิตปุ๋ยแต่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งไม่มีเจตนาเพียงแต่ให้ความรู้ แต่มีเจตนาในการขายสินค้าด้วย

2. เพื่อเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุนทางสื่อวิทยุ ซึ่งเป็นสื่อที่เกษตรกรผู้ปลูกขนุนอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยองเปิดรับมากที่สุด โดยเฉพาะการให้ความรู้เรื่องโรคและการปลูกให้มากขึ้น

3. จากการทำการวิจัยจะเห็นได้ว่าการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนนั้น ในด้านนิทรรศการ การให้ความรู้ยังมีน้อยอยู่เมื่อเทียบกับสื่อกิจกรรมในด้านอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับ (พนามาศ ศรีวรรณกุล, 2543) เกษตรกรได้รับการอบรมและสาธิตน้อยกว่าสื่ออื่นๆ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการปลูกขนุน ในพื้นที่อื่นๆ เช่นจังหวัดอื่นๆ หรือภาคอื่นๆ แล้วนำผลวิจัยมาเปรียบเทียบกัน
2. ควรวิจัยในเรื่องปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรในเชิงลึก

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กาญจนา แก้วเทพ. 2543. **สื่อสารมวลชน**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กิตติ ภักดีวัฒนกุล. 2541. **การออกแบบและพัฒนาเว็บไซต์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ อี อินโฟ ดิสทริบิวเตอร์ เซ็นเตอร์.

ขวัญเรือน กิตติวัฒน์ และ ภัสวดี นิติเกษตรสุนทร. 2544. **เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมกรรมการสื่อสารหน่วยที่ 1**. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดอรุณการพิมพ์.

จาตุรงค์ จีรังวรพจน์. 2548. **ปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อผู้บริโภคในการเลือกซื้อส้มสายน้ำผึ้งในอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการตลาด, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

โชติรส โสมนรินทร์. 2543. **ความคิดเห็นและความคาดหวังของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขตำบลในการโอนไปสังกัดองค์การบริหาร ส่วนตำบล : กรณีศึกษาจังหวัดชลบุรี**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาสังคม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ณัฐวุฒิ พลอยอร่าม. 2531. **การผลิตและการตลาดของชุมชนในตำบลสุรศักดิ์ อำเภอศรีราชาจังหวัดชลบุรี**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาส่งเสริมและนิเทศศาสตร์เกษตร, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ถิรนนท์ อนุวัชรวิวงศ์. 2533. **การสื่อสารระหว่างบุคคล**. กรุงเทพมหานคร: ฌ ฌาน

ทรงศักดิ์ นิธิปรีชา, เวชชัย สังข์สาย, ศรีสุรางค์ ทิณะกุล, สมจิตต์ รัตนอุดมโชค และ สมศักดิ์ เทศสวัสดิ์วงศ์. 2542. **การคิดและการตัดสินใจ**. กรุงเทพมหานคร: เวิร์ดเวฟเอ็นดูเกชั่น.

นิตยา พวงสมบัติ. 2533. **การผลิตและการตลาดของส้มโอพันธุ์ขาวแตงกวาในอำเภอมโนรมย์ จังหวัดชัยนาท**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาส่งเสริมและนิเทศศาสตร์เกษตร, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นิทัศน์ วิเทศ. 2542. การจัดการความรู้ เทคนิคในการแปลงความรู้สู่ความได้เปรียบในการแข่งขัน.
กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ดี จำกัด.

นงนุช ท่วมจร. 2552. ความคิดเห็นของข้าราชการกรมทรัพยากรน้ำเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงาน
ภายหลังการปฏิรูประบบราชการ. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการ
ลุ่มน้ำและสิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นพมาศ ชีระเวคิน. 2549. จิตวิทยาสังคมกับชีวิต. กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์,
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บุญธรรม คำพอ. 2540. การศึกษาความแตกต่างระหว่างผู้ยอมรับและไม่ยอมรับวิทยาการแผน
ใหม่ : ศึกษาเฉพาะกรณีมูลนิธิบูรณะชนบท หมู่ที่ 10 ตำบลโพธิ์งาม อำเภอสุวรรณบุรี.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาสังคม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญชนก คู่บารมี. 2542. ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองที่มีต่อระบบตรวจคนเข้าเมือง.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุษบา ไชยอุปละ. 2549. ปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อความคิดเห็นต่อการซื้อผลิตภัณฑ์
นมของผู้บริโภคในอำเภอเมือง จังหวัดลำพูน. การค้นคว้าแบบอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมเกษตร, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2542. เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย.
กรุงเทพมหานคร: B&B Publishing.

ปรมะ สตะเวทิน. 2540. หลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.

ผดุงศักดิ์ กิจวานิชขจร. 2545. ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนที่มีต่อการ
ประกอบอาชญากรรมของชาวพม่า: ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอทองผาภูมิ จังหวัด
กาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาส่งเสริมและนิเทศศาสตร์เกษตร,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- พนามาศ ตริวัชรกุล. 2543. **ปัจจัยที่มีผลต่อกระบวนการความคิดเห็นต่อการทำการเกษตรแบบผสมผสานของเกษตรกรอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี.** วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาส่งเสริมและนิเทศศาสตร์เกษตร, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ไพรัช สุกสงญาติ. 2542. **ความคิดเห็นของผู้นำท้องถิ่นต่อการดำเนินงานตามนโยบายเศรษฐกิจชุมชนพึ่งตนเองอำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี.** กรุงเทพมหานคร: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ไพศาล หวังพานิช. 2526. **การวัดผลการเรียน.** กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- มานิดา บุญเอื้อ. 2548. **ปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออุปสงค์ส่งออกของมังคุดของประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์เกษตร, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542.** กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นจำกัด.
- วิศิษฐ์ จันทรโณทัย. 2544. **ความคิดเห็นของราษฎรที่มีต่อโครงการป่าพื้นบ้านอาหารชุมชนของป่าโคกหนองนอ อำเภอบ้านใหม่ชัยพจน์ จังหวัดบุรีรัมย์.** วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาส่งเสริมและนิเทศศาสตร์เกษตร, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศูนย์วิทยุบริการเพื่อส่งเสริมการเกษตร. 2553. **การปลูกขนุนในประเทศไทย.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพัฒนาการ ถ่ายทอดเทคโนโลยีกรมส่งเสริมการเกษตร.
- สิน พันธุ์พินิจ. 2544. **การส่งเสริมการเกษตร.** กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น.
- สมควร กวียะ. 2546. **การสื่อสารมวลชน: บทบาทหน้าที่ สิทธิ เสรีภาพ ความรับผิดชอบ.** กรุงเทพมหานคร: อักษราพิพัฒน์.

สหกรณ์ นิคมชะเงะ. 2554. การทำการเกษตรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง.

กรุงเทพมหานคร: กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.

สุรินทร์ นิยมางกูร. 2548. สถิติวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สำนักงานเกษตรจังหวัดระยอง. 2554. พื้นที่ปลูกขนุนในจังหวัดระยอง. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. (อัดสำเนา).

สำนักงานเกษตรอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง. 2550. ประวัติอำเภอวังจันทร์ระยอง. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. (อัดสำเนา).

_____. 2553. พื้นที่ปลูกขนุนในอำเภอวังจันทร์. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. (อัด สำเนา).

สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร. 2556. สถิติการส่งออกขนุนของไทย. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. (อัดสำเนา).

เอมอร เลิศสำราญ. 2552. ระบบการผลิตเพื่อการส่งออกของส้มโอในเขตจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาส่งเสริมและนิเทศศาสตร์เกษตร, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Assael, H. 1985. **Consumer behavior and marketing action**. New York: South-Western.

Atkin, C. K. 1973. **Public Communication Campaigns**. London: SAGE Publ.

Best, J.W. 1977. **Research in Education**. 3rd ed. Engle Wood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall Inc.

Berlo, D. K. 1960. **The Process of Communication**. New York: Holt Rinechart and Winston.

- Bloom, B. S. 1967. **Taxonomy of Educational Objectives (Cognitive Domain)**. New York: David McKay.
- De Fleur, M. L. 1970. **Theory of Mass Communication**. New York: David McKay Company
- Feldman, M.P. 1971. **Psychology in the Industrial Environment**. London: Butterworth and Company. (publishers) Ltd.
- Foster, C. R. 1952. **Psychology for Life Adjustment**. Chicago: American Technical Society.
- Harrison, F.E.. 1981. **The Managerial Decision-Making Process**. Boston: Houghton Mifflin Company.
- Good, C. V. 1973. **Dictionary of Education**. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Klapper, J. T. 1960. **The Effects of Mass Communication**. New York: The Free Press.
- McCombs, M. E. and L. B. Becker. 1979. **Using Mass Communication Theory**. New Jersey: Prentice Hall Inc.
- Merrill, J. C. and R. L. Lowenstein. 1971. **Media Messages and Men: New Perspectives in Communication**. New York: David Mckey Company.
- Oskamp, S. 1977. **Attitude and Opinion**. Prentice - Hall. Inc. New Jersey.
- Schramm, W. 1973. **The Process and Effects of Mass Communication**. Chicago: Rand McNelly College Publishing Company.
- Shull, F. A. *et al.* 1970. **Organizational Decision Making**. New York: McGraw-Hill.
- Remmer, H. H.. 1954. **Introduction to Opinion ad Attitude Measurement**. New York : Harper and Brothers Publisher.

ภาคผนวก ก
แบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

เลขที่แบบสัมภาษณ์.....

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นต่อการปลูกขนุนของเกษตรกรในอำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / หน้าข้อความที่ต้องการในตาราง หรือเติมคำในช่องว่างที่กำหนดให้

ตอนที่ 1 ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลของเกษตรกร

1) เพศ

☐ ชาย☐ หญิง

2) อายุ.....ปี.....เดือน

3) ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าประถมศึกษา☐ ประถมศึกษา☐ มัธยมศึกษา☐ อุดมศึกษา

4) จำนวนสมาชิกในครัวเรือน (รวมตัวเกษตรกรเองด้วย) คน

5) สถานภาพการสมรส

☐ โสด☐ สมรส☐ หย่าร้าง/หม้าย

6) อาชีพเดิมก่อนปลูกขนุนและรายได้ต่อปีของครัวเรือนของเกษตรกรในปีที่ประกอบอาชีพเดิม

☐ ทำไร่ รายได้จำนวน.....บาท/ปี☐ ทำนา รายได้จำนวน.....บาท/ปี☐ ประมง รายได้จำนวน.....บาท/ปี☐ ค้าขาย รายได้จำนวน.....บาท/ปี☐ รับจ้าง รายได้จำนวน.....บาท/ปี

7) ท่านมีประสบการณ์ในการปลูกขนุนมาแล้วกี่ปี (จนถึงปี พ.ศ. 2556)ปี

ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับขนุน

โปรดกาเครื่องหมาย / (ถูก) หน้าข้อความที่ถูกต้อง และกาเครื่องหมาย x (ผิด) หน้าข้อความที่ผิด

คำถาม	
พันธุ์ขนุน	
()	1. พันธุ์ขนุนที่ปลูกในประเทศไทยมี 2 ชนิดหลักคือ ขนุนหนังและขนุนละมุด
()	2. การเลือกพันธุ์ขนุนที่ปลูกขึ้นอยู่กับความต้องการของตลาด
()	3. การเลือกพันธุ์ขนุนที่ปลูกขึ้นอยู่กับสภาพพื้นที่และสภาพแวดล้อมด้วย
()	4. พันธุ์ขนุนที่ดีที่เหมาะสมควรจะให้ผลผลิตที่มีขนาดใหญ่เนื้อหนาขวงใหญ่และรสหวาน
()	5. การปลูกขนุนด้วยเมล็ดจะทำให้ขนุนที่ปลูกส่วนใหญ่กลายพันธุ์
การเลือกพื้นที่ปลูกขนุน	
()	6. พื้นที่ที่เหมาะสมกับการปลูกขนุนควรอยู่ในระดับความสูงไม่เกิน 1,200 เมตร
()	7. พื้นที่ปลูกขนุนต้องไม่มีน้ำขัง การระบายน้ำและอากาศได้ดี
()	8. ขนุนสามารถปลูกได้ทั่วไปยกเว้นพื้นที่ที่มีดินเค็ม
()	9. พื้นที่ที่เหมาะสมในการปลูกขนุนคือ พื้นที่ที่มีดินหน้าลิกดินร่วนปนทราย
()	10. การที่เลือกพื้นที่ปลูกขนุนพื้นที่มีอินทรีย์วัตถุมากจะช่วยให้ขนุนที่ปลูกมีคุณภาพที่ดี
การดูแลขนุน	
()	11. ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการปลูกขนุนคือ ช่วงต้นฤดูฝน
()	12. ขนุนเล็กควรใส่ปุ๋ยสูตร 15-15-15
()	13. การใส่ปุ๋ยขนุนควรใส่ 2-3 ครั้งต่อปี
()	14. ขนุนที่มีอายุ 10 ปีขึ้นไป การใส่ปุ๋ยพิจารณาจากผลผลิตในแต่ละปี
()	15. โรคขนุนที่พบว่าเป็นปัญหา ได้แก่ โรคราเกิดบริเวณส่วนของดอกและผลอ่อน ทำให้อ่อน ทำให้ออกและผลเน่า
การเก็บผลผลิต	
()	16. การห่อผลขนุนควรห่อตั้งแต่ 60 วันจนถึง 90 วัน
()	17. การสังเกตว่าขนุนสุกหรือไม่ เมื่อเอามีดกรีดที่ขั้วแล้วน้ำยางไหลออกน้อยและใส แสดงว่าสุก
()	18. การห่อขนุนนั้น เพื่อให้ผลขนุนผิวสวย สะอาด ไม่มีคราบของเชื้อราและโรคของแมลง
()	19. ควรพ่นสารเคมีป้องกันแมลงก่อนการห่อผลขนุน 1 วัน
()	20. เมื่อเก็บผลขนุนแล้วควรตัดขั้วขนุนได้ปลิงให้เหลือเพียงประมาณ 2 นิ้ว ให้น้ำยางไหลออก

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจของเกษตรกร

1) รายได้ต่อปีของครัวเรือน (ไม่หักค่าใช้จ่ายในปี พ.ศ. 2555) จำนวน.....บาท/ปี

รายได้จากการขายผลผลิตขนุน จำนวน.....บาท/ปี

รายได้จากอาชีพเสริมทางภาคการเกษตร จำนวน.....บาท/ปี

รายได้จากอาชีพเสริมนอกภาคการเกษตร จำนวน.....บาท/ปี

2) การกู้ยืมเงินและสถานะหนี้สินที่เป็นค่าใช้จ่ายในการปลูกขนุนตั้งแต่เริ่มจนถึงปี พ.ศ. 2556

☐ ไม่กู้

☐ กู้

☐ จากสถาบันการเงิน

☐ ธ.ก.ส.

☐ ธนาคารไทยพาณิชย์

☐ สหกรณ์การเกษตร

☐ อื่นๆ.....

☐ ไม่ใช่สถาบันการเงิน

☐ พ่อค้าหรือนายทุน

☐ ญาติ/พี่น้อง

☐ อื่นๆ.....

3) จำนวนแรงงานในการทำสวนขนุนทั้งหมดในครัวเรือนของเกษตรกรและแรงงานจ้างในปัจจุบัน (ปี พ.ศ. 2556)คน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับขนุนของเกษตรกร

การได้รับข่าวสารจากสื่อบุคคล

1. เพื่อนเกษตรกร

☐ เคย

☐ ไม่เคย

2. ผู้นำท้องถิ่น

☐ เคย

☐ ไม่เคย

3. ญาติพี่น้อง

☐ เคย

☐ ไม่เคย

4. เจ้าหน้าที่รัฐ

☐ เคย

☐ ไม่เคย

การได้รับข่าวสารจากสื่อมวลชน

1. รายการวิทยุ

☐ เคย

☐ ไม่เคย

2. โทรทัศน์

☐ เคย

☐ ไม่เคย

3. หนังสือพิมพ์

☐ เคย

☐ ไม่เคย

การได้รับข่าวสารจากสื่อกิจกรรม

1. การประชุม

☐ เคย

☐ ไม่เคย

2. การสาธิต

☐ เคย

☐ ไม่เคย

3. นิทรรศการ

☐ เคย

☐ ไม่เคย

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นต่อการปลูกขุ่นของเกษตรกร

โปรดกาเครื่องหมาย / (ถูก) หน้าข้อความที่ท่านต้องการ

สิ่งที่เป็นสาเหตุและสนับสนุนในการปลูกขุ่นของเกษตรกร	ระดับความคิดเห็นของเกษตรกร		
	มาก (3)	ปานกลาง (2)	น้อย (1)
พันธุ์ขุ่น			
1. พันธุ์ขุ่นที่เกษตรกรปลูกมีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม			
2. พันธุ์ขุ่นที่เกษตรกรปลูกเป็นที่ต้องการของตลาด			
3. พันธุ์ขุ่นที่เกษตรกรปลูกเป็นพันธุ์ที่ดูแลรักษาได้ง่าย			
4. พันธุ์ขุ่นที่เกษตรกรปลูกมีการให้ผลผลิตที่ดี			
พื้นที่การปลูก			
5. พื้นที่ของท่านมีความเหมาะสมกับการปลูกขุ่น มีความอุดมสมบูรณ์ของแร่ธาตุในดิน			
6. พื้นที่ของท่านไม่มีน้ำขัง การระบายน้ำและการถ่ายเทอากาศได้ดี			
7. พื้นที่ของท่านมีความเป็น กรด-ด่าง ที่เหมาะสมในการปลูกขุ่น			
8. พื้นที่ในการปลูกขุ่นของท่านมีแหล่งน้ำที่เพียงพอต่อความต้องการ			
การดูแลรักษา			
9. การดูแลรักษาขุ่นจากแมลงศัตรูพืช โดยใช้สารฉีดแมลง			
10. การใส่ปุ๋ยของขุ่นมีการใส่ปุ๋ยเพียงพอต่อความต้องการของ ขุ่น			
11. การรดน้ำขุ่นมีการรดน้ำอย่างเพียงพอต่อความต้องการของ ขุ่น			
12. แมลงวันทองเป็นศัตรูพืชที่อันตรายมากกว่าศัตรูพืชชนิดอื่นๆ			

สิ่งที่เป็นสาเหตุและสนับสนุนในการปลูกขงของเกษตรกร	ระดับความคิดเห็นของเกษตรกร		
	มาก (3)	ปานกลาง (2)	น้อย (1)
การเก็บเกี่ยว			
13.เกษตรกรมีความชำนาญในการดูแลขงในการเก็บเกี่ยว			
14. การห่อผลขงมีความสำคัญในการเก็บเกี่ยวเพราะจะทำให้ขงมีผิวที่สวยงาม			
15.การเก็บเกี่ยวมีปัญหาอุปสรรคในการเก็บเกี่ยวคือ ความสูงของผลขง			
16. ในการเก็บเกี่ยวราคามีความสำคัญมากกว่าความสูงของขง			
การตลาด			
17. พ่อค้าที่รับตัดขงซื้อขงเกรดราคาขง			
18. ด้านการตลาดมีการรับซื้อที่เพียงพอ			
19. ราคาคงของขงเป็นที่พอใจของเกษตรกร			
20.เกษตรกรมีรายได้ที่มาจากผลผลิตของขงเป็นที่น่าพอใจ			

ตอนที่ 6 ปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกร

ท่านมีปัญหาในการปลูกขนุน

[] การปลูกขนุน

.....

.....

[] การส่งเสริมของภาครัฐ

.....

.....

[] ผู้นำในท้องถิ่น

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

[] การปลูกขนุน

.....

.....

[] การส่งเสริมของภาครัฐ

.....

.....

[] ผู้นำในท้องถิ่น

.....

.....

[] ราคาขนุน

.....

.....

ขอขอบคุณทุกท่านที่ตอบแบบสัมภาษณ์

ผู้วิจัย

ภาคผนวก ข
ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์

การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์ ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการปลูกขนุนจำนวนทั้งหมด 20 ข้อสัญลักษณ์ที่ใช้แทนข้อความความรู้เกี่ยวกับขนุนแต่ละข้อคือ d1-d20 ได้ผลลัพธ์ดังนี้

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.740	20

Item-Total

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
d1	43.47	28.740	.601	.711
d2	43.37	29.206	.545	.716
d3	43.63	28.930	.420	.721
d4	43.63	29.551	.370	.725
d5	43.57	30.737	.201	.738
d6	43.87	27.154	.697	.697
d7	44.00	30.000	.348	.727
d8	44.13	33.085	-.105	.760
d9	43.70	31.803	.040	.753
d10	43.87	29.016	.392	.723
d11	43.60	30.662	.213	.737
d12	43.70	29.872	.334	.728
d13	43.53	30.051	.267	.733
d14	43.87	26.878	.636	.699
d15	43.80	30.717	.233	.736
d16	43.73	30.961	.128	.746
d17	43.83	30.006	.282	.732
d18	43.97	27.413	.667	.700
d19	43.80	31.683	.040	.754
d20	43.57	32.254	.001	.753

การหาค่าความ

เชื่อมั่นของเครื่องมือ

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์ ตอนที่ 5 ความคิดเห็นต่อการปลูกการปลูกขนุน จำนวนทั้งหมด 20 ข้อสัญลักษณ์ที่ใช้แทนข้อความความรู้เกี่ยวกับขนุนแต่ละข้อคือ k1-k20 ได้ผลลัพธ์ดังนี้

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.724	20

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
k1	14.97	9.344	.550	.695
k2	14.97	10.516	-.004	.735
k3	14.97	10.516	-.004	.735
k4	15.07	10.064	.138	.727
k5	15.10	9.817	.215	.721
k6	15.00	9.103	.603	.688
k7	15.00	10.414	.028	.734
k8	14.97	9.964	.249	.717
k9	15.00	9.793	.291	.714
k10	15.03	9.482	.391	.705
k11	15.07	9.375	.405	.703
k12	15.03	10.240	.085	.731
k13	15.13	9.430	.342	.709
k14	15.13	10.809	-.131	.753
k15	15.03	9.551	.362	.708
k16	15.03	8.723	.723	.675
k17	14.97	9.344	.550	.695
k18	15.23	9.840	.172	.727
k19	15.03	9.137	.538	.692
k20	15.10	9.128	.477	.696

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล

นายณรณ เตมีประเสริฐกิจ

วัน เดือน ปี ที่เกิด

17 กรกฎาคม 2531

สถานที่เกิด

จังหวัด ระยอง

ประวัติการศึกษา

วิทยาศาสตรบัณฑิต

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง

